

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ον}
ΑΡΙΘ. 584

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Εβδομάς

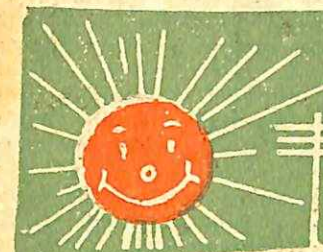
ΤΕΤΑΡΤΗ

7

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 584

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΡΙΤΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΕΜΠΤΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Πολυκατοικίες

Ήταν τὸ ἐπακόλουθον σοφῆς τινὸς ἰδέας,
ἰδέας λίαν λογικῆς καὶ ἀρκετὰ σπουδαίας,
πλείστα καὶ δὴ παμμέγιστα δεινὰ ἀποσοβούσης,
ἅτινα ἐσωρεύοντο ἐπὶ τῆς πρωτευούσης.
Εὐκταῖον ἦτο πράγματι, ἔν μέτρον νὰ ληφθῇ,
(πρὸ τοῦ ὁποίου τὸ Κοινὸν νὰ ἀποκαλυφθῇ),
ἔν μέτρον ὑποβοηθοῦν ἓνα κακὸν νὰ λείψῃ,
ὥστε νὰ μὴν ἐγείρωνται πλέον σὲ τέτοια ὕψη
λογῆς, λογῆς δέλλες ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν,
κι' εἰς τέτοιον τρόπον, ὥστε,
καλοὶ μου ἀναγνώσται,
νὰ τείνουν νὰ καλύψωσιν ὅλον τὸν οὐρανόν!
Ὁ οὐρανὸς μας, πράγματι, κατήντησεν ἀθέατος
κι' ἔχομεν τὴν ἐντύπωσιν πῶς ζῶμεν ἐντὸς... φρέατος,
τὰ χεῖλη τοῦ ὁποίου
ἀποτελοῦν, ὁ ὕμντος,
ἐν μέρει ἡ Ἀκρόπολις καὶ ὁ Λυκαβηττός
καθὼς κι' ὁ λόφος ὁ τερπνὸς τοῦ Ἀστεροσκοπείου!
Ήταν, λοιπόν, ἐπ'ἀνάγκης ἔν μέτρον νὰ ληφθῇ,
νὰ λήξῃ ἓνα ἄτοπον καὶ νὰ ἐξαλειφθῇ
ἡ τάσις ν' ἀνεγείρωνται πανύψηλες δέλλες,
ποὺ πάψαμε πρὸς χάριν τῶν νὰ βλέπωμε κοπέλλες,
ὅπως γινόταν ἄλλοτε, στὰ περασμένα χρόνια,
ποὺ εὐχερῶς τις ἐβλεπὸν ἐπάνω στὰ μπαλκόνια
κι' οἱ σοβαροὶ οἱ ἀνθρώποι, ἀλλὰ κι' οἱ ἀναιδεῖς.
Ὅριστε σήμερα νὰ δῆς
ἂν τύχῃ νᾶναι κόμματος,
τὴν κομψοτάτην ἐνοικίον τοῦ εἰκοστοῦ πατώματος!
Ποτέ δὲν θ' ἀντικρύσετε τὸ βλέμμα τῆς τοῦ πλάνου,
τὸν θεῖον τῆς ποδόγυρον,
ἐὰν δὲν διαθέτετε ἓνα... ἀεροπλάνο
ἢ, ἔστω, ἓν... αὐτόγυρον!...
Μοιραῖον ἦτο, συνεπῶς, ἔν μέτρον νὰ ληφθῇ
(πρὸ τοῦ ὁποίου τὸ Κοινὸν νὰ ἀποκαλυφθῇ)
ἔν μέτρον—ἐπακόλουθον σοφῆς τινὸς ἰδέας,
(οὐδόλως δὲ χυδαίας)
πλείστα καὶ δὴ... πανύψηλα δεινὰ ἀποσοβούσης
ἅτινα... ἐπεκρέμαντο ἐπὶ τῆς Πρωτευούσης!...

Δ. Γαλ.—

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΡΧΕΑ 16.8.85
ΗΜΕΡΟΜ. 35282
ΑΡΙΘ. 1

Λιζέμε...

ΒΑΓΝΕΡ

Δεινοπάθησαν, λοιπόν, οι παρακολούθησαντες τας άτελειώτους Βαγνερίκας παραστάσεις 'Αθηναίοι. Καί τὰ τί κατάλαβαν από την πλουσίαν αυτήν μουσικήν πανδεισίαν, τὸ ἀπέδειξαν οἱ σχετικαὲς συζητήσεις τῶν ἀκροατῶν.

— Πῶς σὰς φάνηκε ἡ παράστασις;

— Πολὺ καλῇ.

— Τί εἶδες;

— Τὴν Καίτη καὶ τὸν Κοκό.

— Ἄλλο;

— Τὴ Φιφί. Φοροῦσε ἓνα μῶβ μεταξὺ τοῦ φόρεμα, πού ἔχω πολλοὺς λόγους νὰ ὑποπτεύωμαι πῶς εἶναι τὸ περσινὸ της.

— Ἄλλο;

— Τὸν πρεσβευτὴ τῆς Ἀμερικῆς. Τί στολή, μόν σέρε! Λαμποκοποῦσε!

— Ἄλλο τίποτα δὲν εἶδατε;

— Δυστυχῶς, ὄχι.

— Γιατί;

— Ντρέπομαι νὰ τὸ πῶ.

— Ὅχι, δά. Τόσο φοβερὸ εἶνε.

— Φοβερὸ ὄχι, ἀλλὰ τελοσπάντων...

— Μήπως κοιμηθήκατε;

— Σχεδόν...

— Δηλαδή;

— Κοιμήθηκα χωρὶς νά... ὀρεχάλιζω...

— Ἀς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψει τῶν τῶν πρῶτα οἱ φιλοθεάμονες καὶ φιλόμουσοι Ἀθηναῖοι καὶ ἄς φροντίξουν, τουλάχιστον, νὰ μὴ ὀρεχάλιζουν. Κάτι εἶναι κι' αὐτό...

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Ἀνγγέλιον προχθὲς τηλεγραφικῶς ἐκ Τριπόλεως:

Ἐπὶ τοῦ Κακουργιοδικείου ἐκτελέσθη ἐν Καστρίου Γεωργίου Ποντίκης ἡ Γίδας, γεωργοκτηματίας, ὁ ὁποῖος ἔδωκε πέρσαι δηλητηρίον ἀντὶ κινήσεως εἰς τὴν σύζυγόν του ἣτις ἀπεβίωσεν ἐν μέσῳ φρικτῶν πόνων καθὼς καὶ εἰς τὴν μικρὰν του θυγατέρα, ἡ ὁποία διεσώθη. Ἡ συγκατηγορουμένη του διὰ τὴν ἀπαίσιαν αὐτὴν πράξιν "Ὀλγα Κ. Κουλούρη, ἡ φερομένη ὡς ἐρωμένη του ἠθωώθη".

Εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰδησιν δὲν ἀναφέρεται τί εἶδους δηλητηρίον ἔδωκεν εἰς τὴν ἀτυχὴ σύζυγόν του ὁ Ποντίκης. Ἄν ληφθῇ ὅμως, ὑπ' ὄψιν τὸ ἐπιθετικόν του, εἶναι μάλ' ὀν πικρὸν νὰ τῆς ἔδωκε... ποντοκοφάρμακον!

Λιζέμε...

Ἡ διαφωνία

Εἶναι πολὺ παλιά. Καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴ τῆς ἐμφανίσεώς της διήρесе τοὺς ἀνθρώπους σὲ δύο λυσσαλέα ἐχθρικά στρατόπεδα. Τὴν ὕμνου, οἱ μὲν. Δὲν παραδέχονται οὔτε νὰ τὴν ἀκούσουν οἱ δέ. Τέρπει αὐτοὺς. Ἀγανακτεῖ ἐκείνους.

Καὶ πρόκειται, ἀπλοῦστατα, περὶ τῆς διαφωνίας πού ἀφορᾷ τὴν ποίησιν τῆς βροχής. Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ἀνθρώπινες ἐκείνης ὑπάρξεις πού συμμερίζονται τὰ συμπεράσματα τοῦ ἀναπαίστου καὶ τοῦ ἱάμβου τῆ βρίσκουν πολὺ συμπαθητικὴ τὴ βροχή.

— Ἐκεῖνο τὸ μονότονον ψυχάλισμα στὰ τζάμια τοῦ παραθυριοῦ σὲ γεμίζει μιά εὐχάριστη μελαγχολία, ἰσχυρίζεται ὁ ποιητής.

— Κολοκύθια! ἄπαντ' ὁ ἀντίπαλος.

— Τί θὰ πῇ αὐτό;

— Θὰ πῇ... κολοκύθια!

— Τότε εἰσαθε βάρβαρος!

— Ὅχι. Εἶμαι λογικός!

Καὶ ἡ συζητήσις πάει σὲ μακρὸς χωρὶς ἀποτέλεσμα. Προχθὲς, ὥστόσο, εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰ ἀκούσω κι' ἓνα συμπέρασμα ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν. Ἐνῆς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους μᾶς ἔκανε ἀνάπτυξιν τῆς θεωρίας του πού συνοψίζεται εἰς τὴν φράσιν ὅτι «ἡ βροχή εἶναι κολοκύθια».

— Δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ἄλλοιῶς, μοῦ ἐξηγήσε ὁ συμπολίτης. Παραδέχομαι ἀπολύτως ὅτι εἶναι χρήσιμη καὶ ἀπαραίτητη γιὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ συνεπῶς γιὰ τὴν ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ὅμως, μέχρι τοῦ νὰ παραδεχθῶμε ὅτι εἶναι καὶ ποιητικὴ, ὑπάρχει μεγάλη διαφορά. Μ' ἐννοεῖτε;

— Ὅχι, ἀπολύτως.

— Ἐξηγοῦμαι. Εἶναι ποίησις νὰ βλέπης τὸν αὐρανὸ μὲ ὄψιν κατσουφιασμένου νευροπαθοῦς; Εἶναι ποίησις νὰ τσαλαβουτᾷς μέσα στὰ νερά καὶ στὶς λάσπες; Εἶνε ποίησις, τέλος, νὰ παίρνῃς, χάρις στὰ ἀνωτέρω, μιά περιπνευμονία καὶ νὰ κάθῃς μέρους στὸ κρεβάτι καί ὁμοιος ἐξωτερικῶς ἀπὸ τὴν χαμομήλι ἢ τὸ τίλλιο; Εἶναι στοιχεῖα ποιήσεως ὅλα αὐτά;

— Ὅχι, βέβαια. Πῶς ἐξηγεῖται, ὅμως, τῶν ποιητῶν τὴν διάθεσιν;

— Ἀπλοῦστατα. Οἱ ρωμαντικοὶ ποιηταὶ πού ἐτόνισαν τοὺς πρώτους διθυράμβους πρὸς τὴν βροχήν, δὲν εἶχαν ἰδέαν... βροχῆς. Πτωχοπρόδρομοι ἦσαν καὶ συνεπῶς σπανιῶτατα διέθεταν ὑποδήματα μὲ ἀκέραιες σόλες. Αὐτὸ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ κυκλοφοροῦν ἐν καιρῷ βροχῆς, κι' ἔτσι δὲν ἐκατάλαβαν τί σημαίνει νερό καὶ λάσπη. Τὰ πτωχὰ τῶν παρὰ τοῦρα δὲν διέθεταν τὴν πολυτέλειαν τῶν τζαμιῶν, συνεπῶς, δὲν ὑποπόσαν νὰ ἔχουν ἰδέαν τοῦ ἐκνευριστικώτατου αὐτοῦ θορύβου. Ὑμνησαν λοιπόν, ἐρήμην τὴν βροχήν, ὅπως ὕμνησαν καὶ τὴν νεράιδες καὶ τὴν γοργόνες πού δὲν ἤξεραν καθόλου τί εἶναι!

— Καὶ οἱ ἄλλοι; Οἱ νεώτεροι;

— Αὐτοὶ βρῆκαν ἔτσι τὸν τρόπο νὰ ἀποδεικνύωνται ποιηταί. Οἱ μὴ ποιηταὶ δὲν συμπαθοῦν τὴν βροχήν. Ἄρα ἐκεῖνοι πού τὴν συμπαθοῦν φαίνονται, τουλάχιστον, εἶναι. Ἐννοῦν τὴν βροχὴν ἐκμετάλλουσιν τῆς διαφωνίας;

— Ἦταν δυνατόν νὰ μὴν τὴν ἐννοήσω;

Ἑβδομαδιαῖος

Λιζέμε...

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ

Ἐ γράφη καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸν συντάκτην τῶν «Ἀπιστευτῶν» καὶ ὁμοῦς ἀληθινῶν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην πρωϊνῆς ἐφημερίδος:

«Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀναφέρουν ὅτι εἰς τὸ χωρίον Μαιό-ρα τῆς Κεϋλάνης κατὰ τὴν τέλει-σιν ἑνὸς γάμου ἔγιναν τὰ ἔξῃς πρωτότυπα πράγματα. Καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ εἰ-πῇ ἡ νύμφη τὸ «ναί» ἀπεντῶσα εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἀγγλικανοῦ ἱερέως, ἡ νέα ἔμεινε μὲ τὴν χεὶλιν σφαιλιστά. Ὁ γαμβρὸς ἐθύ-μωσε καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ φύγῃ ἀλλ' οἱ γονεῖς τῆς νύμφης τοῦ προσέφερον τὴν νεωτέραν ἀδελφήν της, πού ἦτο δεσποινὶς ἐπὶ τῶν τιμῶν. Ὁ γαμβρὸς ἐδέχθη. Τὴν ἰ-διαν στιγμὴν ἡ ὑπ' ἀρ. 1 νύμφη ἐ-δήλωσεν, ὅτι δὲν εἶπε τὸ «ναί» διότι εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ κάποιον νέον πηρόντα εἰς τὸν νά-μον καὶ ὁ ὁποῖος τὴν ὑπερηγάτα ἐπίσης. Ὁ παπᾶς πύλоргησε δύο νάμους. Ἀπὸ ἓνα «ὄχι» ἐβγήκαν δύο «ναί»!...»

Πολλὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα πα-ρουσιάζει τὸ ποσότυπον αὐτὸ γε-γονὸς τῆς Κεϋλάνης. Τὸ σπουδαί-οτερον, ὅμως, φαίνεται ὅτι ἀφο-ρά τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν πλῆθος διηγάσιν τῆς γνωστῆς παροιμίας: «Τὸ μοιραῖον ἀποφυγεῖν ἀδύνα-τον!»

133 ΧΡΟΝΙΑ

Ἡ στήλη τῶν «Νέων καὶ Περι-εργων» μᾶς ἐπληροφόρησε τὰ ἔξῃς ἐνδιαφέροντα:

«Τὸ Κακουργιοδικεῖον τῆς Νέ-ας Ὑόρκης κατεδίκασεν εἰς φυλά-κισιν 133 ἐτῶν τὸν γλίπτην Ρο-βέρτον Ἐρουίνγκ, ὁ ὁποῖος τὸ Πάσχα τοῦ 1937 εἶχε στραγγαλί-σει τὴν μητέρα τοῦ μοντέλου του Μαίρην Γεδεὼν τὸ μοντέλο τοῦ Βερονίκην καὶ εἶχε φονεύσει κα-ποῖον Μπρόνγς. Διὰ τὸν φόν-νον τοῦ Μπρόνγς κατεδικάσθη εἰς 93 ἐτῶν φυλάκισιν καὶ εἰς 20 ἐ-τη δι' ἕκαστον τῶν ἄλλων δύο φόνων».

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ τοῦ Ροβέρτου Ἐρουίνγκ, ὁ ὁποῖος λόγῳ τῆς δασείας του μᾶς ἐνθυμίζει πολὺ τὸν ἀλχημιστὴν ἐκείνον ἥρωα τῆς παντομίμας... «Ροβέρτον-Δια-βολον», εἶνε ὄντως περιεργωτάτη. Φοβοῦμεθα, ὅμως, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Κακουργιοδικείου δὲν θὰ γίνῃ τελικῶς, σεβαστὴ καὶ ἂν ἀκόμη ὁ κατηγορούμενος ἔχει ὅλην τὴν κα-λὴν διάθεσιν νὰ ἐκτίσῃ τὴν ποιητὴν τῶν 133 ἐτῶν. Ἐκτός, πλέον ἂν γίνῃ εἰδικὴ σύμβασις τῆς Δικαιο-σύνης μὲ τὸν... Χάρον!

Ἄν ὁ Ἀναπτύχτης εἶχε μωσενζίνα

Πρωτότυπο διήγημα

τοῦ κ.

Ἀγγέλου Δόξα

ΛΟΙΠΟΝ; τί ἐντυπώσεις ἔ-χεις ἀπὸ τὸ «Δαχτυλίδι τῶν Νιμπελοῦγκεν»;

— Ἐχασα τ' ὠραιότερο μέρος. Τὴν τελευταία παράστασι.

— Πῶς αὐτό; Ἐσὺ, θαυμαστής τοῦ Βάγνερ, δὲν πῆγες στὸ «Λυκό-φως τῶν Θεῶν»;

— Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐπῆγα, δὲν εἶ-δα τίποτε.

— Τί γρίφος εἶνε αὐτός; Ἀργη-σες μήπως καὶ σ' ἐκλείσαν ἀπόξω;

— Ἰσα-ἰσα, πῆγα ἀπὸ τοὺς πρώ-τους.

— Τότε;

— Στὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου, ἀνά-μεσα στὸν κόσμον πού διαζότανε νὰ μῆλ, ἀνάμεσα στὶς ρενὰρ καὶ στὶς ἐρμίνες, συνάντησα μιά νέα κο-πέλλα...

— Καὶ τὴν πῆρες κι' ἐφύγατε;

— Ἄν ἦταν αὐτὸ δυνατόν θὰ θυ-σίσαια τὸ Βάγνερ. Ἀλλὰ μοῦ ἦταν τελειῶς ἀγνωστὴ. Κι' ὅμως δὲν μπο-ροῦσα νὰ ξεκολλῶσα τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω της. Εἶναι κάτι τὸ ἀνε-ξήγητο καμμιὰ φορὰ πού σὲ τρα-βάει ἀκατανίκητα σὲ μιά γυναῖκα μὲ τὴν πρώτην ματιὰ πού θὰ τῆς ρί-ξῃς.

— Πολὺ ὁμορφ;

— Ἀδύνατον νὰ στὴν περιγράψω. Εἶχε κάποια γοητεία ἀσύλληπτη. Μιά ἐκφραστικότητα πού σὲ κάρ-φωνε. Γραμμὴ ἀψογῇ, ντυμένη σ' ἓ-να μαῦρο βελούδο, μὲ δύο χεῖλη αἰσθησιακά, μὲ δύο μάτια πού σὲ τραβοῦσαν, πού σοῦ δίδιναν ὑποσχέ-σεις, πού σοῦ μιλοῦσαν γεμάτα ἀπὸ ἡδονὴ καὶ σὲ σβύναν σ' ἓναν ἱλιγγο-μεθυστικό. Μιά τέτοια ὑπαρξὴ ἦ-ταν. Ἀνεβήκαμε μαζί. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τὸ βλέμμα μου εἶχε κάποια αὐθάδεια καὶ νομίζω πῶς τὸ πρό-σεξε αὐτό. Στὴ σάλα μέσα χωρί-στηκα. Κάθησα στὴ θέσιν μου κι' ἔσβυσαν τὰ φῶτα. Ἀρχίσαν οἱ πρῶ-τες νότες τῆς εἰσαγωγῆς. Λές κι' ἡ ὀρχήστρα ἐπαίξε γιὰ μένα. Ἐφερα τὴν ὀπτασία της μπροστὰ στὰ μά-τια μου. Καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἔ-βλεπα τὰ μάτια της καὶ τὰ χεῖλη της καὶ τὴ σιλουέττα της καὶ πάλι τὰ μάτια της. Κι' ἡ Βαγνερίκη με-τὰ λωδία γινόταν ἓνα τραγοῦδι πού τραγουδοῦσε τὴ γοητεία της. Μὰ ὅταν ἀνοίξε ἡ αὐλαία, δὲν μπορού-

— Ἐπιτρέπετε;
— Σὰς εὐχαρίστω πολὺ.

ὄγῃ. Καὶ ὄγῃκε μονάχη. Πλησίονα κοντὰ της καὶ τὴν κυττοῦσα ἐπίμο-να. Δὲν μπορούσα νὰ συγκρατήσω τὸ βλέμμα μου. Δυὸ-τρεῖς φορὲς γύρισε καὶ μὲ κύτταξε. Εὐτυχῶς πού δὲν ἔδειξε νὰ ἐνοχλεῖται. Καὶ σὲ μιά στιγμὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάν-τα της ἓνα τσιγάρο κι' ἔψαχνε γιὰ σπύρτα. Φαίνεται πῶς δὲν εἶχε κι' ἐπλησίονα στὴ θεσπιέρα γιὰ νὰ γυ-ρέψῃ. Τότε πῆγα κοντὰ της, ἀνοίξα- τὸν ἀναπτύχτη μου καὶ τῆς ἐπρόσφε-ρα ν' ἀνάψῃ. Μ' εὐχαρίστησε μὲ μιά λέξη κι' ἓνα χαμόγελο. Κι' ἔτσι ἔβρηκα τὴν εὐκαιρίαν νὰ τῆς μι-λήσω.

—Μὲ συγχωρεῖτε, τῆς εἶπα, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως κάνω γκάφα.

—Γιατί τὸ λέτε αὐτό;

—Γιατί νομίζω πῶς κάπου σὰς ἔ-χω γνωρίσει καὶ παρέλειψα νὰ σὰς χαιρετήσω.

—Ἰσως, ἀλλὰ κι' ἐγὼ δὲν σὰς θυμάμαι. Πῶς εἶνε τ' ὄνομά σας;

—Τῆς εἶπα τ' ὄνομά μου ἀλλ' αὐ-τὸ δὲν τῆς ἔλεγε φυσικὰ τίποτε.

—Γνωστὸ τὸνομά σας, ἀλλὰ δὲν θυμάμαι νὰ ἔχουμε γνωριστῇ, μοῦ εἶπε πάλι.

—Ὅπωςδήποτε θὰ γνωρίζομαστε ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός.

—Ἀφοῦ ἔτυχε ἔτσι, φυσικά.

—Συγγνώμην, μοῦ δίνετε τὸ πρό-

Στο περιθώριο της επικαιρότητας

3 αντίπαλοι της 'Ιαπωνίας:

ΠΩΣ συμβαίνει ώστε ν' αντέχει επί ένα ολόκληρο χρόνο τώρα η καθυστερημένη και ανωργάνωτη Κίνα στάς λυσσώδεις επιθέσεις του Ιαπωνικού στρατού, που θεωρείται ως ένας από τους καλλιτέρους του κόσμου; Πώς κατώρθωσε η Κίνα να εξοπλίσει τις άτακτες όρδεις των πρωτογόνων πολεμιστών της, να σχηματίσει έναν υπολογισμό στρατό και ν' αποκτήσει μιά ισχυρή αεροπορική βάση, που απέδειξε έναντι των Ιαπωνικών ότι μπορεί να τα βγάλει πέρα με τον έναρξιν στόλου της 'Ιαπωνίας;

Ο Ούγκο Λουστγιγκ, ο υπ' αριθ. 2 δημόσιος κίνδυνος των 'Ιαπώνων.

Στους διθνείς διπλωματικούς κύκλους, που δεν είναι συνηθισμένοι να εκπληκτούν με τίποτε, την απάντηση στα ερωτήματα αυτά την έχουν πρόχειρη πρό πολλού.

—'Η Κίνα, λένε, έχει κι' αυτή έναν Βασίλειο Ζαχάρωφ, με την διαφορά ότι το πρόσωπο παίζει τον ρόλο αυτό στην "Από 'Ανατολή, είναι γυναίκα!

Πράγματι, η εκπληκτικώς ένδιαφέρουσα αυτή γυναίκα, που έχει γίνει ήρωας τόσων και τόσων τυχοδιωκτικών άλλων, αξίζει να παραβληθεί με τον Ζαχάρωφ. Από τη μέρα που άρχισαν οι σινοϊαπωνικές έχθρες, αυτή είναι που ανέλαβε την προμήθεια όπλων και πυρομαχικών στον κινεζικό στρατό και σ' αυτήν γρωςοούν οι Κινέζοι, το ότι υπέφεραν ν' ανθέξουν τόσο ήρωικά έναντι της Ιαπωνικής εισβολής.

Η καταπληκτική αυτή γυναίκα ονομάζεται Τερέζα 'Ιριξμάγερ. Ο πατέρας της ήταν ένας άπλος κτίστης. Και τα παιδικά της χρόνια τα πέρασε, βοηθώντας τη μητέρα της στις δουλειές του σπιτιού και πηγαίνοντας στο σχολείο μιά ή δυο φορές το πολύ τον μήνα...

Το διπλωματικό διαβατήριο

Η Τερέζα διακρίθη πολύ γρήγορα, μόλις μεγάλωσε, χάρις στην εκθαμβωτική ομορφιά της και στην ανσυνανώνιστη εξυπνάδα της, που έκάλυπτε τελείως την αμάθεια της. Είς ηλικίαν δέκα έφτά ετών, έκανε

ένα πρώτης τάξεως γάμο: Παντρεύθηκε τον φαρμακοποιό "Ερνστ Μπέρελ, και όλες οι γνωστές της πήγαν να σκάσουν από τη ζήλεια, για την τύχη της. Ο γάμος, όμως, αυτός δεν κράτησε πολύ. "Υστερ' από τρία χρόνια, το ζεύγος πήρε διαζύγιο.

Η σύντομη αυτή συζυγική ζωή έδειξε στην Τερέζα πως έπρεπε να φέρει στους ανεπτυγμένους κύκλους. Πήγε στη Βιέννη κι' άμέσως εισέγραψε στους κοσμικούς κύκλους. Συνεδέθη στενάζοντάς τον τότε πρεσβευτή της Κίνας και όταν ο τελευταίος ανέκληθη στη μακρινή του πατρίδα, η Τερέζα 'Ιριξμάγερ τον ακολούθησε.

Πέρασαν αρκετά χρόνια, κατά το διάστημα των οποίων η Τερέζα δεν έδωσε κανένα σημείο ζωής στην Ιδιαιτέρα της πατρίδα. "Υστερα, ένα πρωί, οι δικοί της έλαβαν ένα γράμμα, που τους ανήγγελε ότι η πρόην κυρία φαρμακοποιού άνοιξε σε μιά κινεζική πόλη κατάστημα επίπλων. Οι δουλειές πήγαν περίφημα και πολύ γρήγορα η Τερέζα έσχημάτισε μιά σημαντική, περιουσία.

Τώρα, η Τερέζα 'Ιριξμάγερ δεν ασχολείται πλέον με το εμπόριο των επίπλων. "Επαίξε και στο χρηματιστήριο. Και πολύ γρήγορα, τα σαλόνια του μεγάρου της έγιναν το εντευχτήριο του καλλιτέρου κόσμου.

Η Τράπεζα 'Ιριξμάγερ και Σία

Κάθε άλλη γυναίκα, στη θέση της, θα σταματούσε ως εδώ, απόλυτως ικανοποιημένη από την τύχη της. Η Τερέζα, όμως, είχε μέσα της το δαιμόνιο των επιχειρήσεων. Και χωρίς να διατάσει, ίδρυσε στη Σαγκάη μιά τράπεζα, υπό την έπωνυμία «'Ιριξμάγερ και Σία». Πίσω από το «Σία» κρυβόταν ο Κινέζος διπλωμάτης που άναυδος και έπρσιστάει την Τερέζα και ο οποίος δεν ήθελε να φανή στον κόσμο ότι ήταν άνακατωμένος σε τραπεζικές εργασίες.

Μέσα σ' ελάχιστους μήνες, η μικρή τράπεζα μετεβλήθη σε μιά από τις ισχυρότερες οικονομικές φίρμες της Κίνας. Χάρις στις σχέσεις της με τα μέλη της κινεζικής κυβερνήσεως και στο επιχειρηματικό πνεύμα, η Τερέζα 'Ιριξμάγερ κατώρθωσε ν' αναλάβει προνομιακά την αποκλειστικότητα των προμηθειών του κινεζικού στρατού, εις όπλα και πολεμοφόδια.

Και ήρθε ο σινοϊαπωνικός πόλεμος, το μεγάλο αυτό λαχείο για την μεγαλειόβουλη Τερέζα. Η κινεζική κυβέρνηση της ανέθεσε άμέσως να πάγη στην Εύρωπη και ν' αγοράσει όπλα και πυρομαχικά, κατ' άπειρορίστους ποσότητες. "Οπως ήταν, φυσικό, η Τερέζα εξεπλήρωσε θαυμασία την αποστολή της. "Εξώπλισε περίφημα την Κίνα, γεμίζοντας συγχρόνως και τα ιδιαίτερα ταμεία της. "Αν πιστέψουμε στα λεγόμενα, ο θηλυκός αυτός τραπεζίτης των τριάντα έξ έτών, έχει σήμερα περιου-

Μιά γυναίκα "Ενας ούσσάρος "Ενας μάγειρος

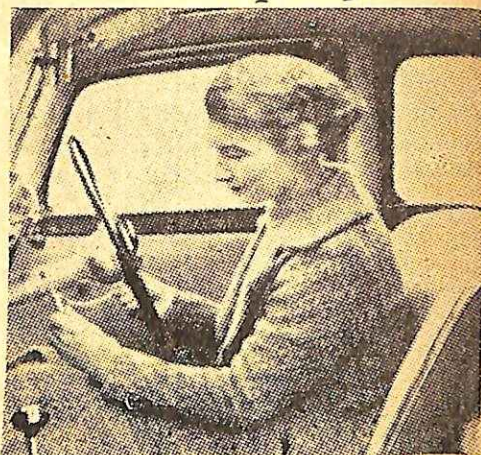
σία δέκα εκατομμυρίων λιρών, στερλινών και δυο εξώγαμα τέκνα, κινωπώδη χρώματος, τα οποία θα φέρη μαζί της στην Εύρωπη, όπου σκέπτεται να εγκατασταθή, οριστικώς, διαλύοντας τας επιχειρήσεις της.

Οι 'Ιάπωνες, που έχουν λόγους να μη τη χωνεύουν, την επωνόμασαν «Δημόσιον Κίνδυνον υπ' αριθμόν 1».

Ο λοχαγός των Ούσσάρων

Υπάρχουν, όμως, κι' άλλοι δυο «Δημόσιοι Κίνδυνοι» για τους 'Ιάπωνες. Οι υπ' αριθμόν 2 και 3. Θά σάς τους γνωρίσουμε, γιατί είναι κι' αυτοί εξ ίσου ενδιαφέροντες. Ύπως και η Τερέζα 'Ιριξμάγερ.

Ο υπ' αριθμόν 2 Δημόσιος Κίνδυνος των 'Ιαπώνων, ονομάζεται Ούγκο Λουστγιγκ και είναι λοχαγός των Ούσσάρων. "Όταν ο Ούγκο Λουστγιγκ έφθασε στην Κίνα, πρόσ-τεσσάρων ετών, δεν είχε γά πληρώ-

Η Τερέζα 'Ιριξμάγερ στο βολάν του αυτοκινήτου της.

ση, ούτε για την πρώτη βραδυά, στο ξενοδοχείο όπου κατέλυσε. Η άπενταρία, όμως, αυτή δεν τον στενοχωρούσε και πολύ. Την άλλη μέρα, θά πήγαινε σ' ένα γηραιό προστάτη του, τον Γερμανό στρατηγό φόν Σέκτ, που έμενε στην Κίνα πρόσ διετίας, ως άναδιοργανωτής του στρατού και θά ζητούσε την υποστήριξή του.

Αλλ' η τύχη δεν του χαμογέλασε. Μόλις ο Λουστγιγκ παρουσιάσθηκε το πρωί της επομένης, στο σπίτι του στρατηγού φόν Σέκτ, ο θυρωρός τον υπέδεχθη μ' αυτά τα λόγια:

—Θέλετε να δήτε τον στρατηγό; "Αδύνατον, Χθές το βράδυ προσε-

βλήθη από άποπληξία.

Καταστροφή! Ο Λουστγιγκ βρισκόταν ξαφνικά, όχι μόνον χωρίς πεντάρα, αλλά και χωρίς γνωστούς! Τι θά γινόταν;

Στο σημείο αυτό, θά χρειασθώ, πριν προχωρήσουμε, να σάς παρουσιάσω τον Ούγκο Λουστγιγκ, από την καλή. Κατά τον παγκόσμιον πόλεμο, ο Ούγκο Λουστγιγκ υπήρξεν ο «μυστικός άνθρωπος» του αυστριακού στρατού. Μετά την έναρξη των έχθρων, έτοποθετήθη στο υπουργείο των Στρατιωτικών και ανέλαβε την προμήθεια των πρώτων ύλων, χωρίς τις όποιες η Δυναμική Μοναρχία βρισκόταν σε αδυναμία να συνεχίση τον πόλεμο. Ο Λουστγιγκ πέτυχε περίφημα. Ανήγειρε νέα εργοστάσια και τελικώς ίδρυσε ένα είδος παραύπουργείου, που διεχειρίζετο εκατοντάδας εκατομμυρίων.

Αλλ' οι επιτυχίες αυτές του Λουστγιγκ προκάλεσαν τον φθόνο. "Ετσι, κατά το τρίτον έτος του πολέμου, ο ήρωας μας προφυλακίσθηκε, κατηγορηθείς επί κατασχρήσει. Μετά έννά, όμως, μήνας, άππλάγη πάσης κατηγορίας κι' επέστρεψε στο υπουργείο του, όπου έμεινε μέχρι τέλους του πολέμου, ασχολούμενος πάντοτε με προμήθειες πολεμικού υλικού.

Μετά την κατάρρευση της Αυστρίας, ο Ούγκο Λουστγιγκ πήγε στη Γερμανία, όπου στην άρχή ίδρυσε μιά τράπεζα. "Υστερα έγινε εργολάβος οικοδομών. Αγόρασε από το κράτος τεράστια οικόπεδα, στην καρδιά του Βερολίνου και έχτισε πελώριες οικοδομές, τις οποίες πουλούσε, κατά διαμερίσματα, με δόσεις.

Μετά την άνοδο του κόμματος των εθνικοσοσιαλιστών στην εξουσία, ο Λουστγιγκ δεν μπορούσε πιά να μείνη στη Γερμανία. Ήταν ξένος. "Οτι χρήματα είχε στις τράπεζες, έμειναν μπλοκέ. "Απευθύνθη, λοιπόν, στον στρατηγό φόν Σέκτ, με τον όποιον γνωριζόταν από την εποχή του παγκοσμίου πολέμου κι' ο στρατηγός τον κάλεσε στην Κίνα.

Και νά τώρα, που ο Λουστγιγκ μάθαινε ότι ο στρατηγός προσεβλήθη από άποπληξία. Χωρίς να χάση το θάρρος του, ο πρώην λοχαγός των Ούσσάρων ζήτησε και πέτυχε να τον εισαγάγουν στο δωμάτιο του άσθενους προστάτου του. Βρήκε τον στρατηγό έτοιμόθαντον. Κατόρθωσε, όμως, να του πάρη μιά συστατική επιστολή για τον υπουργό των Οικονομικών της Κίνας.

Λοιπόν: Με το συστατικό αυτό γράμμα, ο Ούγκο Λουστγιγκ κατέκτησε την Κίνα. Αφού απέσπασε την συγκατάθεση του υπουργού των Οικονομικών και εξησφάλισε τη συνεργασία ενός τραπεζικού συγκροτήματος, επέστρεψε στην Εύρωπη ν' αγοράση τα μηχανήματα εκατόν πενήντα άχρηστών εργασιών. Με τις «άντικες» αυτές έδημιούργησε στην Κίνα μιά ανηροτάτη βιομηχανική κίνηση, αποκτώντας ταυτόχρονως μυθώδη περιουσία.

Οι 'Ιάπωνες τον μισούν γιατί χάρις στα δέκα πολεμικά εργοστάσιά του, ο κινεζικός στρατός ανεφοδιάζεται συνεχώς εις όπλα και πυρομαχικά.

Δημόσιος κίνδυνος υπ' αρ. 3

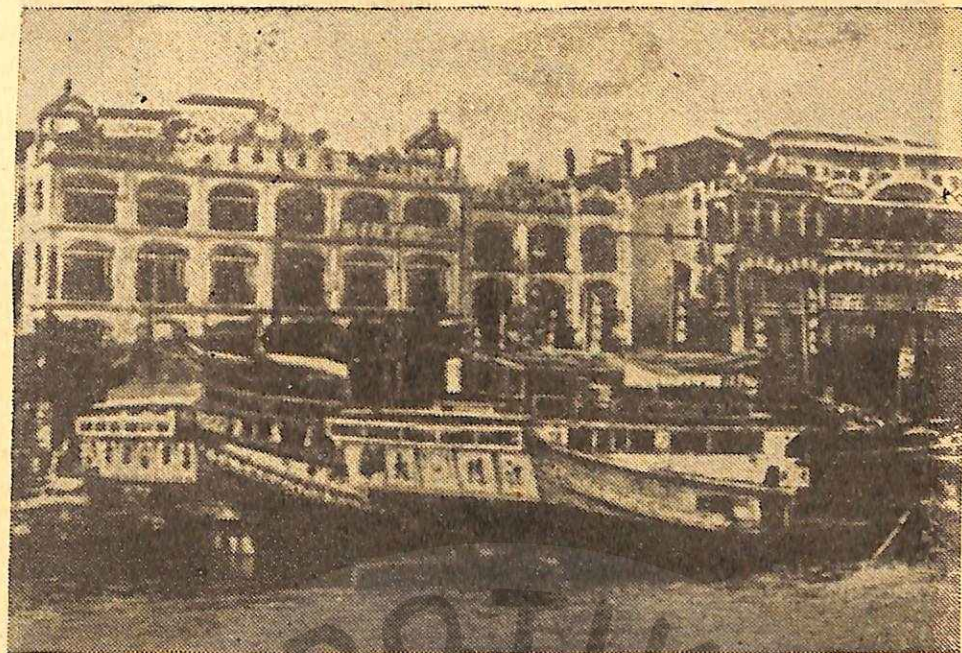
Ο τρίτος και τελευταίος άνθρωπος της Κίνας τον όποιον φοβήθηκε

η 'Ιαπωνία και τον έχαρακτήρισεν ως «Δημόσιον Κίνδυνον υπ' αριθμόν 3», είναι ο πρώην μάγειρος Ούλλιλιαμ Ντόναλντ.

Ο άνθρωπος αυτός ξεμπαρκάρισε στη Σαγκάη πρόσ τριάντα χρόνων. Το επάγγελμά του ήταν μάγειρος στα καράβια. "Επέπρωτο, όμως, να γίνη ανώτερος ένας από τους πλοο σημαίνουσας συνεργάτας του στρατηγού Τσάγκ Κάι Σέκ.

Η πρώτη φορά που το κοινόν άκουσε το όνομα του Ούλλιλιαμ Ντόναλντ ήταν τη εποχή που ο στρατηγός Τσάγκ Τσού Λιάγκ έπανεστάτισε κατά τη Τσάγκ Κάι Σέκ κι' έρριξε τον Κινέζο δικτάτορα στο φρούριο του Σιάν-Φού. Ο παγκόσμιος τύπος ανήγγειλε τότε ότι ο

κής γλώσσας, βρήκε άμέσως δουλειά σ' ένα γραφείο ταξιδίων. Προσγόμενος συνεχώς, ίδρυσε κατόπιν δική του επιχείρηση μεταφορών, από την όποιαν έκέρδισε μεγάλα ποσά. "Υστερα, πήγε στο Χόγκ-Κόνγκ και εξέδωκε μιά κινεζική εφημερίδα. Η εφημερίδα έπιασε τόσο καλά, ώστε ο διευθυντής των «Νέων του Πεκίνου» ζήτησε να την αγοράσει έναντι μεγάλου ποσού, προσφέρον συγχρόνως στον Ντόναλντ τη θέση του αρχισυντάκτου στα «Νέα του Πεκίνου». Ο Ντόναλντ έδέχτηκε, πήγε στο Πεκίνο και μέσα σ' ένα εξάμηνο επέβληθη τόσο πολύ,

Η μυκη και ταπεινή τράπεζα της Τερέζας 'Ιριξμάγερ, είχε γίνει ένα από τα ισχυρότερα οικονομικά καθιδρύματα της Κίνας.

Ούλλιλιαμ Ντόναλντ, φίλος και έμπιστος του Τσάγκ Κάι Σέκ, πήρε άμέσως ένα αεροπλάνο και πήγε στο γενικό στρατηγείο των επαναστατών, όπου, όχι μόνον επέτυχε την άποφυλάκιση του Τσάγκ Κάι Σέκ, αλλά και έπεισε συγχρόνως τον Τσάγκ Τσού Λιάγκ να παραιτηθή του άγώνος και να φύγη από την Κίνα.

Ο Τσάγκ Κάι Σέκ, για να ευχαριστήση τον σωτήρα του, τον ώνόμασε πρώτον σύμβουλον του Κράτους, με μηνιαίον μισθόν ενός εκατομμυρίου φράγκων!

"Εκτοτε, ο Ούλλιλιαμ Ντόναλντ δεν άπεμακρύνθη ούτε στιγμή από τον Τσάγκ Κάι Σέκ, του όποιου είναι ο μυστικοσύμβουλος.

Αλλά πως κατώρθωσε ο άνθρωπος αυτός ν' αποκτήση τη φίλια του Κινέζου στρατάρχου; Χάρις στην έξυπνάδα και την τιμιότητά του. Μόλις ξεμπαρκάρισε στην Σαγκάη, έδω και τριάντα χρόνια, η έξωτική αυτή πόλη του άρεσε τόσο πολύ, ώστε άπεφάσισε να εγκατασταθή μόνιμως. Χάρις στη γνώση της άγγλι-

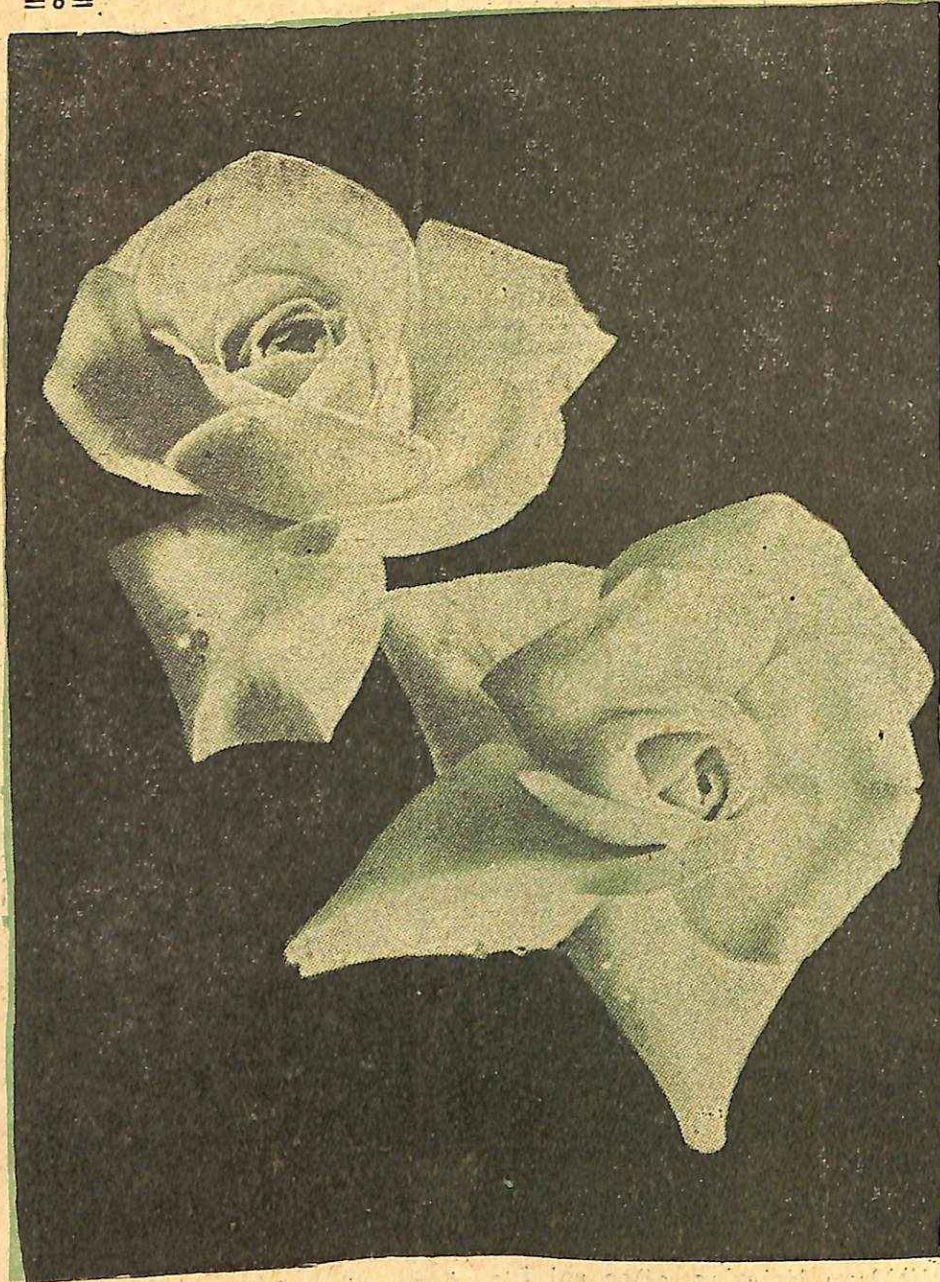
ώστε να συνδεθί με όλα τα μέλη της Κυβερνήσεως και να γίνη στενός φίλος του πρώτου Προέδρου της Κινεζικής Δημοκρατίας Σούν Γιατ Σέν.

Και τότε άκριβώς ο Ούλλιλιαμ Ντόναλντ έκανε κάτι, που δεν θά του το συγχωρήσουν ποτέ οι 'Ιάπωνες: Μιά μέρα, τον κάλεσε ο διευθυντής των «Νέων του Πεκίνου» και του έλεπεν έμπιστευτικώς ότι οι 'Ιάπωνες προσέφεραν στην εφημερίδα ένα εκατομμύριο γιέν, για να διενεργή φιλοϊαπωνική προπαγάνδα.

—Θά τα πάρουμε από μισά, του έειπε ο διευθυντής και χάρις στην έντεχνή άρθογραφία σου, η προπαγάνδα θά ένεργήται κατά τον πιο έξυπνο τρόπο.

Ο Ντόναλντ προσεποιήθη ότι έδέχεται. Την άλλη, όμως, μέρα, έδημοσίευσε στα «Νέα του Πεκίνου» ένα άρθρο, όπου άπεκάλυπτε την άτιμη αυτή πρόταση. Από κείνη τη μέρα, οι Κινέζοι τον λατρεύουν.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Χρύσα και η Φανή Μαργέτη είναι δυο αδελφές που εργάζονται μαζί στο μπαλέτο του κολοκαρινού θεάτρου «Κοσμικόν». Εκεί, η Χρύσα, η μεγαλύτερη, ννωρίζεται με τον δημοσιογράφο Χρυσάνη και γίνεται φιλενάδα του, ενώ η Φανή συνδέεται μ' ένα τρυφερότατο αίσθημα, με τον πιανίστα της όρχηστρας Λεωνίδα. Κάποτε, όμως, ο Χρυσάνης διαρρέει την Χρύσα και θέλει να κάνει έρωσμένη του την Φανή. Αυτή αντιστέκεται, αλλά σε μια έκδηλη με κάποιο φίλο του Χρυσάνη, τον έμπορο κρασιών Γεωργίου, στην Βουλιαγμένη, ο δημοσιογράφος κατορθώνει να αποσπάσει την Φανή από την παρέα της και να την συνοδέψει ως το σπίτι της. Εκεί της ρίχνεται και προσπαθεί να την κάνει δικιά του. Η κοπέλλα αντιστέκεται όσο μπορεί, αλλά δεν θα κρατούσε πολύ. Εύτυχως την τελευταία στιγμή επέμβει ο Λεωνίδας που παρα-

φύλαγε έξω από το σπίτι και διώχνει τον Χρυσάνη με τις κλωτσιές. Εκείνη την νύχτα ο Λεωνίδας την περνά κοιμώμενος με τα ρούχα πάνω σ' ένα ντιβάνι, στο χώλο του σπιτιού της Φανής. Το πρωί επιστρέφει και η Χρύσα αναστατωμένη. Την είχε παρασύρει, ο Γεωργίου, με ναρκωτικό ως το σπίτι του, απ'

όπου ξέφυγε κρυφά, πολύ ανήσυχη για την τύχη της αδελφής της.

Η Φανή την καθησυχάζει και της αφηγείται την περιπέτεια της με τον Χρυσάνη. Η Χρύσα είναι ευτυχισμένη που γλύτωσε η αδελφούλα της από την φοβερή αυτή περιπέτεια. Το άλλο βράδυ, γεμάτες αγωνία οι δυο αδελφές πηγαίνουν στο θέατρο. Τίποτε όμως το ανώμαλο και δυσάρεστο δεν συμβαίνει. Στα μέσα εν τούτοις της 6' πράξεως, φέρνουν της Φανής ένα μπουκέτο από τριαντάφυλλα, εκ μέρους κάποιου κ. Νικολαΐδη. Οι δυο αδελφές δεν ξέρουν ποιός είναι. Το άλλο βράδυ η ίδια ιστορία. Αυτή την φορά η Φανή επιστρέφει τα λουλούδια. Σε λίγο εμφανίζεται ο Βεργίδης με μια εφημερίδα στο χέρι, όπου δημοσιεύει το ότι ο παραγγελιοδόχος κ.

Φώτης Ν. επρόκειτο να αρραβωνιαστή την χορεύτρια του «Κοσμικού» δίδα Φανή Μ., όλοι μένουν κατάπληκτοι για το δημοσίευμα. Επιστρέφοντας οι δυο αδελφές σπίτι τους βρίσκουν ένα σημείωμα του Λεωνίδα στο οποίο αυτός της ανήγγειλε ότι έφυγε για την επαρχία, γιατί δεν ήθελε να ταράξει την ευτυχία της αγαπημένης του. Τρελλή απ' την απεπιστία η Φανή τρέχει στο σπίτι του αγαπημένου της για να τον προλάβει. Την συνοδεύει η Χρύσα. Μα δεν τον βρίσκουν. Έχει αφήσει το δωμάτιο. Βρίσκουν όμως λίγο παρακάτω τον Χρυσάνη που τις παίρνει στο αυτοκίνητό του, και τις συνοδεύει σπίτι τους. Εκεί τους προτείνει μια καλή θέση για τη Φανή σ' ένα χειμερινό θιασόν. Η Χρύσα ανταντικισμένη απορροίει την πρόταση και ο Χρυσάνης φεύγει. Η αδελφή της όμως δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία. Την άλλη μέρα σηκώνεται πρωί-πρωί και πηγαίνει στο σπίτι του Χρυσάνη. Αυτός την παίρνει και την πηγαίνει στις Φλώρες Δαμηρά, που ήταν μια Ιταλίδα δασκάλα του τραγουδιού. Η Δαμηρά την δοκιμάζει και βρίσκει πως έχει όλα τα προσόντα για το τραγούδι. Η Φανή φεύγει με τον Χρυσάνη ευτυχισμένη.

110N

ΚΑΤΕΒΗΚΑΝΕ πλάι — πλάι την οδόν 'Ιπποκράτους, στρίψανε δεξιά 'Ακαδημίας, κι ύστερα άριστερά Θεμιστο.

«Υστερα, την παρεκάλεσε να δεχτεί μια μπύρα. Εκείνη, για να μην τον προσβάλλει, δεν αρνήθηκε. Εύρισκε πως ο Χρυσάνης εκείνο το πρωί είχε κάνει πάρα πολλά, χωρίς να γυρέψει καμμιάν αντιπαροχή. Κι' αυτό ακριβώς την ανησυχούσε...»

Στην τρίτη μπύρα, ο Χρυσάνης σήκωσε με κέφι το ποτήρι του: — Στην υγεία σου, καινούργια τριμαντόνα της όπερέτας, της είπε μισο-σοβαρά μισο-άστεια.

Η Φανή ήπιε κλείνοντας τα μάτια που μπροστά τους τώρα, τονωμένα απ' την ελαφριά μέθη του οίνοπνεύματος, γινόντουσαν όλοένα και πιο άδρα τα όραματα των μελλοντικών της θριάμβων. Τώρα άρχιζε να συνιθίζει στην ιδέα πως, όπου γάνει και θάνοιγε ή αλκία, για ν' αφήσει την ομορφιά της να λάμψει σαν αστρο στην πλατεία...

Όταν βγήκαν απ' την μπύρα, η Φανή ήτανε κρεμασμένη αθέλα της στο μπράτσο του δημοσιογράφου, γιατί τα πόδια της δεν την κρατούσανε καλά. Εκείνος θέλησε να σταματήσει ένα ταξί. Αυτή όμως δεν τον άφισε. Κι' έτσι προχωρήσανε ως τη στάση του τράμ, και μίηκανε μαζί. Μέσ' στο βαγόνι, ο Χρυσάνης χαιρέτησε έναν κύριο, που έκοψε την κουβέντα του μ' έναν άλλο, για να του βγάλει ως κάτω το καπέλλο.

— Ποιός είν' αυτός; ρώτησε ο άλλος, που δεν ήξερε το Χρυσάνη.

— Είναι ο Χρυσάνης, ο δημοσιογράφος. Κι' αυτή, μια μπαλαρινούλα του «Κοσμικού»...

— Φιλενάδιςά του;

— Αμφιβάλλεις;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Ο Χρυσάνης δεν κατέβηκε απ' το τράμ μαζί της.

— Δέ θέλω να με δει η Χρύσα να σε συνοδεύω, της είπε, γιατί μπορεί νάχουμε καινούργιες φωνές.

Η Φανή δεν του αποκρίθηκε. Στη στάση της μόνο τον χαιρέτησε μ' ένα χαμόγελο και μ' ένα ψιθυριστό «Ευχαριστώ...», και κατέβηκε απ' το τράμ.

— Μην ξεχνάς τις μέρες που έχεις μάθημα... ακούστηκε η φωνή του Χρυσάνη απ' το τράμ.

Η Φανή, με το κεφάλι της σκυμένο σ' ένα βιβλίο, γιγιάδες ασήκωτες σκέψεις, έφτασε στο σπίτι της. Η Χρύσα δεν ήταν εκεί. Αυτή η μοναξιά προκάλεσε μια ά-

φάνταστη ανακούφιση στη Φανή. Η μικρή θεατρινούλα για πρώτη φορά θέλησε να βρεθεί μόνη της, εντελώς μόνη, για να βάλει κάποια τάξη στο πλήθος των σκέψεων, που συνωστίζόντουσαν μέσα στα στενά όρια του κεφαλιού της...

«Ήτανε φανερό πως ο Χρυσάνης θα την βοηθούσε για ν' ανέβη ψηλά. Γιατί όμως; Η σημερινή του στάση, τυπικώτατα ευγενική κι' υποχρεωτική, της προκαλούσε το συναίσθημα ενός άοριστου κινδύνου. Ναι, το διαισθανόταν η Φανή ότι στην άκρη όλων αυτών, υπήρχε η απανταχού, το έπαθλο. Το έπαθλο αυτό θα ήτανε το ίδιο το κορμί της, που είχε τάξει την απαλότητα της σάρκας του να την προσφέρει θυσία μόνο στον έρωτα. Τώρα όμως η θυσία της γινόταν άνωφελη, γιατί ο έρωτας, γυπνώντας με σκληρή αποφασιστικότητα τα φτερά του, είχε πετάξει μακριά της...»

Η Χρύσα έφτασε κατά τις τρεις, κουρασμένη, ανήσυχη, με τα μάτια της που έκφραζαν μια βουβή αγωνία.

— Πού ήσουν; ρώτησε την αδερφή της.

Η Φανή δεν αποκρίθηκε.

— Μιλά... συνέχισε η Χρύσα. «Εφαγα τον κόσμο να σε γυρεύω... Πήγα στο θέατρο, στο «Στέμμα», άκόμα και στην «Ηχώ»...

— Έχω ξαναπάει στο «Στέμμα»... έκανε η Φανή.

— Και στην «Ηχώ»; επέμεινε η Χρύσα.

— Ούτε στην «Ηχώ»...

— Τότε, πού ήσουν;

— Στο σπίτι του Χρυσάνη... της εί-

πε απλά η Φανή.

Η Χρύσα κιτρίνισε, και πετάχθηκε όρθι.

— Λες αλήθεια; ρώτησε.

— Αλήθεια... Το βρίσκες κακό;...

— Μόνο αυτό δεν μπορούσε να βάλει ποτέ ο νους μου...

— Και γιατί;

— Γιατί; Ρωτάς γιατί;

— Και βέβαια ρωτάω... Πήγα στο σπίτι του, κι' αυτός με πήρε και πήγαμε στο σπίτι μιας δασκάλας του τραγουδιού...

**ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ
ΤΟΥ ΚΟΥ
ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ**

— Στο σπίτι του δε μέινετε καθόλου;

— Καθόλου... Ίσια-Ίσια μόνο ώσπου να ντυθώ...

— Και πως σου φέρθηκε;

— Ευγενικά, τόσο ευγενικά, που σε βεβαιώνω πως δεν αναγνώρισα το Χρυσάνη εκείνης της βραδιάς...

Η Χρύσα έσφίξε τα δόντια της:

— Και νομίζεις, ανόητη, πως θα σου φερθή έτσι ως το τέλος;

Η Φανή σήκωσε τους ώμους:

— Κι' αν δε μου φερθή, τόσο το χειρότερο για μένα...

Η Χρύσα έμεινε για πολλήν ώρα αμίλητη. Υστερα, τα λόγια της βγήκανε σαν κομμένα ψιθυρίσματα:

— Ωστε αποφάσιες, κακομοίρα μου, να γίνης κοκόττα;... Ζήλεψες τη δική μου τυχή;...

— Άκου να σου πω κάτι, Χρύσα... της είπε η Φανή. «Ως τώρα δεν ή-

μουν τίμια από διάθεση να είμαι τίμια, γιατί έτσι, κι' έτσι, έμας τις γυναίκες του θεάτρου ο κόσμος μας έχει για ντροπιασμένες, κι' όταν τύ-

χη καμιά φορά να μην είμαστε, όπως εγώ, κανείς δε μας πιστεύει...»

— Αν έμεινα εγώ τίμια, τόκανα γιατί αγαπούσα, και δεν ήθελα να κά-

νω τον αγαπημένο μου να πονέει, παραδίνοντας το κορμί μου ανάστικ-

σ' έναν άλλον... Σήμερα όμως που δεν αγαπώ κανένα, μια κι' ο αγα-

πημένος μου έφυγε μακριά μου γιατί δε θέλει να πιστέψη την αθωότητά μου, τί με νοιάζει πιά;... Για

ποιόν θα φυλάξω το κορμί μου; Μήπως για το γαμπρό; Μα, πέ-

σμου, ποιός θα θελήσει ποτέ να δώση τ' όνομά του σε μια γυναίκα,

που δείχνει τη σάρκα της γυμνή απ' τη σκηνή; Τι σημασία έχει αν η

σάρκα αυτή είν' ανέννηχη μια και τη λερώνουνε κάθε βράδυ τα άπλη-

στα βλέμματα του κόσμου; Τι σημασία έχει αν δεν είμαστε κοκότες,

μια κι' ο κόσμος μας θεωρεί για κοκότες, χωρίς εξαίρεση καμιά και χωρίς ελαφρυντικό κανένα;...

Η Χρύσα άκουγε σιωπηλή, με τα μάτια της καρφωμένα στα μάτια της αδελφής της:

— Λοιπόν; τη ρώτησε στο τέλος.

— Λοιπόν, της αποκρίθηκε η Φανή, δε βρίσκω πως αξίζει τον κόπο να αρνηθώ το ανέβασμα που μου προσφέρεται με τέτοιο τιποτένιο ανταλλάγμα...

— Αν γίνω έρωσμένη του Χρυσάνη, θα κερδίσω τόσα σκαλιά στη σκάλα που όλες μας ανεβαίνουμε λαχανιάζοντας, ώστε δικαίω και λογικό θάνα να το κάνω...

Υστερα, νομίζω πως αν παραδοθώ σήμερα στο Χρυσάνη μπορεί και να σωθώ απ' τους εξευτελισμούς που φυλάει σ' όλες έμας η ζωή... Κάποια μέρα, θα πείσω, και επειδή θάμια μπαλαρινούλα, φυσικά είναι να γίνω και κοκκοτίτσα...

Ενώ αν πείσω μπαλαρινούλα και σηκωθώ πρωταγωνίστρια, το λιγώτερο που θα κερδίσω θάνα να γίνω κοκκοτίτσα πολυτελείας... Δηλαδή, θα μπορώ τουλάχιστον νάχω την έλευθερία της έκλογής, κι' όχι να μου επιβάλλει η ανάγκη τον οποιοδήποτε για έρασή μου...

Η Χρύσα την άκουσε ως το τέλος, χωρίς να τη διακόψει. Καταλάβαινε πως όλα όσα έλεγε η μικρούλα εκείνη, που η ζωή την έδερνε με τα κύματα της πιο σκληρής δοκιμής, ήτανε και σωστά κι' αληθινά. Πραγματικά: Τι κρατάει τη γυναίκα στον ίδιο δρόμο; Μονάχα ο έρωτας... Κι' όταν μια στιγμή της λείπει το χέρι εκείνου που αγαπάει, τότε ανοίγεται μπροστά της, μ' όλη

την αδυωώπυτη ζάλη της, ή άβυσσος...

Η Χρύσα όμως θέλησε να παλαίψη ως το τέλος:

— Καλά, κι' ο Λεωνίδας; ψιθύρισε.

Τά μάτια της Φανής πετάξανε θυμωμένες άστραπές:

— Άς μην έφευγε... είπε σιγά.

— Έφυγε για να σε ξεχάσει... Έφυγε γιατί νόμιζε πως τον περιφρονούσες, για να παραδοθής σ' έναν πλούσιο... Καί μην ξεχνάς πως ο άνθρωπος που δημιούργησε το χωρισμό σου με το Λεωνίδα, είναι αυτός, που τώρα συ σκέφτεσαι να του παραδοθής, χωρίς ύπεράσπιση και χωρίς διαμαρτυρία... Δέ σε πειράζει που αυτός ο βρωμοδημοσιογράφος βλέπει τώρα το σχέδιό του να πετυχαίνει σ' όλη τη γράμμή; Αυτός φταίει που φυγε ο Λεωνίδας... Υστερα από κείνο το βράδυ που κατάλαβε πόσο ο Λεωνίδας σ' αγαπούσε, σκέφτηκε να τον διώξει μακριά σου μ' ένα σχέδιο καταθρόνιο και ύπουλο. Σήμερα το πρωί τάμαθα όλα μου τάπε ο Λαμάκης, που τον είδα στην Όμόνοια... Αυτός ο Νικολαΐδης είναι πρόσωπο φανταστικό: τά λουλούδια στάστανε ο Χρυσάνης με κάρτες που τις τύπωνε έπίτηδες γι' αυτό το λόγο... Ο ίδιος πάλι έδωσε και γράφανε τους αρβάνες σου με το Νικολαΐδη, για να προκαλέση τον κυγα σου με το Λεωνίδα, κι' απ' τόν κυγα σου αυτόν να ώφεληθί εκείνος, πάντα εκείνος... Καί να τώρα, που οι έλ-

πίδες του περάσανε κάθε προσδοκία... Είναι ντροπή σου και πρέπει να κοκκινίσεις, γιατί δέχτηκες να σε παίξη ένας Χουσανής στα χέρια του, σά μαριονέττα... Ντροπή σου, γιατί βρίσκομαι γώ να στο πω, κι' έτσι δεν μπορείς να πής πως θα πέσης άνυποπτη στην παγίδα...

Η Φανή την κυτούσε με τά μάτια δακρυσμένα.

— Αλήθεια; Τάμαθες όλ' αυτά;

— Ναι! Καί τά πιστεύω...

— Τόσο το χειρότερο τότε για όλους μας... Έκανε ή Φανή σηκώνοντας τους ώμους της. Όπως έπεσε κι' ο Λεωνίδας στην παγίδα, άς πείσω κι' έγώ... Μιά φορά, είμαι βεβαία πως θάρθω μέρα που ο ίδιος θα με χειροκροτήσει πρωταγωνίστρια... Θα καταλάβη, δηλαδή, πως ή άσημαντή μπαλαρινούλα που γνώρισε άλλοτε, ήταν και για κάτι περισσότερη...

— Ναι, να γίνη και κοκότα... ψιθύρισε ή Χρύσα.

— Όχι, ν' ανέβη! Ν' ανέβη μ' αποιοδήποτε μέσο διαθέτει, γιατί βαρέθηκε πιά να την πατάνε όλοι σά σκουληκι, και γιατί μόνο σάν καταφέρη να πετάξη, είτε με δικά της είτε με ξένα φτερά, βρίσκει πως θ' αποφύγη τον κίνδυνο να την λυώσουν... Κατάλαβε το καλόν Χρύσα! Το Χρυσάνη δέ θα τον αποφύγη... θα προσπαθήσει, βέβαια, να μην πέσει άν όμως δεν το καταφέρω, κοιμάτια να γίνη! Τί λές εκεί... Ούτε ή πρώτη θάμια, ούτε ή τελευταία. Άν ο Λεωνίδας μ' ήθελε δικιά του,

ας έργότανε να μου ζητήσει εξήγηση, κι' όχι να φύγη χωρίς να μπορέσω να το πω το δική μου...

Η Χρύσα κατάλαβε πως ή Φανή ήταν τόσο απογοητευμένη, που, χωρίς αντίσταση και διαμαρτυρία, θ' άφινόταν να πέση. Καί τώρα κατάρβανη, πως δεν είχε πιά να παλαίψη μόνο με τόν κόσμο για να την σώση: Είχε να παλαίψη και με τη Φανή την ίδια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Τό ίδιο βράδυ στο θέατρο ή Φανή έγινε πάλι το γενικό αντίκειμενόν των συζητήσεων. Μόλις φτάσανε στο «Κοσμικόν» οι δύο αδερφές, τις υποδέχτηκαν έπιφωνήματα και γαυγισμούς σχολία. Πρώτη απ' όλες ή Μαίρη βιάστηκε να τις χαιρετήσει με μία φράση περιέργη:

— Βρέ, καλώς τις πρωταγωνίστριες!

Η Φανή κιτρίνισε.

— Κακούργια θάχουμε... ψιθύρισε ή Χρύσα.

Και οι δύο αδερφές, προχωρήσανε, χωρίς να δώσουν απάντηση, στέκαμαρινι τους.

Μά ή Μαίρη δεν έννοούσε να καταθέση τά όπλα:

— Για δές τις καλές, φώναξε, πήρανε, από τώρα τουτέ... Καλέ δεν άφίνετε να γίνετε πρώτα, κι' ύστερα να τό πάρτε άπάνω σας;...

— Τί πήραμε άπάνω μας; οώτησε ή Χρύσα. Όρεξη έχεις;...

Η Μαίρη θέλησε να κάνει πνεύμα:

— Ίσα-Ίσα που δεν έχω κατόλου όρεξη... είπε. Κι' ο γιατρός μάλιστα, με διέταξε να παίρνω άρσενικό...

Η Χρύσα δέ βάσταξε:

— Δεν πιστεύω να σου λείπη... της άποκρίθηκε με δικαιολογημένη κακία.

Η Μαίρη άναψε και κόρωσε. Προχώρησε προς τη Χρύσα, την άρπαξε απ' το μπράτσο, και την κούνησε δυνατά:

— Δέ νομίζεις, της είπε, πως καιρός είναι να πάψετε να μάς κάνετε τις κοντές;... Δεν είσαστε δά έρωμένες μαγαραγιάδων... Έναν ψωροδημοσιογράφο έχετε, και τον μοιραζόσαστε, μισόν μισόν ή κάθε μιά...

Η Χρύσα σήκωσε το γέρι της, και της άστραψε ένα σκαμπίλι. Η Μαίρη την άρπαξε απ' τά μαλλιά, κι' ένω ή Φανή έφευγε στη μέση για να τις γωρίση, ο Γιαννάκης, ο Πλερόλιγοθυμούσε σε μία γωνιά. Σαυμάτως μεγάλος άκολούθησε. Η Χρύσα γτυπούσε σά μανιασμένη τη Μαίρη, κι' ένείνη της ξερίζωνε τουφές απ' τά μαλλιά της. Βγάζοντας ύστερικες φωνές όμοια με τη κόττα που τη μαδάνε άσφαγτη, Ένας μηχανικός μπήκε στη μέση, κουνώντας το τσεκούρι που είχε περασμένο συνήθως στο ζουνάρι του.

— Σιγά, γιατί θά σάς κοπανήσω και τις δύο! άπειλησε άστεία.

Μαζεύτηκαν κι' όλοι οι άλλοι του θιάσου, και στο τέλος, τραβώντας οι μισοί τη Χρύσα κι' οι άλλοι μισοί τη Μαίρη, καταφέραν να τις απομακρύνουνε τη μία με κουμάτια απ' τό μάγουλο της άλλης στα νύχια της, και τη δεύτερη με τοξάρες απ' τά μαλλιά της πρώτης μέσα στα μισόκλειστα χέρια της, σαν ήρωϊκό τρόποτο...

— Σιγά, γιατί θά σάς κοπανήσω και τις δύο! άπειλησε άστεία.

Μαζεύτηκαν κι' όλοι οι άλλοι του θιάσου, και στο τέλος, τραβώντας οι μισοί τη Χρύσα κι' οι άλλοι μισοί τη Μαίρη, καταφέραν να τις απομακρύνουνε τη μία με κουμάτια απ' τό μάγουλο της άλλης στα νύχια της, και τη δεύτερη με τοξάρες απ' τά μαλλιά της πρώτης μέσα στα μισόκλειστα χέρια της, σαν ήρωϊκό τρόποτο...

— Σιγά, γιατί θά σάς κοπανήσω και τις δύο! άπειλησε άστεία.

Μαζεύτηκαν κι' όλοι οι άλλοι του θιάσου, και στο τέλος, τραβώντας οι μισοί τη Χρύσα κι' οι άλλοι μισοί τη Μαίρη, καταφέραν να τις απομακρύνουνε τη μία με κουμάτια απ' τό μάγουλο της άλλης στα νύχια της, και τη δεύτερη με τοξάρες απ' τά μαλλιά της πρώτης μέσα στα μισόκλειστα χέρια της, σαν ήρωϊκό τρόποτο...

— Σιγά, γιατί θά σάς κοπανήσω και τις δύο! άπειλησε άστεία.

Μαζεύτηκαν κι' όλοι οι άλλοι του θιάσου, και στο τέλος, τραβώντας οι μισοί τη Χρύσα κι' οι άλλοι μισοί τη Μαίρη, καταφέραν να τις απομακρύνουνε τη μία με κουμάτια απ' τό μάγουλο της άλλης στα νύχια της, και τη δεύτερη με τοξάρες απ' τά μαλλιά της πρώτης μέσα στα μισόκλειστα χέρια της, σαν ήρωϊκό τρόποτο...

— Σιγά, γιατί θά σάς κοπανήσω και τις δύο! άπειλησε άστεία.

Μαζεύτηκαν κι' όλοι οι άλλοι του θιάσου, και στο τέλος, τραβώντας οι μισοί τη Χρύσα κι' οι άλλοι μισοί τη Μαίρη, καταφέραν να τις απομακρύνουνε τη μία με κουμάτια απ' τό μάγουλο της άλλης στα νύχια της, και τη δεύτερη με τοξάρες απ' τά μαλλιά της πρώτης μέσα στα μισόκλειστα χέρια της, σαν ήρωϊκό τρόποτο...

— Σιγά, γιατί θά σάς κοπανήσω και τις δύο! άπειλησε άστεία.

Μαζεύτηκαν κι' όλοι οι άλλοι του θιάσου, και στο τέλος, τραβώντας οι μισοί τη Χρύσα κι' οι άλλοι μισοί τη Μαίρη, καταφέραν να τις απομακρύνουνε τη μία με κουμάτια απ' τό μάγουλο της άλλης στα νύχια της, και τη δεύτερη με τοξάρες απ' τά μαλλιά της πρώτης μέσα στα μισόκλειστα χέρια της, σαν ήρωϊκό τρόποτο...

— Σιγά, γιατί θά σάς κοπανήσω και τις δύο! άπειλησε άστεία.

Μαζεύτηκαν κι' όλοι οι άλλοι του θιάσου, και στο τέλος, τραβώντας οι μισοί τη Χρύσα κι' οι άλλοι μισοί τη Μαίρη, καταφέραν να τις απομακρύνουνε τη μία με κουμάτια απ' τό μάγουλο της άλλης στα νύχια της, και τη δεύτερη με τοξάρες απ' τά μαλλιά της πρώτης μέσα στα μισόκλειστα χέρια της, σαν ήρωϊκό τρόποτο...

— Σιγά, γιατί θά σάς κοπανήσω και τις δύο! άπειλησε άστεία.

Μαζεύτηκαν κι' όλοι οι άλλοι του θιάσου, και στο τέλος, τραβώντας οι μισοί τη Χρύσα κι' οι άλλοι μισοί τη Μαίρη, καταφέραν να τις απομακρύνουνε τη μία με κουμάτια απ' τό μάγουλο της άλλης στα νύχια της, και τη δεύτερη με τοξάρες απ' τά μαλλιά της πρώτης μέσα στα μισόκλειστα χέρια της, σαν ήρωϊκό τρόποτο...

— Σιγά, γιατί θά σάς κοπανήσω και τις δύο! άπειλησε άστεία.

Μαζεύτηκαν κι' όλοι οι άλλοι του θιάσου, και στο τέλος, τραβώντας οι μισοί τη Χρύσα κι' οι άλλοι μισοί τη Μαίρη, καταφέραν να τις απομακρύνουνε τη μία με κουμάτια απ' τό μάγουλο της άλλης στα νύχια της, και τη δεύτερη με τοξάρες απ' τά μαλλιά της πρώτης μέσα στα μισόκλειστα χέρια της, σαν ήρωϊκό τρόποτο...

— Σιγά, γιατί θά σάς κοπανήσω και τις δύο! άπειλησε άστεία.

Μαζεύτηκαν κι' όλοι οι άλλοι του θιάσου, και στο τέλος, τραβώντας οι μισοί τη Χρύσα κι' οι άλλοι μισοί τη Μαίρη, καταφέραν να τις απομακρύνουνε τη μία με κουμάτια απ' τό μάγουλο της άλλης στα νύχια της, και τη δεύτερη με τοξάρες απ' τά μαλλιά της πρώτης μέσα στα μισόκλειστα χέρια της, σαν ήρωϊκό τρόποτο...

— Σιγά, γιατί θά σάς κοπανήσω και τις δύο! άπειλησε άστεία.

Μαζεύτηκαν κι' όλοι οι άλλοι του θιάσου, και στο τέλος, τραβώντας οι μισοί τη Χρύσα κι' οι άλλοι μισοί τη Μαίρη, καταφέραν να τις απομακρύνουνε τη μία με κουμάτια απ' τό μάγουλο της άλλης στα νύχια της, και τη δεύτερη με τοξάρες απ' τά μαλλιά της πρώτης μέσα στα μισόκλειστα χέρια της, σαν ήρωϊκό τρόποτο...

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Ζεά είνουμε τού δικαστηρίου Τό δράμα της... μνηστήρας

-Α ΝΑΡΕΑΣ Μούστακας...
— Παρών!

(Μπλε κουστουμάκι. Κομφύ μπουτακάκι. Καταρρό και λοξοειδώς κυματίζον μαλλί).

— Έλένη Μούστακα...

(Πράσινο ταγεράκι. Τοξοειδές φουδάκι. Μουτράκι σεμνό, άλλ' όπωσδήποτε κατσοφισμένο άντρώως).

— Νικόλαος Τσατσάρας.

Μούδρο όγκώδες. Έως θυμώδες. Έξωτερικόν άτημέλητο, ακαθόριστο, περίπου αινιγματώδες).

— Ιωάννης Τσίρος.

— Παρόντες!

— Πλησίασε εδώ.

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε τού ύμετέρου δικαστηρίου σας!

Τί ήταν αυτό; Τό είπε με ύφος τόσο πανηγυρικόν ο τελευταίος της τετράδας, ώστε ξαφνιασμένος εσήκωσε τό κεφάλι ο πρόεδρος τού τριμελούς.

Έστρώθηκαν οι δύο άλλοι στο έδωλιον. Καί έμεινε όρθος εκεί μπροστά στην έδραν να εξηγήση την ύπόθεσιν, άλλοι και τρισαλλοί!... ο τελευταίος. Η γλώσσα είναι, λέει, μέσον συνεννοήσεως; Άμ, δέ που είναι! Κάτι έδιδάχθη από την δουλειά αυτή ο πρόεδρος τού τριμελούς που ρωτά και ξαναρωτά, σκουπίζει και ξανασκουπίζει τόν ιδρώτα, φουσα και ξαφουσα, σκύδε και ξανασκύδε προς τόν μνηστήρα:

— Άκουσε εδώ, χριστιανέ μου.

— Συγγνώμη.

— Θα εξηγήσης καθαρά;

— Έξηγούμαι, κ. πρόεδρε.

— Στάσου να τά ξεκαθαρίσωμε τά πράγματα. Έπήγαίνες εσύ με τους δύο αυτούς;

— Όχι!

— Άλλά;

— Με τήν μνηστήρα μου.

— Δική σου ήταν ή μνηστή;

— Άμέ!

Κάτι εκατάλαβε ο πρόεδρος. Κάτι εκατάλαβε και ο εισαγγελεύς. Άλλά ή δι- ασάφησης αυτή τόν μπλέκει έκ νέου σε νέον λαβύρινθον και τού δημιουργεί καινούργια σκοτεινά προβλήματα:

— Δεν ήσουν με τήν αδελφή σου;

— Όχι, ποσώς!

— Τίνος είναι ή αδελφή;

— Τού κυρίου.

— Αυτή γυναίκες ήσαν;

— Όχι, μία!

Κάτι εκατάλαβε ο εισαγγελεύς. Κάτι έπήγε να καταλάβη και ο πρόεδρος, αλλά ή τελευταία δήλωσις προς τόν εισαγγελεύς ότι δεν ήσαν δύο γυναίκες αλλά μία, τόν μπλέκει πάλι και ξαναβάζει τό μαντήλι:

— Μία γυναίκα ήταν;

— Μάλιστα. Η μνηστήρα μου.

— Για πέστα, χριστιανέ μου, από τήν αρχή.

Απογοητευμένο, άπρακτο τό δικαστήριο, άφίνει πλέον τόν μνηστή να τά πη

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

όπως καταλαβαίνει σε μία ανατριχιαστική καθαρεύουσαν, μέσα από την όποιαν τινάζεται σειρά φοδερών ονομαστικών απολύτων που μπορούν να σκοτώσουν άνθρωπο. Έναντίον του ήγωνίσθη όσο μπορούσε τό δικαστήριο. Ήμύνηθη όσο ήταν δυνατόν. Άλλά στο τέλος ήττημένος κατέθεσε τά όπλα και παρεδόθη:

— Λοιπόν, απ' τήν αρχή;

— Άπ' τήν αρχή.

— Πηγαίνοντες έμou με τήν μνηστήρα μου.

— Δίχρη έχεις. Παρακάτω.

— Αυτό είναι.

— Καλά, τί έγινε;

— Δεν τά είπα;

— Ξαναπείστε μας, δεν εκατάλαβα καλά.

— Πλησιάζοντας ο Άντρεας, πρώτα πηγαίνει στην μνηστήρα μου και μη εί- πών οδευμάν λένιν, της σάει καρπαζά!

— Άνάδουν τά αίματά μου, κ. πρόεδρε, και λέγων γιατί βαράς τόν κορίτσι βρέ, πέ- φτω γάμω, βαρών μία γροθιά ο άλλος.

— Ποιός;

— Ο κατηγορούμενος.

— Ποιόν;

— Έμένα.

— Όραία. Προχώρει.

— Έγειρόμενος εγώ, βαράει καρπαζά ο Άντρεας.

— Όραία.

— Όραία, μία κουθέντα είναι, κ. πρό- εδρε. Τρώγοντες καρπαζά εγώ, εσύ μπο- ρείς να λές όραία, εγώ πηγαίνω εις τόν Έουθρόν Σταυρόν. Τού λέω γιατί βαράς βρέ, εγώ έρωτών εκείνος βαρών, ο άλλος παρακολουθών και ή μνηστήρα μου κλαίω!

Να ύψεσαι καθαρεύουσα! Να ύψεσαι Κοραή, με τό τραυμένο αυτό γλωσσικό σου δημαύρηγμα, που κλείει μέσα του τις φοδερώτερες εκρηκτικές ύλες, που μπορεί να κρύβη ανθρώπινη γλώσσα. Κα- ταθέτων ο μνηστής όλόκληρο περιόριστο συντακτικόν μαγαράτιον... γίνεται πτώ- μα τό δικαστήριο, προσπαθών να έννοή- ση ο πρόεδρος και μη καταλαβαίνοντας! Βότρυς που ή παλούσα παρίσταται έπί- σης στο δικαστήριο και γόνει φως εις τήν ύπόθεσιν... καλών αυτήν ο πρόεδρος.

Είναι κοπέλλα λαϊκού σπιτιού, ροδα- λή, παγουλή, με μάτια μαύρα και ζωη- ρά, κατάγεται εξ Άθηνων, επαγγέλλεται τά οικιακά, έδων εϊκόσι πάντα, τό γέρι της στο Έδαγγέλιο, δοκίμαται νη έπη- τήν αλήθειαν χωρίς φόβον και πάθος.

— Λέγεις, τί γνωρίζεις;

— Πριν από πενταετία ήραβωνίσθη- κα με τόν κύριο άρρεβωνιαστικό μου.

— Ήθεσ στο σπίτι μου, σπόν άδερφό μου, με έχτηζε, εν τάξει και παρατάξει όλα.

— Ήτανε να κάνουμε τόν γάμο σε έξη μή- νους, αλλά ο κύριος άρρεβωνιαστικός μου έπεσε από τό τραύ και έσπασε τό πόδι του και έπήγαμε κούτσα-κούτσα. Ο άδελ- φός μου σώνει και καλά να κάνουμε τόν γάμο, αλλά ο κύριος άρρεβωνιαστικός μου δεν ήθελε να κάνει γάμο κουτσός.

— Πάνω μου, τόν βλέπει ή μνηστήρα μου και μου λέει: Γιαννάκη, ο Άνδρέας!

Πλησιάζω λοιπόν ο άδελφός της, κάνω έτσι και τόν βλέπω. Λέω, Έλένη, στρί- θοντες έμεις από δω, πίσω από τά πεύ- κα δεν θα μάς αντιληθούν, καί' όσον εί- ναι πυκνά και μύψ.

— Τά πεύκα;

— Ο άδελφός της.

— Όραία.

— Άλλά φεύγοντες έμεις, μάς βλέ- πουν, μου λέει ή μνηστήρα μου, τί φοβά- σαι, άν σου ζητήση τόν λόγο, απευδόντος ο άδελφός της περι τιμής και τά τοι- αύτα, έρχόμενος να παραστήση τόν κάρ- γα δηλαδή, τού λές, άφου είμαστε άρρε- βωνιασμένοι, μη κάνοντας τό κορόιδο ο άδελφός και ζητών τόν λόγο, τί δουλειά έχει αυτός; Πολύ σωστά λέω εγώ. Καθ'

— Τρώγοντες καρπαζά εγώ, εσύ μπορεί να λές όραία!

Να ύψεσαι καθαρεύουσα! Να ύψεσαι Κοραή, με τό τραυμένο αυτό γλωσσικό σου δημαύρηγμα, που κλείει μέσα του τις φοδερώτερες εκρηκτικές ύλες, που μπορεί να κρύβη ανθρώπινη γλώσσα. Κα- ταθέτων ο μνηστής όλόκληρο περιόριστο συντακτικόν μαγαράτιον... γίνεται πτώ- μα τό δικαστήριο, προσπαθών να έννοή- ση ο πρόεδρος και μη καταλαβαίνοντας! Βότρυς που ή παλούσα παρίσταται έπί- σης στο δικαστήριο και γόνει φως εις τήν ύπόθεσιν... καλών αυτήν ο πρόεδρος.

Είναι κοπέλλα λαϊκού σπιτιού, ροδα- λή, παγουλή, με μάτια μαύρα και ζωη- ρά, κατάγεται εξ Άθηνων, επαγγέλλεται τά οικιακά, έδων εϊκόσι πάντα, τό γέρι της στο Έδαγγέλιο, δοκίμαται νη έπη- τήν αλήθειαν χωρίς φόβον και πάθος.

— Λέγεις, τί γνωρίζεις;

— Πριν από πενταετία ήραβωνίσθη- κα με τόν κύριο άρρεβωνιαστικό μου.

— Ήθεσ στο σπίτι μου, σπόν άδερφό μου, με έχτηζε, εν τάξει και παρατάξει όλα.

— Ήτανε να κάνουμε τόν γάμο σε έξη μή- νους, αλλά ο κύριος άρρεβωνιαστικός μου έπεσε από τό τραύ και έσπασε τό πόδι του και έπήγαμε κούτσα-κούτσα. Ο άδελ- φός μου σώνει και καλά να κάνουμε τόν γάμο, αλλά ο κύριος άρρεβωνιαστικός μου δεν ήθελε να κάνει γάμο κουτσός.

— Τά πεύκα;

— Ο άδελφός της.

— Όραία.

— Άλλά φεύγοντες έμεις, μάς βλέ- πουν, μου λέει ή μνηστήρα μου, τί φοβά- σαι, άν σου ζητήση τόν λόγο, απευδόντος ο άδελφός της περι τιμής και τά τοι- αύτα, έρχόμενος να παραστήση τόν κάρ- γα δηλαδή, τού λές, άφου είμαστε άρρε- βωνιασμένοι, μη κάνοντας τό κορόιδο ο άδελφός και ζητών τόν λόγο, τί δουλειά έχει αυτός; Πολύ σωστά λέω εγώ. Καθ'

(Τό τέλος στη σελίδα 64)

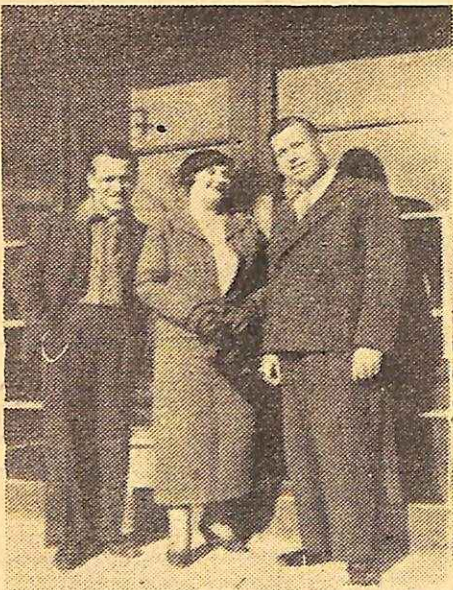

— Κατάλαβε το κα- λά, Χρύσα, φώναξε ή Φανή. Τόν Χρυσάνη δεν θα μπορέσω να τόν άποφύγω!

Ο Μαυρέας με φίλους στην Θεσσαλονίκη.

να νούμερο ο «Τοιχοκολλητής» στο οποίο ο άσθενής ήθοποιος είχε τόσην επιτυχία. Για να γελάσουν άλλων οι άλλοι ήθοιοι ανέθεσαν στον νεαρό κορίστια να εμφανισθή το βράδυ ως αντικαταστάτης του Σιμπούλου. Ήξεραν τον θαυμασμό που έτρεφε στον Σιμπούλο ο Μαυρέας και τα όνειρά του να γίνει νουμερίστας σαν κι αυτόν και ανέφταναν να του παίξουν αυτό το παιχνίδι. Έννοείται περίμεναν ότι η ιστορία θα κατέληγε σε φιάσκο απερίγραπτο για το όποιο είχαν ετοιμασθή καταλήλως όλος ο θίασος. Μόνον η Έλένη Φύρσι, που ήταν η κατεργαστή του μουσικοδραματικού θιάσου δεν γελούσε. Είχε εμπιστοσύνη στο νέο και πίστευε ότι θα το έβγαζε πέρα.

Όταν έφθασε η κρίσιμη ώρα και ο Μαυρέας βγήκε στη σκηνή, οι ήθοιοι είχαν πιάσει θέση γύρω στις κοινότητες εν άναμονή του παταράκι που κατά τις προβλέψεις τους θα επεκολοιούσε. Πόση ήταν όμως η έκπληξή τους όταν είδαν τον άσημαντο κορίστια να εκτελή το νούμερο με μια ήθοιοι άπιστευτη. Πέντε μπίξ έκανε το βράδυ εκείνο το νούμερο. Ο Μαυρέας άρεσε εξαιρετικά. Και το κοινόν τον χειροκρότησε με φανατισμό. Απ' εκείνο το βράδυ ο Μαυρέας είχε επιβληθή πέρα για πέρα.

Από τότε άρχισε το στάδιο του Μαυρέα με μόνη τη διαφορά ότι αναγκάσθηκε να ζητήσει τύχη στα κατόδραχα της επαρχίας γιατί δεν μπορούσε να σταθή στην Πρωτεύουσα. Άγριος πόλεμος των παλαιών ήθοιοιων, των «αφθαμένων» δεν τον άφηνε να στερεώσει στην Αθήνα. Έπτά ολόκληρα χρόνια γύρισε στην επαρχία και μόλις τ ο 1926 ήλθε πάλι στην Αθήνα, όπου εθριάβευσε στην «Μπερλίνα» του Μωραϊτίνη.

ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΧΩΝΕΥΑΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Δέκα μήνες αργότερα ο Μαυρέας έφάνιζετο στο «Κοτοπούλειον» ως κωμικός του θιάσου 'Αρτάντωφ. Εκεί τον περίμενε νέος άγριος πόλεμος. Οι ήθοιοι δεν τον άφηναν να σταθή σε χωρο κλαδί. Οι γυναίκες του θιάσου δεν δεχότανε να κάμουν νούμερο μαζί του... «Νά θυμώμε μ' ένα μπουλνιζή; έλεγαν. Έτσι αναγκάστηκε να εμφανισθή σε τρία σόλα, τρία νούμερα τελείως διαφορετικά μεταξύ τους, πράγμα που θα έσημαινε θεόβια καταστροφή για όποιον

δήποτε άλλο ήθοιοι. Ο Μαυρέας έθρι- άμβευσε για μια ακόμη φορά. Και στο επόμενο έργο οι πρωταγωνίστριες του θιάσου τσακωνόνταν πού να πρωτοκάμη νούμερο μαζί του. Από κεί και πέρα η σταδιοδρομία του Μαυρέα δεν έχει παρά αλλεπάλληλες επιτυχίες.

Έγινε πρωταγωνίστης, θιασάρχης, έπαιξε νούμερα που χάλασαν κόσμο δημιουργήσε τύπους που θα μείνουν αλησμόνητοι. Έχει παίξει σε 58 επιθεωρήσεις, σε 20 όπερέττες, διέπλεσε πάνω από 200 ρόλους, το όνομά του είναι γνωστό στο Πανελλήνιο. Έγινε «άσσος».

— Φυσικά, τον ρωτούμε σε μια στιγμή, θα μείνετε να πάντα στην επιθεώρηση.

— Όχι! Έχω κι' εγώ τα όνειρά μου. Αν γίνει δημοτική όπερέττα θα προσπαθήσω βέβαια να βρεθώ μεταξύ των στελεχών της. Αν δεν ιδρυθή όμως τότε θα μεταπηδήσω στην πρόζα.

Όταν ζητήσαμε απ' τον κ. Μαυρέα μια άμνηση απ' τη ζωή του, ο συμπθεστατος συνομιλητής μας μās γύρισε καμπόσα χρόνια πίσω.

«Ήταν του Άγιου Δημητρίου κι' έκλειναν άκριδώς έξ' μήνες απ' το θάνατο της μητέρας μου. Πρωί-πρωί πήρα ένα

Με την Γκιουζέπε σ' ένα νούμερο.

μεγάλο μπουκέτο από τα λουλούδια που μου είχαν στείλει την προηγούμενη οι θαυμαστές μου και τράβηξα για το νεκροταφείο. Στο δρόμο συνάντησα τρεις μουσικούς, απ' αυτούς που γυρίζουν στα σπίτια, όταν είναι γιορτή και παίζουν. Ένόμισαν οι φουκαράδες ότι έληγα να σε κάποιον Δημήτρη και με πήραν το κατόπι.

» Δεν μπορούσα να τους εξηγήσω συνεγίξε ο Μαυρέας γιατί κι' αυτοί δεν μου έλεγαν τίποτα. Έτσι βαδίσαμε κάπου μισή ώρα. Στο τέλος ένας απ' αυτούς άπηύδωσε με ζύγωσε έβγαλε το καπέλλο του και με ένα προεισανωτικό χαμόγελο μου είπε: «Συγγνώμη άφεντικό, είναι μακριά το σπίτι;» Φαντάζεσθε τη θέση του όταν του εξήγησα ότι πήγαινα στο νεκροταφείο, στον τάφο της μητέρας μου.

Τη μητέρα του την έλάτρευε κυριολεκτικώς ο Μαυρέας. Και ο θάνατός της είναι μια από τις μεγαλύτερες άν' όχι η μεγαλύτερη λύπη που ένοιωσε στη ζωή του.

Μια απ' τις άδυναμίες του είναι να πηγαινή στο νεκροταφείο. Φέρνει θόλτες έδω και εκεί διαβάει τα όνόματα που είναι γραμμένα στους σταυρούς, όταν δῃ

καμιά κηδεία τρέχει κοντά, άκολουθεί τους θλιμμένους συγγενείς, συγκινείται κι' ο ίδιος, και κλαίει πολύ συχνά.

ΕΝΑΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ

Ο Μαυρέας είναι ένας από τους πύ νοικοκυρεμένους ήθοιοιους. Η γυναίκα του ήταν άλλοτε ήθοιοις αλλά εγκατέλειψε το θέατρο πρό πολλών ετών. Η κόρη του, η Κική, μια νέα δέκα οκτώ χρονών, μένει φυσικά στο σπίτι και με τη συντροφιά της περνά τις ώρες που δεν έχει δουλειά ο εύτυχισμένος πατέρας. Έλαττώματα, άξα λόγου τουλάχιστο δεν έχει. Άλλοτε ήταν τρομερός ζυθοπότης. Κάποτε, έπάνω σ' ένα στοίχημα, κατάρρε το θηρίο, να πῇ 62 ποτήρια μπύρας! Τώρα δεν την βάζει στο στομά του, του το έχουν απαγορεύσει οι γιατροί. Ξενύχτια δεν κάνει, στα καφενεία δεν συχνάζει, χαρτιά δεν παίζει. Θέατρο και σπίτι, κινηματογράφος κάποτε-κάποτε και πλέον ού. Τα κέρδη απ' τη δουλειά του δεν τα σπαταλά. Τα αποταμιεύει. Έχει κτίσει κι' όλος δυό σπίτια, στο ένα κάθεται, το άλλο το νοικιάζει. Είναι πολύ θρησκος. Μεγάλη του άδυναμία η εκκλησία αλλά η δουλειά του δεν τον άφηνει να ξυπνά πρωί. Άλλοτε ήταν τακτικώτατος στην λειτουργία. Τώρα όμως σπανίως πηγαίνει. Μια περιεργή ιστορία τον άναγκασε να άραιώσει τις επισκέψεις του στην εκκλησία. Του συνέβαινε το έξης: Μόλις έμπαινε στο ναό, το εκκλησίασμα, με την νεοελληνική περιέργειά μας, έστρεφε πρὸς το μέρος του και τον περιεργάζονταν. Και τότε όσοι τον άγνώριζαν άρχιζαν να χαμογελούν, ένθυμούμενοι τους κωμικούς ρόλους του.

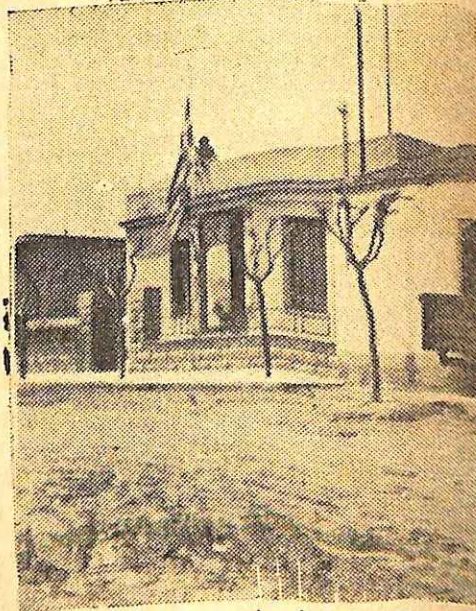
Πρίν φύγωμε, του κάνομε μια τελευταία έρώτηση:

— Ποιά ήταν η μεγαλύτερη επιτυχία σας;

— Το νούμερο του «Εύχαρηστημένου». Με το νούμερο αυτό έγινε πασίγνωστος. Ήταν καθώς θυμάστε στην επιθεώρηση «Βαβυλωνία» που παίχθηκε 305 βραδιές συνεχώς.!

Πράγματι. Το νούμερο αυτό είχε αφήσει εποχή και μ' όλο του το δίκιο ο διευθυντής του μουσείου του θεάτρου κ. Σιδέρης θα κατασκευάσει το όμοιομα του Μαυρέα καθώς εμφανίζονταν στο νούμερο αυτό, για να το τοποθετήσει σε μια γωνία του μουσείου. Η θαυμαστή εκείνη δημιουργία του Μαυρέα πρέπει να μείνη στην ιστορία του Έλληνικού θεάτρου...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Το σπίτι του που τόσο αγαπά.

Εκείνον που περίμενε

Ένα αίσθηματικό διήγημα

της Αντρέ Κορτίς

Η Νινέτ ήταν θαπλωμένη στην ζεστή άμμο, μακριά από την πολυθρόνη πλάζ, και χαιρόταν μονάχη της την ζωή της.

Καθώς ήταν ξαπλωμένη της έκανε εξαίρετική εύχαρίστηση να γλύφει τα μπράτσα της και να νοιώθει την άλμυρα που είχαν παρμένη από την θάλασσα. Ο ήλιος έκανε πάλι σαν φούβνος και η Νινέτ ήξερε πολύ καλά ότι θα πλήρωνε την ήλιο-θεραπεία με ένα δυνατό πονοκέφαλο. Της ήταν όμως αδιάφορο. Αισθανόταν τόσο εύτυχισμένη, και τόσο τεμπελιασμένη την στιγμή αυτή, ώστε δεν θα άλλαζε θέση για όλα τα άναθά του κόσμου. Μακριά άκουγε την πολυθρόνη πελατεία της πλάζ που άποτραβιόταν, με γέλια και φασαρίες, για το μεσημβρινό φαγητό.

Πόσο τον είχε συχαθεί, αλήθεια, όλον αυτόν τον κόσμο που ζούσε μόνον για να φιγουράρει, να κάνει τον μπλαζέ, τον βαρυσστιμένο, να ύποκρίνεται από το πρωί ως το βράδυ τον άφελή και να στέκεται μ' όλα ταύτα ώρες ολόκληρες μπροστά στον καθρέφτη για να συνηθίση στην άφελεια!

Η Νινέτ συλλογιζόταν, ότι την στιγμή αυτή, η μαμά της, η Ρόζα και η «ματμαζέλ» θα άρχιζαν την άτελείωτη τουαλέττα τους για να έμφανισθούν μισήν ώρα, γεμάτες άφελεια, στον περίπατο.

Η Ρόζα! Πόσο βαθειά την είχε πληγώσει αλήθεια η Ρόζα, η μεγαλύτερη της αδελφή!... Χθες το βράδυ στον χορό της κυρίας Τερρού. Μέσα στο μεγάλο σαλόνι η Ρόζα στεκόταν θριαμβευτική, περιτριγυρισμένη όπως πάντοτε από ένα σωρό νεαρούς που την κατέρωγαν με τα μάτια. Φορούσε μια θαυμάσια, έξωμη τουαλέττα, που την έκανε άκόμη πιο έλκυστική. Η Νινέτ στεκόταν λιγάκι παράμερα, κολημένη σε έναν τοίχο, για να κρύψει την πίσω μεριά του λινού της φορέματος που ήταν τσαλακωμένο από το κάθισμα, σαν ένα μαντήλι που έχει μείνει μέρες χωμένο βαθειά, μέσα σε μια σέπη, φορούσε κάτι χονδροφτιαγμένα παπούτσια χωρίς τακούνι, βαμβακερές κάλτσες και γενικά η όλη της εμφάνιση βρισκόταν σε τεράστια αντίθεση με το ύπολοιπο επίσημο περιβάλλον. Στεκόταν και παρακολούθουσε την αδελφή της που θριαμβευε, αποφασισμένη να μην το κουνήσει από την θέση της μέχρι την στιγμή που θα έφευγαν.

— Ε! Νινέτ, της φώναξε η φίλη της η Έλιάν, περνώντας από μπροστά της. Δεν κουράστηκες άκόμη να βαστάς τον τοίχο με την πλάτη σου; Η Νινέτ βρήκε τα λόγια αυτά πολύ προσβλητικά και άψηφώντας το τσαλακωμένο της φόρεμα και τα χονδροκαμωμένα παπούτσια της, τράβηξε μια και δυό προς το μέρος της αδελφής της, έβαλε το γέρι της γύρω στην μέση της και της είπε:

— Ροζέτ, διασκεδάσεις καθώς βλέπω θαυμάσια.

Η Ρόζα που δεν περίμενε αυτήν την κάνε άλλο παρά «καθώς πρέπει» επέμβαση της αδελφής της, γύρισε, την κύτταξε περιφρονητικά και ύστερα είπε όσο πιο δυνατά της επέτρεπε το «σαβουάρ-βίβρ».

— Μπα! Νά και το κολλυτήρι. Ήθελα νάξερα τί θέλετε σεις τα μωρά στις έσπερίδες. Έτσι κι' έτσι δεν ξέρετε να πάρετε τα πόδια σας στον χορό και τα μάτια σας άρχίζουν να κλείνουν από τις όγτώμιση. Εκτός πια άν ήρθες έδω για να ξεμυαλίσω με την χαριτωμένη σου

εμφάνιση τον πρωταθλητή της ιστιοπλοίας.

Ξανασυναντήθηκαν το ίδιο βράδυ στον κήπο του Καζινό.

Λέγοντας τα λόγια αυτά η Ρόζα κυττούσε πονηρά τον Φράνκ, ένα χαριτωμένο, γερό νέο, με συμπαθητικότατο πρόσωπο και άθλητικό παράστημα.

Η συντροφιά ξεράθηκε στα γέλια μόλις τελείωσε η Ρόζα τον εξάψαλό της. Άλλά πιο δυνατά απ' όλους γελούσε ο Φράνκ.

Η Νινέτ έσπευσε να εξαφανισθή. Λίγο αργότερα προφασίσθηκε έναν πονοκέφαλο και έφυγε μόνη.

— Αυτό θα μου το πληρώση άκριβά η Ρόζα, συλλογιζόταν καθώς γύριζε στο σπίτι της.

Κάποιον αγαπούσε...

Νά για ποιόν λόγο προτιμούσε τώρα η Νινέτ την ήσυχη μοναξιά από την φασαρία της πλάζ, όπου ο Φράνκ και οι άλλοι άνόητοι νεαροί περιτριγύριζαν την Ρόζα. Παραδινόταν ολομόναχη στα παιδικά της όνειρα—ήταν μόλις 15 χρόνων—παρδινόταν στην άγάπη κάποιου που αγαπούσε, χωρίς να τον έχη άντικρύσει ποτέ στην ζωή της.

—Τί σημασία έχει; σκεπτόταν η Νινέτ. Έχω κι' εγώ το μουσικό μου. Αγαπάω κάποιον που δεν θα μπορέση καμιά να μου τον πάρη για τον άπλουστατο λόγο ότι δεν ύπάρχει. Αγαπάω κάποιον που θα τον συλλογιζόμυι όλο τον καιρό, ως την ημέρα που θα ξαναγυρίσω με στην πόλη και θα ξανακλειστώ στο πανσινόνι. Από κεί και πέρα δεν τον χρειάζομαι πια. Θα ξαναβρεθώ με τις φίλενάδες μου, θα ξαναρχίσουμε τις τρέλλες μας, τις έκμυστηρεύσεις μας, τα πειράγματά μας, την άραία, εύτυχισμένη μας ζωή. Θα τους διηγούμαι για τον μεγάλο μου έρωτα, για τον κάποιον αυτόν που αγαπάω και θα τις κάνω όλες να σκάζουν από την ζήλεια τους.

Αυτά συλλογιζόταν η Νινέτ ξαπλωμένη στην άναμμένη άμμουδιά. Και ο ήλιος που μαύριζε άκόμη περισσότερο το σοκολατένιο της κορμί ζωντάνευε τους νεανικούς της πόθους, και ο «κάποιος» αυτός που αγαπούσε η Νινέτ φανταστικά, άωχισε να γίνεται ένα άναπόσπαστο μέρος της ζωής της, και σιγά—σιγά, χωρίς ούτε η ίδια να το καταλάβη, άρχισε να τον περιμένει με την πεποίθηση ότι κάποτε θα έρχόταν.

Εκείνον που περίμενε

Και ήρθε. Της τον σύστησε ο ίδιος ο Φράνκ, ο πρωταθλητής, που τον είχε ύποδεχθεί λίγην ώρα πρίν. Ήταν ένας ψηλός, ολοξανθος νέος, με ωραία σκούρα μάτια και εξαίρετικά γλυκό ύφος.

—Αυτός είναι, είπε μέσα της η Νινέτ και ένοιωσε ένα ρίγος να διατρέχη ολόκληρο το κορμί της. Ο νεοφερμένος την κύτταξε κα-

λά —καλά από πάνω ίσια με κάτω και ύστερα κάρφωσε τὰ μάτια του μέσα στα δικά της μάτια. Πόση ώρα πέρασε έτσι; 'Η Νινέτ δεν τὸ ἤξερε πιά. 'Ενα λεπτό; 'Ενας αἰώνας; Τῆς ἦταν ἀδιάφορο. Τῆς ἀρκοῦσε ὅτι εἶχε συναντήσει «'Εκείνον πού περίμενε». «ὦ! Πόσο εὐτυχισμένη ἦταν πού εἶχε φορέσει ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τὸ μᾶλλον μαρὲν τῆς σόρτς. 'Αν φοροῦσε κανένα ἀπὸ τὰ σαγλά της φουστανάκια πού φθάνουν λίγο πὶὸ πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο, ὁ Ζάν, ὁ ἄνθρωπος πού περίμενε, θὰ τὴν ἔπαινε γιὰ 15 χρονῶν, ὅσο ἦταν. 'Ενῶ ἔτσι, μετὰ τὸ σόρτς, μποροῦσε νὰ τὴν κἀνῃ καὶ 16 καὶ 17 ἀκόμη.

Ξανασυναντήθηκαν τὸ ἴδιο βράδυ στὸν κῆπο τοῦ Καζινό. Καὶ ὁ Ζάν τὴν κράτησε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν κύτταξε πάλι ὥρα πολλή μέσα στὰ μάτια καὶ ὕστερα τὴν τράβηξε κοντὰ του, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκυλιά του. 'Η Νινέτ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση, εἶχε κλείσει τὰ μάτια της εἶχε γείρει τὸ κεφαλάκι της καὶ ὅταν ὁ Ζάν ἔπεξε τὴν φιλίση τὰ χεῖλη της εἶχαν ἀνοίξει σὰν τριανταφυλλένιο μπουμπούκι γιὰ νὰ δεχθοῦν τὸ πρῶτο ἔρωτικό φιλή.

Ἐκείνος πού ἔφυγε

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ ἡ Νινέτ τὸν Ζάν μέσα στὴν πολυκοσμία τῆς Πλάζ. Καὶ ὅμως, δὲν τῆς εἶχε πῆλὸς θὰ τὴν περίμενε γεμάτος ἀγωνία, τὸ μεσημέρι; Δὲν τῆς εἶχε πῆλὸς ἐδῶ κι' ἐμπρὸς δὲν, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἡμέρα χωρὶς νὰ συναντηθοῦν τοῦλάχιστον μιὰ φορά; 'Ητάν λοιπόν, δυνατόν, ὁ Ζάν, «ἐκεῖνος πού περίμενε» νὰ ἦταν ἕνας ψεύτης, ἕνας παλάνθρωπος; 'Οχι ἀδύνατον. Κάτι θὰ τοῦ εἶχε συμβεῖ, κάτι ἀπρόοπτο, κάτι πολὺ τραγικό. 'Η Νινέτ ἄρχισε τώρα νὰ ξεχνᾷ τὴν στενοχώρια της καὶ νὰ συλλογίζεται τὴν στενοχώρια τοῦ Ζάν, πού τοῦ εἶχε συμβεῖ κάτι τραγικό.

«'Α, ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ βγῇ τόσο ψεύτης ὁ Ζάν τῆς πού τῆς εἶχε πῆλὸς σα ὁμορφὰ λόγια καὶ πού φιλοῦσε τόσο γλυκά. Κάτι ἀσφαλῶς θὰ ἔπαθε. Μὰ θὰ

Σὲ μιὰ γυναῖκα

Ἀπὸ καιρὸ σὲ πρόσμενε ἡ ψυχὴ μου, μ' ἀλλοίμονο! δὲν ἦρθες μετὰ τοῦ Ἀπρίλη τὰ λούλουδα στὴν ὄψη σου, καλὴ μου. Σὰ κάποιου φθινοπώρου χλωμὸ δέλι, σὲ μένα ξαφνικά σ' ἔστειλε ἡ Μοῖρα, με ἀνέκφραστο παράπονο στὰ χεῖλη. Μὰ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα σου ἂ δὲν πῆρα, ἡ σιωπὴ σου πὶὸ ὑπέροχα μιλοῦσε, σὰν τὸ στερνὸ τὸ ρόδο, πού τὰ μῦρα τὰ τελευταῖα σκορπώντας, φυλλορροῦσε θουδὸ, τ' ἄσπρα σου πέταλα, σὰ χιόνια κι' ἡ ψυχὴ σου, ἀπαράλλαχτα ποιοῦσε, σὰν τὰ καταδιωγμένα χελιδόνια, πού, φεύγοντας στὰ ξένα, ἔχουν ἀφήσει ἔρημες τίς φωλιές τους στὰ μπαλκόνια... Μὰ εὐλογητὴ ἡ ψυχὴ, πού ἀφοῦ γινώρισε τὸν πόνο τὸ βαθὺ τῆς Εἰςμάρμενης, με ἀνώτερη αὐτεπίγνωση, σιωπῆσει, Κι' ἐσύ, μετὰ τὸν καὶ μὲν ξενιτεμένης τοῦ ἄθλιου κόσμου, ἀμίλητη, ἀδερφή μου, ἦρθες σὲ μένα, κι' ὦ, ἄμποτε νὰ μὲνης, εὐγενική κι' ὑπέροχη, καλὴ μου!...

Γλαῦκος Ἀλιδέρσης

τὸν ξανάβλεπε. Αὐτὸ ἦταν βέβαιο.

Καὶ τὸν ξαναεἶδε, στ' ἀλήθεια, μερικὸς μῆνες ἀργότερα, στὸ Παρίσι, σὲ μιὰ μεγάλη κοσμικὴ συγκέντρωση στὴν ὁποία ἔβγαίνε καὶ ἡ Νινέτ γιὰ πρώτη φορά ἐπίσημα στὸν κόσμο. 'Η νεανικὴ της ἐμφάνιση, ἡ χαριτωμένη της τουαλέτα, τὸ ψηλὸ τακοῦνι πού γιὰ πρώτη φορά φοροῦσε καὶ τῆς ἔδινε ἕνα καθαυτὸ γυναικεῖο παράστημα, τὴν εἶχαν κάνει ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸν στόχο τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ. Νέοι, πολλοὶ νέοι, τὴν περιτριγύριζαν καὶ ἡ Ρόζα δὲν μποροῦσε ν' ἀποκρύψῃ μιὰ μεγάλη δόση ζήλειας. 'Αξαφνα ἡ Νινέτ εἶδε τὸ Ζάν. Δὲν ἔκανε λάθος. Αὐτὸς ἦταν. Κρατοῦσε ἀγκαζὲς μιὰ ὠραιότατη νέα, ντυμένη στὰ κατάσπρα, μετὰ μιὰ θαυμάσια ἔξωμη τουαλέτα καὶ φορτωμένη κοσμήματα. —'Η ἀδελφὴ του, σκέφθηκε ἡ Νινέτ.

Καὶ ἀφίνοντας σύξυλους ὅλους τοὺς νέους πού τὴν περιτριγύριζαν ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν Ζάν. —Ζάν, Ζάν, τοῦ φώναξε, ἐπὶ τέλους, σὰς ξαναβρίσκω.

Ὁ Ζάν γύρισε, τὴν κύτταξε σὰν νὰ μὴ τὴν ἀναγνώριζε, ὕστερα κύτταξε τὴν μνηστὴ του πού δὲν φαινόταν καθόλου ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸν διαχυτικὸ τρόπο τῆς Νινέτ, καὶ τῆς εἶπε:

—'Α! ἡ μικρούλα Νινέτ. Τὸ μωρό. Κύτταξέ το στ' ἀλήθεια πὼς ξεπετάχτηκε. 'Επιτρέπεις, ἀγάπη μου, νὰ σοῦ συστήσω τὴν χαριτωμένη μικρούλα...;

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν φράση του.

'Η μικρούλα Νινέτ τὸ «μωρό» ἔκανε μιὰ χαριτωμένη μεταβολὴ πάνω στὰ ψηλά του τακουνάκια καὶ ἔφυγε μ' ἕνα ὕφος ἐντελῶς περιφρονητικόν...

'Η μνηστὴ τοῦ Ζάν ἀποροῦσε γιὰ τὸ ἔφυγε ἡ «μικρούλα» ἔτσι. Ξαφνικά, χωρὶς οὔτε καν νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ.

— Σωστὸ ἀγριοκάτσικο, τῆς εἶπε ὁ Ζάν, καὶ ὅλα ἦσαν ἐντάξει.

ὉΤΑΝ ΛΕΙΨΗ Ὁ ΦΟΒΟΣ

Διοδηματικός
διάλογος τοῦ
κ. Χρήστου Κ.
Χαιροπούλου

(Μέσα στὴν εὐρύχωρη ἐγγλέζικη τραπεζαρία, λίγο μετὰ τὸ δείπνο, ἔχει ἐγκατασταθῇ μονίμως ἡ πλῆθξ. 'Εκεῖνος καπνίζει σιωπηλῶς τὸ τσιγάρο του. 'Εκεῖνη καθορίζει μετὰ ἀργὰ κινήματα μιὰ μπανάνα, πού ὕστερα τὴν ἀκουπάει στὸ πιάτο της, χωρὶς νὰ τὴν ἀγγίξῃ. 'Η ὑπηρετρία σερβίρει τὸν καφέ καὶ θγαίνει. 'Εκεῖνος ἀφήνει πέντ-ἕξι ἀναστεναγμούς μετὰ τὸ «οὐφ!» «ποὐφ!» καὶ «πάφ!». 'Εκεῖνη τὸν κυττάζει στὰ μάτια).

ΕΚΕΙΝΗ: Πλήτεις;
ΕΚΕΙΝΟΣ (πνίγει ἕνα γασμουρητό): 'Οχι, καλέ... Πῶς σοῦρθε;...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα λυπημένο χαμόγελο): Τὸ διαπισθάνομαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λάθος... 'δισαθάνθηκες... Δὲν πλῆττω καθόλου... Μόνο πού κουράστηκα σήμερα στὸ γράφειο, καί... (ὀλοκληρώνει τὸ γασμουρητό του).

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴν κρύβεσαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (οβρύνει τὸ τσιγάρο του με ἀναγκασμένους κινήματα): Δὲν ἔγω κανένα λόγο νὰ σοῦ κρυφῶ...

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε πολιτισμένος ἄνθρωπος θεωρεῖ καθήκον του νὰ κρατῇ τὰ προσήματα:

ΕΚΕΙΝΟΣ (γασμουριέται γιὰ δευτέρη φορά): 'Ε, πῆς πὼς εἶμαι πολιτισμένος ἄνθρωπος, καὶ τελειώνει...

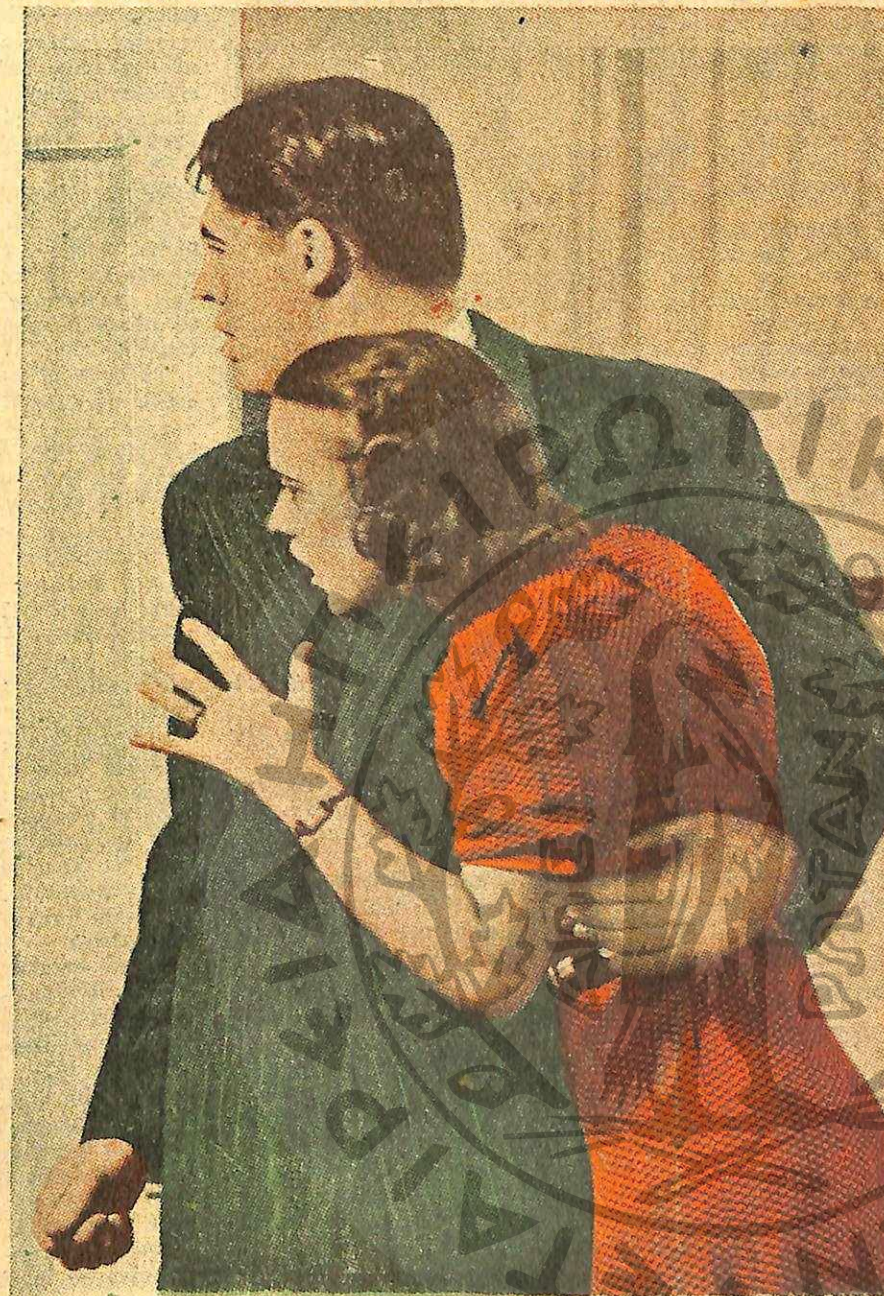
ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνας ἀπὸ τὴ θέση της καὶ κάθεται στὰ γόνατά του): Αὐτὸ τὸ «καὶ τελειώνει», δείχνει, πρὶν ἀπὸ ὅλα τὴν πλῆθξ σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὀφίσταται καρτερικά τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ βάρος τοῦ γάμου στὰ πόδια του): Πάγιες, βλέπω...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι, ἀκόμα δὲν ἔκατσα πάνω σου, καὶ σὲ κούρασας... (σηκώνας).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν κρατεῖ): 'Ελα, τώρα... Μὴν εἰσαι

παραπονιάρω...
ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Εἶμαι ἂ πλὼς βαρειά...
ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν τραβάει ὑπάνω του): 'Εταν καθύτουν στὰ γόνατά

—...Ὅσο πὶὸ πολὺ τρέμαμε τόσο πὶὸ πολὺ ἀγαπιόμαστε!

μου, ἦσουν πενηνταπέντε κιλά... Σήμερα θὰ πέρασῃ, τὰ ἑξήντα. ΕΚΕΙΝΗ (πάντα σοβαρά): 'Οχι... 'Αλλὰ τότε, κάθε φορά πού καθόμουν στὰ γόνατά σου, φοβόμαστε καὶ οἱ δύο μας ὅτι θ' ἀνοίξῃ σὲ μιὰ στιγμή ἡ πόρτα, καὶ θὰ βρεθοῦμε μπροστὰ σὲ καμμιὰ κἀνὴν πιστολιού...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴ μοῦ τὸ θυμίζεις...
'Ηταν φοβερό...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ μισόκλειστα μάτια): 'Ηταν ἐξαισία... (πὶὸ σιγὰ) Θυμᾶσαι;... 'Εργόσουνα τότε σὰ φίλος τοῦ σπιτιού... Καμμιὰ φορά— τίς περισσότερες φορές, δηλαδή...—

ἔφτανες πρὶν ἀπὸ τὸ Γιῶργο, δῆθεν γιὰ νὰ μοῦ κρατήσῃς συντροφιά. Τί μανιασμένα ἦταν τότε τ' ἀγκαλιᾶσματά μας, τί ζεστά τὰ φιλήματα, ὅταν, πάνω ἀπὸ τὰ σμιγμένα μας κεφάλια, καιροφυλάγτοσε, δυνάστης ἀδυσώπητος, ὁ φόβος... Κάθε ὥρα, κάθε λεπτὸ, κάθε στιγμή, νομίζαμε πὼς θὰ φέρῃ τὴν ἀπὸ κἀλυψη, τὸ σκάνδαλο, τὸ τέλος... Καὶ τρέμαμε... 'Αλλά, ὅσο πὶὸ πολὺ τρέμαμε τόσο πὶὸ πολὺ ἀγαπιόμαστε... 'Ο ἄντρας μου, μετὰ τὴν βουβὴ ἀπειλὴ του, ἐκτελοῦσε γρήγ ἐρ συνείδητόν μου... 'Ωσπου, μιὰ μέρα, ἔφτασε ἡ ἀναπότρεπτη ἐξέλιξη: Χώρισα, καὶ σὲ πῆρα... Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγαλύτερη γκάφα τῆς ζωῆς μου... Τὸ ἀπαγορευμένο ἔγινε νόμιμη κατάσταση, ἡ περιπέτεια ρουτίνα, τὸ κλεφτὸ φίλ ἀντικαταστάθηκε μετὰ τὸ ἐπίσημο ἀγκάλιασμα μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, πού, ἐπειδὴ, ἀκριβῶς δὲν ἐνοχλεῖ κανέναν, μᾶς φαίνεται ἀνιστόργον... καὶ τὸ ἀποφεύγουμε... Αὐτὸ εἶναι φίλε μου πού σ' ἔκαναν νὰ κουρασθῇς ὅταν πρωτύτερα κάθησας στὰ γόνατά σου, κι' ὅχι τὰ ἑξήντα μου κιλά... Καὶ ὁ Τζιμ Λόντος

να ήμουν πάλι θα με σήκωνες σάν πουμπουλο, αν δεν ήμουν νόμιμη γυναίκα σου... Κι' αν άκούα ύπληρη ό φόβος για να μās ένώνη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σφοδρικός): Μου φαίνεται πώς έχεις δίκιο... Αυτά που λες όμως, δεν είναι καθόλου καινούργια: Από πολύ παλιά, απ' τόν καιρό τών Πρωτοπλάστων, ό άπηγορευμένος καρπός ήτανε γλυκός, άκριβός γιατί ήταν άπηγορευμένος, και γιατί τό δοκίμασμά του συνδεότανε με τό φόβο... "Αν ό άπηγορευμένος καρπός δεν ήταν άπηγορευμένος, δε θα προκαλούσε κανένα άμάρτημα, και θα πουλιότανε στά μανάβικα με τήν όκιά, όπως τά μούσμουλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπεις, λοιπόν, ότι έχω δίκιο;... Για να διατηρήσουμε τήν άγάπη μας άσβεστη, έπρεπε να διατηρήσουμε και τό φόβο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούφ! Δεν ήτανε δυνατό να συνεχίσουμε τή ζωή μας, μ' εκείνα τά φοβερά καρδοχτύπια...

ΕΚΕΙΝΗ: Τά καρδοχτύπια ζεσταίνανε τά χάρδια μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν καμιά μέρα μās σκότωνε ό άντρας σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Θα πεθαίναμε εύτυχισμένοι... Τι κερδίζουμε, άραγε, και τώρα που ζούμε; Οί φυγές μας έχουνε πεθάνει κι' έχουνε θαφτεί, τούς έχουμε κάνει μάλιστα, και μνημόσυνο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μας μένει μιά έλπίδα... Να δημιουργήσουμε τό φόβο, με καινούργιες περιπέτειες, έσύ, δηλαδή, με κανέναν άλλον άντρα, έγώ με καμιάν άλλη γυναίκα...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά γίνουμε, δηλαδή, έμεις τώρα τά φόβητρα κι' οί άπειλές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ετσι μόνο μπορεί να ξαναζήσουμε, ξυπνώντας τις νεκρές μέρες μας αίσθήσεις με καινούργιο ένδιαφέρον... Σήκω όμως τώρα, γιατί σοβαρά μου μούδιασε τά γόνατα... Είσαι πολύ περισσότερο από έξηντα κιλά...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται μελαγχολικά): Χτές τ' άπόγευμα ζυγίστηκα... Σ' όρκίζομαι πώς είμαι μόνο πενήντα δύο...

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σοφά λόγια

Οί γυναίκες άγαπούν από παιδιά έως να γεράσουν, μόνον για τήν εύχαρίστηση να άγαπούν.

(Κάρμεν ΣΟΛΑ)

Η μόδα είναι ένας σοφός τρόπος για να ξεγελάσουμε τόν έαυτό μας ότι κάτι άλλαξε στή ζωή μας.

(Κόιγσσά ντε Νοάιγ)

"Ενα ώραίο πρόσωπο που δεν γελά είναι οάν ένας άπεριποίητος κήπος.

(ΣΙΛΛΕΡ)

Η χάρις είναι ή όμορφιά έν κινήσει.

(ΜΟΝΕΝ)

Οί πράξεις και οι ένέργειες μίς γυναίκας που θέλει ν' άπατήση τόν άνδρα της, είναι σχεδόν πάντοτε μελετημένες, ούδέποτε όμως είναι λογικές.

(ΚΑ ΝΕΚΕΡ)

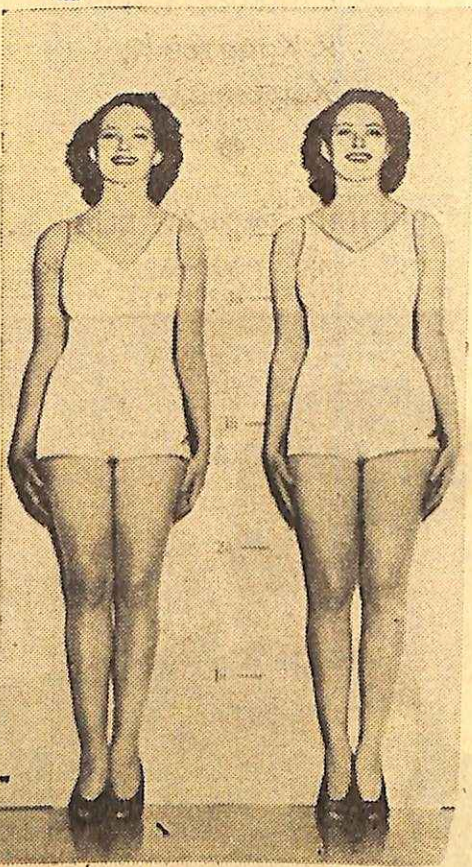
Μπρέβστερ Σίστερς

Οί... ποιό όμοιες δίδυμες του κόσμου

-Ε ΧΕΤΕ τήν καλωσύνη, δεσποινίς, να μου δώσετε τó δεματάκι που σας άφισα πρό δέκα λεπτών;

—Ποιό δεματάκι;

—"Ενα δεματάκι με κολώνια, σαπούνια και πούδρα που άγόρασα μόλις πρό

Μπορείτε να ξεχωρίσετε τήν μιά από τήν άλλη; Δοκιμάστε, αν θέλετε...

ένός τετάρτου έδώ μέσα από τó κατάστημά σας και που σας παρακάλεσα να μου φυλάξετε για δέκα λεπτά.

—Λάθος κάνετε, κύριε. "Εμένα δεν μου δώσατε κανένα δεματάκι.

—Δεσποινίς, σας παρακαλώ. "Αφήστε τα αυτά και δώστε μου τó δεματάκι μου πριν με άναγκάσετε να άναφερθώ στήν διεύθυνσι του καταστήματος.

—Μιά στιγμή, περιμένετε, ήταν ή άπάντησις τής δεσποινίδος Γκλόρια Μπρέβστερ που ήταν πωλήτρια σε κάποιο άρωματωπωλείο τής Νέας "Υόρκης.

Μερικά δευτερόλεπτα άργότερα ή ίδια δεσποινίς ρωτούσε με μελιστάλακτο ύφος τόν ίδιο κύριο:

—Τί έπιθυμεί ό κύριος;

Ο κύριος όμως που είχε φαίνεται κι' άλλη δουλειά να κάνει, έχασε τήν ύπομνη του κι' άρχισε να φωνάζη δυνατά:

—Ο κύριος έπιθυμεί να πάψετε να κάνετε άσπεία με τούς πελάτες, όταν τούλάχιστον δεν σας προκαλούν, και να τού δώσετε τόν δεματάκι του...

Δέν πρόλαβε όμως να τελειώσει τήν φράσι του, γιατί τήν ίδια στιγμή είδε να

έμφανίζεται μπροστά ή ίδια δεσποινίς, άλλη μιά φορά. Τό κατάστημα είχε άπλούστατα προσλάβει στήν υπηρεσία του τις δύο δίδυμες άδελφές Γκλόρια και Μπάρμπαρα Μπρέβστερ που είναι σήμερα πασίγνωστες στήν "Αμερική με τó όνομα "Οί πιο όμοιες δίδυμες του Κόσμου".

Ο θυμωμένος κύριος έσπευσε να ζητήσει συγγνώμη από τις δύο άδελφές και να τούς προτείνει να τις προσλάβει για μαννεκέν, με μιά πολύ καλή άμοιβή, στο μεγάλο του κατάστημα γυναικείων ειδών.

Τήν δεύτερη άνακάλυψι τών Μπρέβστερ Σίστερς έκανε μιά ήθοποιός του Χόλλυγουντ όταν τις αντίκρυσε στο καινούργιο τους έπάγγελμα.

—Μά, κορίτσια μου, τούς είπα, έσείς πάτε χαμένες έδώ μέσα. Θα μπορούσατε σίγουρα να κερδίσετε τούλάχιστον τά δεκαπλάσια βγαίνοντας στον κινηματογράφο ή στο βαριετέ.

Η πρότασις άρесе φυσικά ύπερβολικά στήν Γκλόρια και στήν Μπάρμπαρα και τήν Κυριακή που άκολούθησε πήγαν σε κάποιο μεγάλο ποδοσφαιρικό μάτς, όπου ήξεραν ότι θα πήγαινε και ένας από τούς μεγιστάνες του Χόλλυγουντ και φρόντισαν να καθήσουν άκριβώς δίπλα του.

Τό «κόλπο» έπιασε άμέσως. Ο «μεγιστάν» τις κούταξε κάμποση ώρα τρίβοντας τά μάτια του για να βεβαιωθεί ότι δεν έκανε λάθος και ύστερα τούς έπρότεινε ένα πολύ γαρφαλιστικό συμβόλαιο για έπτά όλόκληρα χρόνια. "Υστερα από μερικά προσποιητά νάζια ή Γκλόρια έπεισε τήν Μπάρμπαρα ή ή Μπάρμπαρα έπεισε τήν Γκλόρια — ποιός μπορεί να τó ξέρη; — και από τότε οί Μπρέβστερ Σίστερς άνήκουν πιά στον κινηματογράφο και στο βαριετέ, όπου έμφανίζονται έπίσης τακτικά σε διάφορα έξωφρενικά νούμερα.

«Οί πιο όμοιες δίδυμες του Κόσμου» μοιάζουν όμως σε' αλήθεια καταπληκτικά. Και ή όμοιότης τους αυτή δεν περιορίζεται μονάχα στήν γενική, έξωτερική τους εμφάνισι, παρά έκδηλώνεται και σε όλες τις λεπτομέρειες τής σωματικής τους κατασκευής. Η μόνη τους διαφορά βρίσκεται στα πόδια. Η Γκλόρια ή ή Μπάρμπαρα — ποιός τó ξέρει; — έχει λίγο πιο στενά πόδια από τήν Γκλόρια ή από τήν Μπάρμπαρα. "Αλλά τήν λεπτομέρεια αυτή μπορούν να εξακριβώσουν μόνον έλάχιστοι εύτυχείς θνητοί. Κατά τά άλλα; Και ή μιά και ή άλλη ζυγίζουν 57 κιλά, έχουν ύψος 1,62 μ., έχουν περιφέρεια στήθους 52 πόντους και περιφέρεια μέσης 52 πόντους, φορآنε γάντια νούμερο 6 και τρία τέταρτα, παπούτσια νούμερο 37, έχουν έντελώς τήν ίδια περπατησιά, τις ίδιες κινήσεις και ή φωνή τους — μιά συμπληρωτική φωνή σοπράνο — δεν διαφέρει ούτε κατά μισόν τόνο.

'Αγγλική λογοτεχνία

'Ο άφέντης του Μπυρλάιγ

Η βοσκοπούλα εθόμαζε, με όρθά-νοιχτα απ' τήν κατάπληξη, τά μάτια, τόν μουσαμά που πάνω σ' αυτόν ό καινούργιος φερεμένος στο χωριό νεαρός ζωγράφος, έδούλευε στο στέντρο του δάσους.

Τί θαύμα! Πάνω στο μικρό αυτό πανί, είχε βρή τόν τρόπο να ζωτανεύη και να παρουσιάξη όλη τήν όμορφιά του γραφικού τοπίου!

Αφού έριξε μιά τελευταία ματιά στο ταμπλό του ό ζωγράφος έστράφηκε προς τó μέρος τής βοσκοπούλας, πούταν ή πιο όμορφη και ή πιο φρόνημη κοπέλλα του χωριού και κυττάζοντάς τήν κατάματα, σάν νόθελε να κρατήσει ανεξίτηλη στο μυαλό του, τή μορφή τής, τής είπα:

—Τό ξέρεις πώς είσαι πολύ χαριτωμένη, μικρούλα;

Η κοπέλλα έθαλε τά γέλια.

—Μου τώπε τó ποτάμι.

—Και δεν σουπε παρά αυτό μονάχα;

—Τί άλλο θέλατε να μου πη;

—Οτι σε άγαπώ, μικρούλα. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Έκείνη έχαμήλωσε τó κεφάλι, άνατρίχασε κιόλας λιγάκι και εύτυχισμένη γιατί τόν άγαπούσε καιρό τώρα τόν ζωγράφο, ψιθύρισε δειλά:

—Ναί...

Παντρεύτηκαν στο έκκλησάκι του χωριού, αλλά ύστερα αντί να γυρίσουν στήν άπλωμένη από πρασινάδες καλύβα τους, έτράβηξαν προς τó μέρος του δάσους.

—Θα γυρίσουμε πριν βραδυάση. Προς τó παρόν, τώρα που ό ήλιος λάμπει ακόμα, πάμε στον πύργο, θέλεις; είχε προτείνει αυτός.

Και τήν ώρα που προχωρούσαν έπρόσθεσε:

—Βάξω στοίχημα πώς δεν έχεις έρθει ποτέ... Θα δής τί ώραία που είναι!

Η μικρούλα χαμογέλασε.

—Προτιμώ τήν καλυβούλα μας, ψιθύρισε.

Αλλά εκείνος επέμεινε.

—Αλήθεια; Δεν θέλεις να πάμε;

—Αν έπιμένεις...

Έφτασαν ως τά κάγκελλα του πύργου. "Ανοιξαν τήν πόρτα και προχώρησαν άνάμεσα στα μονοπάτια, που τά σκίαζαν πανύψηλα δέντρα.

Σουρόπωνε... Τά φύλλα σιγότρεμαν στα κλαδιά τους σάν για να χαιρετήσουν τόν έρχομό τους.

Τά πουλιά κελαιδούσαν, αλλά οί δύο νέοι δεν άκουγαν παρά τούς χτύπους τής καρδιάς τους εκείνη τήν στιγμή.

Τήν ώρα που πλησίαζαν στον πύργο, πετάχτηκαν μπρός τους κάτι σκυλιά.

—Φοβάμαι, έτραβίσε ή βοσκοπούλα.

Τά σκυλιά όμως άρχισαν να χοροπηδούν γύρω τους, να τούς κάνουν χίλιες δυό χαρές και να γλύφουν τά χέρια του ζωγράφου.

—Θάλεγε κανείς πώς σε ξέρουν.

—Ναί... έχω ξανάρθη κάμποσες φορές.

"Ανέβηκαν μαζί τά μαρμάρινα σκαλιά.

—Μπορούμε να μπουμε ελεύθερα, ξέρεις. "Επιτρέπεται σε όποιονδήποτε ή έπίσκεψις του πύργου.

Μπήκαν μέσα και εκείνος βάλθηκε να τής δείχνη όλες τις όμορφίες, να τής έξηγή τήν καλλιτεχνική άξια του κάθε τί.

Η βοσκοπούλα, όμως, δεν σκεφτόταν παρά τήν καλυβούλα τους, πούταν χω-

ση και κάνοντας μιά βαθειά ύπόκλιση μπροστά τής, τής άποκρίθηκε:

—Ο πύργος αυτός είναι δικός σας, κυρία μου.

—Δικός μου;

Και τó άργυρόχο γέλιο τής έπλημμύρισε τήν πλούσια σάλλα.

Τής έξηγησης σοβαρά:

—Ναί, δικός σας. Είμαι ό κύριος του Μπυρλάιγ και ό,τι έχω σας άνήκει.

Η μικρούλα έγλωμιασε και για να μην πέση κάτω από τήν ταραχή, πιάστηκε από μιά κολώνα.

Τής φαινόταν πώς έτσι, άπότομα, τής είχαν σκοτώσει όλη τή χαρά τής.

—Αν σας διάλεξα άνάμεσα σε τόσες άλλες, εξακολούθησε εκείνος, είναι γιατί είσαστε όμορφη και γιατί έχετε ώραία ψυχή. Θέλησα να με νομίσσετε φτωχόν, να πιστέψετε πώς δεν είχα ούτε περιουσία, ούτε όνομα...

«Γιατί δεν μου μιλά στον ένικό πιά;» σκεφτόταν ή νέα λυπημένη.

Αλλά για να μην στενοχωρήση έκείνον που άγαπούσε, έχαμογελούσε γλυκά, μελαγχολικά.

Και προσπαθώντας να κρύψη όσο βαθύτερα μπορούσε τόν πόνο τής, ανέλαβε τó ρόλο που τής άνέβαιναν.

—□□—

Και μονάχα άμα βράδυαζε και ήταν μονάχη, έπήγαινε στο παράθυρο και στέκοταν ώρες εκεί, άναυτισμένος τήν έγκαταλειμμένη καλυβούλα τής. Και έκλαιγε...

«Αχ! γιατί, γιατί; σκεφτόταν, γιατί να μην είναι πιά ό φτωχός καλλιτέχνης του παλιού καιρού, που ήξερε τόσο καλά να ζωτανεύη στο πανί τά λουλούδια και τόν ουρανό;

Σε λίγα ή πυροδόποινα άρχισε να μαραίνεται, να μαραζώνη απ' τó σαράκι, μιάν άρρώστια που σ' αυτήν δεν μπορούν να κάνουν τίποτα ούτε γιατροί, ούτε φημισμένοι καθηγητές, και που άπροστά τής στέκονταί ανίσχυρα και παξίδια και διασκεδάσεις, καθώς και όλο τó χρυσάφι του κόσμου.

Και ύστερα, ένα καλοκαιριάτικο δείλι, ένα δείλι γλυκό σάν τήν άγνή παιδική τής μορφή, ή μικρή βοσκοπούλα έφυγε άπαλά στο προσκεφάλι τής και έκλεισε τά ώραία της μάτια για πάντα.

—Δέν ξέρουμε ούτε από τί πέθανε... είπαν όλοι οι γιατροί.

—Ναί, αλλά τó ξέρω έγώ όμως, ψιθύρισε ό υπερωραίος πυροδοεσπότης, τσακισμένος απ' τόν πόνο.

Και γυρνώντας προς τούς ύπηρέτες του, διέταξε:

—Θα τής φορέσετε τó νυφικό φουστάνι τής, τó χοντρό μάλλινο φουστάνι που φορούσε όταν πρωτόβρε έδώ... Μόνο μ' αυτό τόν τρόπο θα μπόρεση να βρή τή χαλήνη...

ΑΛΦΡΕΝΤ ΤΕΝΥΣΟΝ

Η σημαία των δυο θηλυκών κουρσάρων

Στο περιθώριο της ιστορίας

Δυο τρομεροί θηλυκοί κουρσάροι

διεσχίθη για την ανδρεία και τη γενναί-
ότητα της. Μία μέρα, όμως, τραυματί-
σθηκε σοβαρά στο στήθος της. Και μη
θέλοντας ν' αποκαλύψει το φύλο της, έ-
ξακολούθησε να μάχεται, μέχρις ότου
δεν μπόρεσε ν' αντέξει άλλο. Τότε παρε-
κάλεσε ένα νεαρόν συμπολεμιστή της, νά
την τραβήξει παράμερα για νά της δέσει
την πληγή. "Όπως ήταν φυσικό, ο νεα-
ρός Φλαμανδός έμαθε το μυστικό της
Μαρίας. Με την ελπίδα, όμως, ότι θά την
έκανε δική του, δεν τώπη σε κανένα και
ή Μαρία εξηκολούθησε νά εμφανίζεται
ώς άνδρας.

— 122 —

αυτή η ίδια ήταν γυναίκα; Μή βρίσκον-
τας άλλη διέξοδο αναγκάστηκε νά δυο-
λογήσει στην "Αννα ότι κι αυτή ήταν
γυναίκα!

Πέρασαν κάμποσοι μήνες, κατά το δι-
αστήμα των οποίων οι δυο ανδρογυναίκες
γνώρισαν την πιο άδολη και ειλικρινή
φιλία. Καθισμένες παράμερα, μιλούσαν
για το ένα και για το άλλο, ξαναφέροντα-
ς στη μνήμη τους διάφορα γεγονότα
από την μυθιστορηματική τους ζωή. "Ο
Τζών Ράχαμ, όμως, που δεν γνώριζε το
μυστικό της Μαρίας (του Τζόννου, δηλα-
δή), άρχισε νά ζηλεύει. Τί μυστικά είχε
ή "Αννα με τον υπαρχηγό του; Μήπως
τον άπατούσαν; Τρέλλος από τη ζήλεια
του, κάλεσε μία μέρα τον Τζόννου στην
καμπίνα του. Καί χωρίς πολλές περι-
στροφές, του πρότεινε νά μονομαχήσουν.
"Αλλ' ο Τζόννου χαμογέλασε. Καί ξεκου-
μπώνοντας τὰ ρούχα της, έδειξε στον
αρχιπειρατή δυο ύπεροχα γυναικεία
στήθη.

Κατάπληκτος από την αποκάλυψη αυ-
τή, ο Ράχαμ παρέκάλεσε τη Μαρία νά
μην αναφέρει τίποτε από τη σκηνή αυτή
στην "Αννα. Καί από εκείνη τη μέρα, ή
Μαρία έγινε έρωμένη του...

Μπορούσαν, όμως, οι σχέσεις αυτές νά
μείνουν μυστικές από την "Αννα; "Όχι
βέβαια. "Έτσι, ένα πρωί οι δυο γυναίκες
βρέθηκαν αντιμέτωπες, με τὰ σπαθιά
στο χέρι, έτοιμες ν' αλληλοσκοτωθούν,
για την αγάπη του αρχιπειρατή.

"Αλλ' ή μονομαχία δεν έγινε. Την ίδια
στιγμή, παρουσιάστηκε στον όρίζοντα έ-
να πολεμικό πλοίο, που έρχόταν κατεπά-
νω τους. "Ο Τζών Ράχαμ διέταξε τὸ πλ-
ρωμά του νά ετοιμασθῇ για τή μάχη. Καί
μετά μισή ώρα, διεξήγето μία ναυμαχία
τρομακτική, κατά τή διάρκεια της όποι-
ας οι δυο αντίζηλες γυναίκες πολέμησαν
σάν λιοντάρια στο πλευρό του αρχιπει-
ρατή. Τὸ πολεμικό, όμως, υπέρβηκε
στο τέλος. "Ο Τζών Ράχαμ με τις δυο
γυναίκες του αναγκάστηκαν νά παραδο-
θούν. Τὸ ίδιο βράδυ, ο αρχιπειρατής και
ή "Αννα ήταν κρεμασμένοι στο κατάρτι
του πολεμικού. "Όσο για τή Μαρία, έ-
πειδή βρισκόταν σ' ενδιαφέρουσα κατά-
στασι, την έκλεισαν στο άμπάρι του πλοί-
ου. "Όχι, όμως, για πολύ. Μία βδομάδα
αργότερα, ο δεσποφύλακας της την βρή-
κε νεκρή. Η γενναία κοπέλλα είχε ανοί-
ξει τις φλέβες της μ' ένα γυαλί...

ΜΩΡΙΣ ΚΕΡΟΥΔ

Ο Γκάρυ (δεξιά) δεν φαίνεται διόλου ένθουσιασμένος που συνοδεύει την πεθερά του!

Ο ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ στο Παρίσι

ΕΙΧΑ την εύχια
νά γίνω ιδιαίτε-
ρας δεκτική από τον
Γκάρυ Κούπερ, σ'
ένα κομψό σαλονάκι του
παρισινού ξενοδοχείου, ό-
που έγκατεστάθη Ινκόγ-
κνιτο, με τὸ ψευδώνυμο Ντήντς. Οι
ελάχιστοι συνάδελφοί μου, που
προσεκλήθησαν από τον μεγάλον
άμερικανόν γόητα για ένα «έμπι-
στευτικό» κοκταίηλ — πάρτυ, δεν έ-
πρόκειτο νά έλθουν παρά μισή ώρα
αργότερα. "Έτσι, κατά τὸ διάστη-
μα της μισῆς αυτής ώρας, συμπα-
σα καί συνωμίλησα με τον συμπα-
θή καλλιτέχνη, με όλη μου τήν ά-
νεση.

"Όταν σηκώθηκε για νά με ύπο-
δεχθῇ, δοκίμασα μία παράξενη ουγ-
κίνηση. Θέέ μου, τί ψηλός πού μου
φάνηκε! Μήπως δεν ήταν αυτός;
"Αλλ' όχι, πολύ γρήγορα, γνώρισα
τὸ γαλάζιο βλέμμα του καί τή χα-
ρακτηριστική εκείνη πτυχή των
χειλιών του, που τόσο άρέσει στις
αναρτίθμητες θαυμάστριές του.

Δεν εἶνε καθόλου φλύαρος. Τρα-
γανίζει διαρκώς ξεροψημένες πα-
τάτες καί τὸ βλέμμα του εἶνε σάν
άφηρημένο. Εἶνε βέβαιον ότι οι δη-
μοσιογραφικές συνεντεύξεις δεν τον
ένοησιάζουν. "Επί πλέον, οι μέρες
της παραμονῆς του στο Παρίσι εἶ-
νε μετρημένες καί συνεπώς θάθελε
νά μή χάσει ούτε στιγμή σέ αέρο-
κοιθέντες.

Τὸ Παρίσι εἶνε, όπως λένε, ή εὐ-
νοουμένη πόλις των ήνεμόνων, γι-
ατί μπορούν νά διασκεδάσουν σ'
εὐτό Ινκόγκνιτο. Με τούς γόητας,
όμως, τοῦ κινηματογράφου δεν σι-
μίζει τὸ ίδιο. Καί μάλιστα όταν ό
γαίς τους όνομάζεται Γκάρυ Κού-
περ. Πῶς θά μπορούσε νά περάσει
άπαρτήρητος, με τόσο σημαντική
δράση; Πῶς θά ήταν δυνατόν
νά μην άναγνωρισθῇ, αυτός που ό

Ποιές γυναίκες του άρέσουν

κινηματογράφος μᾶς τον έχει κα-
ταστήσει τόσο γνωστόν;
Στὸ ρεστωράν, στον δρόμο, παν-
τού όπου εμφανίζεται τον άναγνω-
ρίζουν καί τον περιτριγυρίζουν.
Στὸ Καζίνο ντὲ Παρί, όπου μπαί-
νει σάν κλέφτης, μετά τὸ σήκωμα
της σούλαίας, τρέχουν άμέσως καί
είδοποιούν τον Μωρίς Σεβαλιέ καί
τον άναγκάζουν θέλοντας καί μή,
ν' άνεβῇ στή σκηνή.

— "Ενοίωθα τον έαυτό μου τόσο
ήλιθιο, μπροστά σέ τόσο κόσμο,
στον όποιον δεν μπορούσα νά πῶ
ούτε δυο λέξεις...

Θυμάται τήν περιπέτειά του αὐ-
τή καί κοκκινίζει από ντροπή. "Ω-
στόσο, εἶνε καταγοητευμένος από
τὴ θερμή ύποδοχή που τοῦ επέφέ-
ρασαν οι Παρισίνοί. Λατρεύει τή
γαλλική κουζίνα καί ή γυναίκα
του, που φημίζεται για τὰ γεύμα-
τα που παραθέτει στο Χόλλυγουντ,
μαζεύει διαρκώς όδοντιες για διά-
φορα φανητά. Συνήθως, οι κομψές
άμερικανίδες που έπισκέπτονται τὸ
Παρίσι, δεν άποκοιμίζουν παρά μό-
νον φορέματα καί κουτοσμπολιό. Η

κυρία Γκάρυ Κούπερ, ό-
μως, διαφέρει από τις
άλλες γυναίκες.

"Υστερ' από μία νεα-
νική ζωή, άρκετά δύσκο-
λη, ο Γκάρυ Κούπερ που
έγινε με μίαν πλούσιο

καί διάσημος, είχε άρκετές έρωτι-
κές περιπέτειες. "Υστερα, όμως, άρ-
γισε νά κουράζεται, όταν, τήν άνοι-
ξη τοῦ 1933, συνήντησε τήν ψηλή
αὐτὴ ξανθόμαλλη κοπέλλα, με τὰ
γκρίζα μάτια, που λεγόταν Βερό-
νικα Μπάλφ καί ήταν κόρη ενός
δεσπολίου τραπεζίτου της Νέας
"Υόρκης.

— Καί τήν έρωτευθήκατε άμέσως;
Με τήν πρώτη ματιά;

"Όχι, γιατί κατά τήν πρώτη αὐ-
τὴ συνάντησή τους, δεν ιδωθήκαν
σχεδόν καθόλου. Η συνάντησις εί-
χε γίνει σέ μία μισοσκότεινη σάλ-
λα, κάποιου ιδιωτικού κινηματο-
γράφου. Οι συστάσεις έγιναν ψιθυ-
ριστά καί οι δυο νέοι άντήλλαξαν
μία χειραψία στά τυφλά.

"Αλλ' ή Βερόνικα Μπάλφ — ή Ρό-
κυ για τούς δικούς της — έμενε ά-
πό μηνών κοντά στον θείο της, τον
διάσημο ντεκορατέρ Σέντρικ Τζί-
μπον, σάτυγον της Ντολорές ντελ
Ρίο, κι' έκανε συχνές εμφανίσεις
στους κύκλους της άνωτάτης κοι-
νωσίας του Χόλλυγουντ. Τὸ Πάσχα
τοῦ 1933 προσεκήλθη σέ μία θαλάσ-
σια έκδρομή, με τὸ γιῶτ τοῦ δια-
σήμευ άεροπόρου Χόουαρντ Χιούζ.

Στὴν έκδρομή αὐτὴ συμμετέσχε κι'
ο Γκάρυ Κούπερ. "Έτσι, μεταξύ αὐ-
τοῦ καί της Βερόνικας άνεπτύχθη
μία τρυφερή έρωτική φιλία, ή ό-
ποία δεν μπορούσε, βέβαια νά λή-
ξη μαζί με τήν έκδρομή. "Όταν έ-
πέστρεψαν στο Χόλλυγουντ, ο Γκά-
ρυ ρώτησε τή Βερόνικα πότε θά
μπορούσε νά τή ξαναδῇ. Τοῦ ά-
πάντησε ότι δεν έβγαίνει ποτέ μόνη
της καί ότι είχε για ντάμ ντε κο-

μπανί, μια γρηά Σουηδή, που δεν ήταν άλλη από την παλιά γκουβερνάντα της. Ο Γκάρι γέλασε για τις προφυλάξεις αυτές της Βερόνικας, προφυλάξεις πρωτάκουστες στο Χόλλυγουντ. Υποκλίθηκε, όμως, και την άλλη εβδομάδα τον είδαν να γευματίζει στο Τροκαντερό μαζί με την ωραία Βερόνικα και την γκουβερνάντα της.

Αρχισαν πλέον να εμφανίζονται συχνά μαζί. Συγχρόνως, όμως, άρχισε και το κουτσομπολιό. Οι γονείς της κοπέλλας λαδόντες γνώσιν των φημών αυτών, κατεθορυβήθησαν. Ο Δόν Ζουάν αυτός του κινηματογράφου τούς φαινόταν επικίνδυνος για την εύτυχία της κόρης των. Όταν, όμως, η Βερόνικα

μου του, ο Γκάρι είχαν επισκεφθή την Ιταλία, την Μικρά Ασία, και την Αφρική, όπου είχε κυνηγήσει λιοντάρια. Τώρα επιθυμούσε να ξαναπάει, παίρνοντας μαζί του και τη Ρόκυ. Μόλις επέστρεψαν, όμως, στο Χόλλυγουντ, ο Γκάρι έγινε πάλι αχμάλωτος των καλλιτεχνικών του θριάμβων. Το ζεύγος αναγκάστηκε να απαρνηθεί το ράντσο και να εγκατασταθεί μόνιμως στην πρωτεύουσα του αμερικανικού κινηματογράφου, όπου η Βερόνικα επέδληθη άμέσως με την διακριτική της κομψότητα. Σαν τέλεια κυρία του κόσμου και νοικοκυρά, άφροισώθηκε ολόψυχα στον δύσκολο ρόλο της συζύγου του πιο αγαπημένου άνδρος του κόσμου.

πό τις μελέτες και τα πειράματά της. Μου άρεσε η οικογενειακή ατμόσφαιρα και θέλω, όταν επιστρέψω στο σπίτι, να με περιμένει μια γυναίκα δροσερή και πρόσχαρη, που να μην έχει άλλη φροντίδα, παρά μονάχα πώς να άρσει στον άνδρα της και πώς να κρατάει το σπίτι νοικοκυρεμένο. Πιστεύω δε ότι αυτή τη γνώμη έχουν και οι άλλοι άνδρες. Θαυμάζουν τις εργαζόμενες γυναίκες, αλλά προτιμούν να μη τις παντρεύονται.

Η Ρόκυ μου άρεσε επίσης, γιατί της μιλούσε πολύ λίγο. Απεχθάνομαι τις κοσμικές φλας, τις κουτσομπολιό, τα πρόσωπα που επιζητούν να κάνουν πνεύμα και να διακριθούν. Τέλος, η Ρόκυ ήταν πολύ μορφωμένη και είχε μίαν έμφυτη, καλλιεργημένη κομψότητα και χάρι, προσόντα δηλαδή άπειρα πιο πολύτιμα από την ομορφιά. Νά γιατί την παντρεύθηκα και γιατί είμαι περήφανος που την παρουσιάζω ως γυναίκα μου.

— ΕΕ —

Πέντε χρόνια εύτυχισμένης συζυγικής ζωής!

— Και ποιος είναι, κατά τη γνώμη σας, ο ουσίωδης όρος για την εξασφάλιση της συζυγικής εύτυχίας; ρώτησα με την ίδια αδιακρίσια, που διακρίνει τους δημοσιογράφους.

— Η αμοιβαία εμπιστοσύνη. Καμιά ένωση δεν είναι δυνατή, αν δεν υπάρχει εμπιστοσύνη. Μου είναι, όμως, πολύ δύσκολο να απαντώ σε τόσο δύσκολες ερωτήσεις. Δεν είχαν περάσει τρεις εβδομάδες από το γάμο μου και μου ζητούσαν έντυπώσεις! Μετά τρεις εβδομάδες! Ενώ και μετά πενήντα χρόνια ακόμη συζυγικής ζωής, δυσκολεύεται κανείς να πει τι σκέπτεται!

— Αχ, αυτοί οι δημοσιογράφοι! Ο Γκάρι Κούπερ απαντάει μ' ευγένεια στις ερωτήσεις που του υποβάλλουν. Θα προτιμούσε, όμως, να τον ρωτούν για την καλλιτεχνική του καριέρα και να τον αφήνουν ήσυχο μ' ερωτήσεις που αφορούν την ιδιωτική του ζωή.

— Γιατί συντομεύετε τόσο πολύ την παραμονή σας στο Παρίσι; Θα μπορούσατε να μείνετε μέχρι τα Χριστούγεννα.

Στενάζει. Τον περιμένει στο Χόλλυγουντ ένα πλήθος από καινούργιους ρόλους. Έν πρώτοις, ένα ηρωικό φιλμ, χωρίς γυναίκες, όμοιο με τους λογοφόρους της Βεγγάλης. Το φιλμ αυτό έχει ως τίτλο «Τα τελευταία σύννορα» και σχετίζεται με τα τελευταία επεισόδια της ειρηνεύσεως της Κούβας. Εύθους κατόπιν, είναι ένα φιλμ από τη ζωή του «Αντερσεν, μυθιστορηματοποιημένη φυσικά».

— Αλλά ο Γκάρι δεν θιάζεται να επιστρέψει στο Χόλλυγουντ μόνον για μόνον για να παίξει σε καινούργια φιλμ. Θέλει να ξαναβεί το κοριτσάκι του, τη Μαρία—Βερόνικα, που έχει μείνει στην Αμερική. Είναι η πρώτη φορά που η μικρούλα αυτή αποχωρίζεται από τους γονείς της. Και ο Γκάρι που δεν του άρεσει να του κάνουν προσωπικές ερωτήσεις, μου λέγει με τρυφερή πατρική περηφάνεια:

— Η κορούλα μας είναι δέκα τεσσάρων μηνών, ξέρετε. Και περπατάει μονάχη της χωρίς να στηρίζεται πουθενά...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ ΣΑΝΤΑΛ

«Η Θέμις έχει νεύρα»

Ο ΥΠΟΦΑΙΝΟΜΕΝΟΣ είναι ευχαριστημένος που του δίνεται η άφορη να πλέξει το εγκώμιο του κ. Δ. Ψαθά. Είναι ένα εγκώμιο που προέρχεται από την ελκυστικότερη διάθεση και την αντικειμενικότερη εκτίμηση του έργου του. Γιατί ο κ. Ψαθάς έχει κι' όλες εγώ—σημαντικό, αξιόλογο, άριστο, πράγμα που βέβαια δεν περιμέναμε, οι ανανύστα της «Εβδομάδος», για να το πληροφορηθούμε. Την άφορη την προσφέρει το καινούργιο του βιβλίο «Η Θέμις έχει νεύρα». Είναι καθώς θα διαβάσατε μια σειρά από σπαρταριστά δικαστηριακά εθιμογραφήματα, των οποίων μικρά δείγματα απολαμβάνετε κάθε επτά ημέρες στην ειδική σελίδα της «Εβδομάδος».

Όταν ο αγαπητός συνάδελφος κυκλοφόρησε το πρώτο του βιβλίο οι πιο άφρονες λόγοι απέφρασαν τους πιο θεσμούς επαίνους. «Ξέρει να εξορίσει το άσχημο με το γέλιο» είπε ο κ. Σπ. Μελάς. «Σπανίως μου έδωθε άφορη να διαβάσω διασκεδαστικότερο βιβλίο» έγραψε. Ο κ. Γ. Πάπ. «Μας έδωσε κάτι περισσότερο κι' ευχύτερο απ' τη σάτυρα» ανεγνώρισε ο κ. Μ. Ροδός. «Το στυλ του σ' αιχμαλωτίζει» παρεδέχθη ο εύθυμος κ. Δ. Γιαννουκάκης. «Μας διασκεδάζει και μας δάζει σε φιλοσοφική διάθεση», έτόνισε η κ. Αλίκη Νάκου. «Πάσα από τον όποιον εκσπενδονίζεται η χαρά, η ευθυμία και το γέλιο», έσθασε να το χαρακτηρίσει ο κ. Βασ. Ηλιάδης. Και ούτω καθ' εξής.

Με τρώει η περιέργεια να δω τί θα γράφουν, οι ίδιοι κριτικοί τώρα που θα διαβάσουν το δεύτερο βιβλίο του κ. Ψαθά. Ποιες φράσεις θα θρούν για να ξεπεράσουν τους επαίνους που απέφρασαν στο πρώτο, αφού «η Θέμις που έχει νεύρα» είναι χωρίς αμφιβολία πολύ καλλίτερη από την «Θέμιδα που είχε κέφια».

Καλλίτερη από κάθε άποψη. Σε έκλογη θεμάτων, σε διαγραφή τύπων, σε σκίτσοςμα χαλαρότητας, σε περιγραφή επεισοδίων, σε ανακάλυψη ευρημάτων, στη γλώσσα τέλος και στο στυλ. Πρώ πάντων στο στυλ.

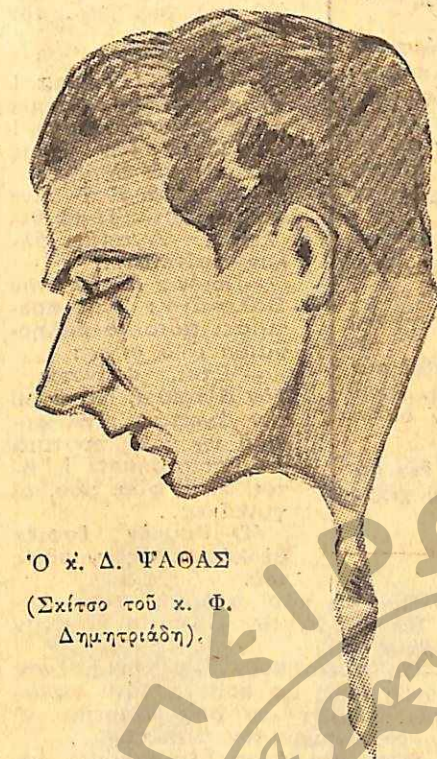
Ο Ψαθάς στον τομέα αυτό μπορεί να δώσει μαθήματα εξ' ίσου περίφημα όσο κι' ένας δάκιος, ώριμος συγγραφέας ύφους.

Κατά τη γνώμη του υποφαινόμενου το υποδειγματικό αυτό γράμμα αποτελεί το πρώτο προτέρημα του βιβλίου του κ. Ψαθά. Το δεύτερο, εξ' ίσου σπουδαίο, είναι η φυσική του θέσης, σε ενοχλητική προσπάθεια ερεθισμού, — γαργαλιστική — που είναι ο τάφος του.

Ο Ψαθάς τείνει να το επαναφέρει στο δρόμο του, να δώσει το κομμένο νήμα που είχε αρχίσει με το Λασκαρότο, πέρασε στο Σουρή και σταμάτησε στις κωμωδίες του Μοράττιν. Να επιτραπεί στον υποφαινόμενο να κάνει την διακρίση ότι παρ' όλους τους ενθουσιασμούς του δεν φθάνει να πιστευθεί ότι ο Ψαθάς είναι κι' άλλος ο εθιμογράφος ή μάλλον ο σατυρικός συγγραφέας που μας λείπει. Θα γίνει όμως! Όταν η κοινωνική του πείρα κερδίσει σε βάθος όσο έκδηλε ως τώρα σε πλάτος, ο Ψαθάς θα μπορεί να συμπληρώσει το κενόν που παρουσιάζεται σήμερα στην ελληνική πεζογραφία. Θα γίνει μια εύκολη, μ' ένα γοργό τόνο, με μια

έμφυτη διάθεση που σχεδόν δεν έχει το τμήμα της.

Ο κ. Ψαθάς βλέπει τη ζωή, το κοινωνικό σύνολο, ανάμεσα απ' τις συνεδριάσεις του μονομελούς, του τριμελούς, του αυτόφωρου— από την καλλίτερη δηλαδή, την αποκαλυπτικότερη σκοπιά που μπορούσε να βρει. Έχει τοποθετήσει τον τρίποδά του μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου και ζωγραφίζει ή μάλλον σκιστάει με άδρες αλλά τόσο χαρακτηριστικές γραμμές τις εντυπώσεις του από ανθρώπους, γεγονότα, επεισόδια, κωμωδίες και δράματα, φάρσες και τραγωδίες, ομορφιές κι' αθλιότητες. Οι χαρκατούρες του έχουν την ζωντάνια

Ο κ. Δ. ΨΑΘΑΣ

(Σκίτσος του κ. Φ. Δημητριάδη).

ο σατυρικός που μας λείπει.

Στο σημείο αυτό παρουσιάζει ήδη μια μεγάλη εξέλιξη, εν συγκρίσει με το πρώτο του βιβλίο. Μ' όλο το μικρό απόθεμα πείρας που διαθέτει—γιατί είναι νέος καθώς θα ξέρετε—δίνει στο καινούργιο του βιβλίο πολλές σελίδες που έχουν τα γνωρίσματα της πιο γνήσιας σάτυρας.

— ΕΕ —

Το βιβλίο του κ. Ψαθά, ανεξαρτήτως των ανωτέρω είναι ένα απ' τα πιο εύχρηστα βιβλία που διαβάσει κανείς στη γλώσσα μας, προπάντων στα τελευταία χρόνια. Ρουφιέται κυριολεκτικά. Δεν σουράζει ούτε μια στιγμή. Δεν σ' αφήνει να πλήξεις, σε κρατά διαρκώς σε μια διάθεση ευθυμίας ή οποία εκδηλώνεται σ' όλη την κλίμακα των μορφασμών του προσώπου—έννοούμε εκείνους που αρχίζουν από το ελαφρό μειδίαμα και τελειώνουν στο πλατύ, το πλούσιο, το ανοιχτόκαρδο γέλιο.

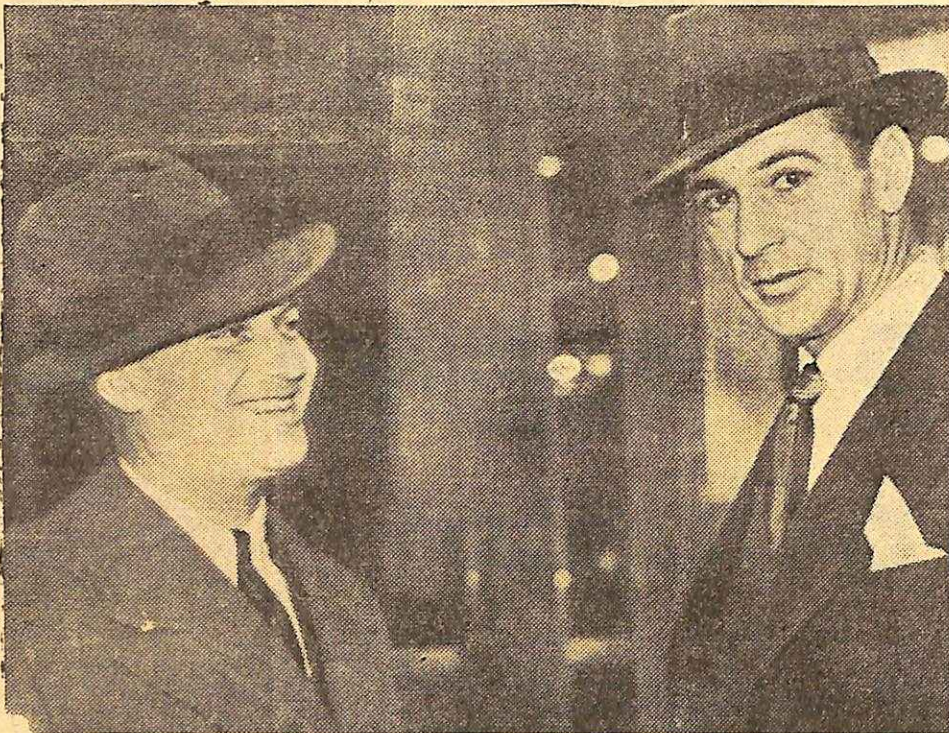
Γελάς με την καρδιά σου. Διασκεδάζεις πραγματικά, κάνεις κέφι. Οι δικαστηριακές αυτές ιστορίες αποτελούν πραγματικό δώρο στον Έλληνα αναγνώστη που τον κατεδίκασεν ή μοίρα της νεοελληνικής πεζογραφίας να ύφισσεται συνεχώς τους πιο σπαρταρικούς θρήνους και κοπετούς, στους οποίους επιδίδονται οι συγγραφείς μας. Οι περισσότεροι—εμμέτρος ή πεζά—τόχουν ρίξει στο κλάμα, τον ολοφρεμό. Να κι' ένας που, επί τέλους, για τ' όνομα του θεού, αποτελεί εξαίρεση, κι' ερχεται να γελάσει και να μας κάνει να γελάσουμε μαζί του. Και να μας μάθει προ πάντων—γιατί φαίνεται τόχουμε ξεχάσει—ότι η τέχνη δεν ύπασχε μόνο με την τραγική, την συνοφρυωμένη μάσκα της. Έχει και το κωμικό της προσωπίδιο, που στο κάτω της γραφής είναι κι' η πιο πολιτισμένη της έκφραση.

Και να να τελειώνουμε: Τα εύθυμο-γραφήματα του Ψαθά δεν απευθύνονται σε ώριμο νοῦστο—εκτός του κακού φυσικά—και δεν είναι κατάλληλα για ώριμη μονάχα νοοτροπία δεν απαιτούν τη μιά ή την άλλη πνευματική ικανότητα. Απευθύνονται σ' όλους, φέρουν το γέλιο στους πάντας. Ίσως γιατί δεν είναι προϊόντα προθέσεως, αλλά ξεσπάσματα πηγαία εμπνεύσεως. Προσθέστε στα τόσα άλλα προτερήματά τους και τα θαυμάσια, τα μοναδικά σκίτσα του εξαίρετικού γελοιογράφου μας κ. Φωκ. Δημητριάδη που στολίζουν το βιβλίο και που αξίζουν, οτι και να πής, που λίγο ακόμα και θαξάν—με τον τρόπο τους βέβαια—σχεδόν όσο και το κείμενο για να αντίληφθετε το πώς και γιατί η «Θέμις έχει νεύρα» σημειώνει τέτοιον έκδοτικό θρίαμβο.

Θα αντίληφθετε ακόμα αυτό που κατάλαβα και μες στον θόρον όταν ρωτώντας ένα πεπειραμένο Αθηναίο βιβλιοπώλη γιατί τα βιβλία του Ψαθά πουλούνται τόσο πολύ, πήραμε την εξής απάντηση: — Μα γιατί ο Ψαθάς δεν έχει άνω-γνώστη.

Και καθώς φαίνεται δεν πρόκειται να έχει ποτέ!

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Δυο καλοί φίλοι: Ο Γκάρι και ο Μωρίς.

επέστρεψε στη Νέα Υόρκη, κατόπιν ενός επείγοντος τηλεγραφήματος του πατέρα της, ο Γκάρι την ακολούθησε με το πρώτο αεροπλάνο. Και λίγες μέρες αργότερα, της προσέφερε ένα πελώριο διαμάντι άρραβώνος.

— ΕΕ —

Δυο μήνες αργότερα, δηλ. στις 15 Δεκεμβρίου 1933, η μίς Βερόνικα Μπάλφ γινόταν κυρία Γκάρι Κούπερ. Ο γάμος έγινε εν στενωπώ κύκλω, σ' ένα σαλόνι του ξενοδοχείου «Βάλντορφ Άστόρια». Κι' άμέσως κατόπιν, οι νεόνυμφοι ανέχωρσαν για ένα άπομονομένο ράντσο του Σάν Φερνάντο Βάλλεϋ, για να περάσουν τη σεληνή του μέλιτος.

Είχαν και οι δυο την ίδια ογάνη για τα λόγια, για τους μακρινούς ιππευτικούς περιπάτους, για τη μοναξιά και τη σιγαλιά της εξοχής. Η Βερόνικα Μπάλφ, ριχμένη από τα παιδικά της χρόνια στην τύρβη της κοσμικής ζωής, έγευετο με άνειπωτη ευχαρίστηση τη γαλήνη της υπαίθρου. Απεφάσισαν να περνούν τους περισσότερους μήνες του έτους στο ράντσο και να ταξιδεύουν σ' όλες τις χώρες του κόσμου. Λίγα χρόνια προ του γά-

Πρώ του γάμου της, η Βερόνικα είχε «γυρίσει» μερικούς μικρούς ρόλους, με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Σάντρα Σόου. Παραιτήθηκε, όμως, εγκαίρως από κάθε προέλημματική καλλιτεχνική επιτυχία και δεν σκέπτεται τώρα παρά πώς να περιφρουρήσει την συζυγική της εύ-

— Τί σάς τράβηξε ιδιαίτέρως από τη γυναίκα σας, όταν γνωριστήκατε μαζί της; τον ρώτησα κάπως αδιάκριτα.

— Η κορμωστασιά της, μου άπηνεψε ο μέγας γόης. Είναι ψηλή λιγερή σαν κυπαρίσι. Σπάνιο δηλαδή πράγμα για μια γυναίκα... Έπειτα, η Ρόκυ έχει όλα εκείνα τα χαρίσματα που κάνουν τις γυναίκες αξιολάτρευτες. Πρώτα-πρώτα, ήταν ωραία. Φυσικά, μια γυναίκα μπορεί να γίνει αντικείμενον προσοχής και όταν ακόμα δεν είναι ωραία. Όταν, όμως, έχω συλλογίζομαι τη γυναίκα που θ' αγαπούσα, προτιμούσα να τη φανταζώμαι πολύ όμορφη. Έπειτα, η Ρόκυ δεν είχε καμιά προσωπική φιλοδοξία. Δεν μιλούσε ποτέ για την καριέρα της και για το μέλλον της. Ποτέ μου δεν θάβαινα για σύζυγο. Δεν βεντέτα το κινηματογράφου ή μίαν επιστήμονα απορροφημένη α-

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος, άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρξεν-τάλ λόγω της κακής και εκφύλου ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνέπεια των οποίων είναι να δοούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του αργοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μια στιγμή μια φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνη πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο ονόματι Ρουκέν ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνη πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργο του υπό τον όρον να δεχθεί να παντρευτεί μίαν πλουσιωτάτην κόρην πτωχὴν ἀλλὰ μελλοντικὴν κληρονόμον 300 εκατομμυρίων ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ τοῦ δώσῃ τὰ 150.

Ἡ συμφωνία κλείνει ὁ μαρκήσιος μαθαίνει τις λεπτομέρειες τῆς υποθέσεως καὶ ἀναχωρεῖ με τὸν Ρουκέν στὸ Παρίσι γιὰ νὰ γνωρίσῃ καὶ τὴν νύφη.

Πράγματι, ὁ μαρκήσιος κατορθώνει νὰ γνωρίσῃ με τὴ νύφη, ποὺ τὴν βρίσκει καλλονή, καὶ με τὸν πατέρα τῆς τὸν ἐργάτη Μπερταρά καὶ προσπαθεῖ τώρα νὰ καταφέρῃ νὰ τυλίξῃ στὰ δίχτυά του τὴν μικρὴ Γαβριέλλα. Ὁ Ρουκέν παρακολουθεῖ καὶ δὲν βιάζει καθόλου τὸν μαρκήσιο.

Ἀξάρνα μὴ μέρα ὁ μαρκήσιος παίρνει ἓνα σημεῖωμα τοῦ Ρουκέν ποὺ τὸν καλεῖ κοντά του χωρὶς ἀργοπορία...

2ον

Ο Νορβέρτος ήταν στο κρεβάτι ἀκόμη όταν ὁ ὑπρέτης τοῦ Ρουκέν τοῦ ἔφερε αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ἐντύθηκε θιαστικά καὶ κατέδῃ-κε κάτῳ.

Στὸν δρόμο, τὸν περίμενε ἓνας ὑπάλληλος τοῦ Ρουκέν — Λουφάρ, τὸν ἔλεξαν — μέσα σ' ἓνα αὐτοκίνητο.

Ἦταν ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, ὁ Νορβέρτος ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ συνενόχου του.

==

Ὁ Ρουκέν φαινόταν πολὺ ταραγμένος.

— Ἀ, τέλος πάντων! Ἦλθες! εἶπε στὸν Νορβέρτο μόλις τὸν εἶδε. Τὸν πληθυντικὸ τὸν εἶχαν καταργήσει πιά. — Ἐπείμενα μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία! Πῶς πάει, λοιπόν, ἡ ὑπόθεσις ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει; Ἀρχίσεις νὰ κάνῃς κόρτε στὴν μικρὴ Μπερταρά; Σὲ ποῖο σημεῖο βρίσκεσαι;

— Στὸ ἴδιο σημεῖο ποὺ βρίσκουμιν τὴν πρώτη μέρα τῆς γνωριμίας μου μαζί της.

— Δὲν ἔκανες ἀκόμα τὴν σχετικὴ ἐξομολόγησι;

— Πῶς! τῆς ἐξομολογήθηκα τὸν

— Ποὺ νὰ πάρ' ἡ ὀργή! εἶπε. Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ τὸν κυνηγή κανέναν ἢ ἀτυχία!

— Θὰ χρειασθοῦν ἔξη μῆνες, ἓνας χρόνος ἴσως ὥς ποὺ νὰ τὴν καταφέρω. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα θάπρεπε ν' ἀπομακρύνουμε τὸν Βαλεντίνο...

— Οὔτε μὴ μέρα δὲν ἔχουμε νὰ χάσουμε! Ἰσως νὰ εἶνε κίβλας ἀργά...

— Γιατί;

— Σοῦ ἔχω πῇ ὅτι στὸ σπῆτι τοῦ Μουράτ ἔβαλα ἓναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου, κάποιον Γκουγιάν, γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὰ πάντα καὶ νὰ μὲ κρατῇ ἐνήμερο... δὲν εἶν' ἐτσι;

— Ἐ, ναί. Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἀπόψε τὴ νύχτα ἀκούσα νὰ χτυποῦν τις γριλές τῆς κρεββατοκάμαράς μου. Ἐννέα φορές. Τὸ συνθηματικὸ χτύπημα τοῦ Γκουγιάν. Σηκώθηκα, κι' ἀνοίξα.

Ἦταν πράγματι ὁ Γκουγιάν. Μὲ τὰ ροῦχα σκιασμένα, μὲ τὸ πρόσωπο αἰμόφυτο, μὲ τὰ μάτια πεταμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες. Ἦταν φανερό ὅτι εἶχε ὑποστῇ κάποια ἐπίθεση. Ἐκτὸς αὐτοῦ, εἶχε καὶ τὸ χέρι δεμένο μὲ ἐπίδεσμο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε πολὺ ἐξυπνος, μὲ εἶνε ὅμως πολὺ ἀφοσιωμένος.

Ἐάν τὸν ἐπρόσταζα νὰ πῇ νὰ σκοτωθῇ γιὰ μένα, θὰ μὲ ὑπήκουε ἀμέσως... Τί τὰ θέλεις ὅμως; Ἐχει

μερικὲς πολὺ κακὲς συνήθειες... Εἶνε τώρα τρία χρόνια ποὺ τὸν πῆρα στὴν ὑπηρεσία μου. Ἦταν στὰ καλύτερα πρῶτα. Εἶχε καταδικασθῇ γιὰ κάποια κλοπῇ.

Ὁ μαρκήσιος δαγκώθηκε κι' ἔκανε μὴ κίνηση ἀηδίας.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, εἶπε ψυχρὰ ὁ Ρουκέν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ξέρει παρὰ ἔμένα. Ὁρκίζεται σ' ὄνομά μου. Ἀς εἶνε...

Ὁ Γκουγιάν, λοιπόν, εἶχε προσληφθῇ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Μουράτ ποὺ ζῇ, μέσα στὴν καρδιά τοῦ Παρισιοῦ, μ' ὅλη τὴν ἀκατολίτικη νωχέλεια: στὸ θάθος ἑνὸς μυστηρίου, δούλου παλατιοῦ, θουτηγμένου στὴ χλιδῇ.

Ἐ, αὐτὸ εἶνε ποὺ πῆρε στὸ λαίμω τοῦ τὸν Γκουγιάν. Ὅταν εἶδε τόσα πλούτη, θαμπώθηκε. Τὰ πλούτη μεθοῦν τὸν ἄνθρωπο περισσότερο κι' ἀπ' τὰ θειρεὰ κρασιά.

Ἐτσι κι' ὁ Γκουγιάν ἐμέθυσε. Χθὲς ὁράδου, κρύφθηκε στὸ σαλόνι. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, παρεβίωσε τὸ χρηματοκιβώτιο. Φαίνεται πῶς δὲν ἦταν πολὺ στερεὸ, γιατί, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Γκουγιάν, τὴ στιγμή ποὺ ἔσπαγε τὴν κλειδαριά, κυριεύθηκε ἀπὸ ἓνα περίεργο συναίσθημα, σὰν νὰ τὸν ἀπειλοῦσε κάποιος ἀόρατος κίνδυνος.

Ὅπως ὁπότε, ἀνοίξε τὴν θυρίδα τοῦ χρηματοκιβωτίου, καὶ ἔπλωσε τὸ χέρι τοῦ μέσα σ' αὐτό.

Καὶ τότε... τότε...

Τότε;...

Τότε, συνέβη κάτι τρομερό. Τὸ χέρι τοῦ πιάστηκε μέσα σ' ἓνα στανικό μηχανήμα. Ἐγαντζώθηκε. Συγχρόνως ἔπεσε μὴ πιστολιά. Θὰ ἦταν φαίνεται τὸ σινιάλο.

Σὲ λίγο, τὸ σαλόνι ἦταν γεμάτο ἀπὸ κόσμο. Ἐφθασε κι' ὁ ἴδιος ὁ Μουράτ. Ἐπείσε ἓνα κομψί, καὶ τὸ χέρι τοῦ Γκουγιάν ἐλευθερώθηκε. Σὲ τί κατάσταση ὅμως ἦταν, θεέ μου...

Ὁ Μουράτ, ἀφοῦ ἔμεινε συλλογισμένος μερικὲς στιγμὲς, τοῦ εἶπε:

— Σὲ εἶχα πάρει στὴν ὑπηρεσία μου, γιατί σὲ θεωροῦσα τίμιο. Ἄν μοῦ φαινόσουν χρήσιμος, θὰ σ' ἔκα να πλούσιο. Ἀποδεικνύεται ὅμως ὅτι δὲν εἶσαι παρὰ ἓνας κοινὸς λωποδύτης. Θὰ μπορούσα νὰ ἐκδικηθῶ καὶ νὰ σὲ τιμωρῶ παραδίνοντάς σε στὴν δικαιοσύνη τοῦ τόπου σου. Δὲν θέλω, ὅμως. Προτιμῶ νὰ σοῦ ἀποδώσω τὴν ἐλευθερία σου.

Ἄντε, λοιπόν... Πήγαινε νὰ πῇς σ' αὐτοὺς ποὺ σ' ἔστειλαν καὶ ποὺ τοὺς περιφρονῶ, μὲ πῶς τρόπο ἐκδικεῖται ὁ Μουράτ... Καὶ πῶς φυλάγεται... Καὶ γιὰ νὰ τοὺς δείξῃς καλύτερα πῶς φυλάγεται, δείξε τους τὸ χέρι σου... ὅταν τὸ σκουπίσης ἀπὸ τὰ αἵματα.

Ὁ Γκουγιάν δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ πῶν δεύτερη φορά.

Ὁ οἰκονόμος τοῦ Μουράτ, ἓνας ἀρμένης ὀνομαζόμενος Ἀζέπ, τὸν συνάδευσε σιγὰ ὥς τὴν πόρτα.

μιάς ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ὁ Γκουγιάν τὰ εἶχε κάπως χαμένα ἀπὸ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποῖαν εἶχε ἐκτυλιχθῇ ἡ σκηνὴ αὐτή. Γιατὶ ὅλα αὐτὰ εἶχαν συμβῇ μέσα σὲ ἐλάχιστα λεπτά τῆς ὥρας. Κι' εἰπεται, λένε πῶς οἱ ἀνατολίτες εἶνε τεμπέληδες.

Ὅταν συνῆλθε κάπως, ἦλθε νὰ μὲ ξυπνήσῃ καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του.

— Δείξε μου τὸ χέρι σου! τοῦ εἶπα.

Αὐτὸς, ἐσκούπισε τὸ χέρι τοῦ ἀπὸ τὰ αἵματα. Καὶ τότε, διέκρινα καθαρά γραμμένο μ' ἀνεξίτηλο μελάνι: «ΚΛΕΦΤΗΣ»!

Ὁ μαρκήσιος ντ' Αρξεντάλ ἀνατρίχασε.

Ἀσυναίσθητος, ἐκύτταξε τὸ χέρι του.

Τὸ ἴδιο ἔκαμα κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Ρουκέν μ' ἓνα παγερὸ χαμόγελο. Ἐκύτταξα τὸ χέρι μου... Ὁ Μουράτ, εὐτυχῶς, δὲν καταδέχθηκε νὰ ρωτήσῃ τὸν Γκουγιάν γιὰ λογαριασμὸ ποῖο του τὸν κατασκόπευε...

Γιατὶ ἂν τὸν ρωτοῦσε, ὁ Γκουγιάν, γιὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ τὸν στείλουν πάλι στὰ κάτεργα, θ' ἀναγκάζοταν νὰ μὲ ἀποκαλύψῃ.

Δὲν ἐχάσαμε, λοιπόν, τὴν παρτίδα. Ὁ Μουράτ, ὅμως, θὰ φυλάγεται τώρα καλά... Πρέπει νὰ διαστοῦμε ὅπως βλέπετε. Νὰ ἐκθιάσου με τὴν κατάστασι. Ἀῦριο, τέτοια ὥρα, πρέπει ἡ Γαβριέλλα νὰ βρίσκειται ὑπὸ τὴν ἐξουσία μας.

Κατάλαβες, λοιπόν, τώρα πῶς ἔχουν τὰ πράγματα;

Ναί... Ἀῦριο, ἡ Γαβριέλλα θὰ εἶνε ὑπὸ τὴν ἐξουσία μας...

Ἰπὸ τὴν ἐξουσία σου, θέλεις νὰ πῇς. Πῶς τὰ πᾶς μὲ τὸν μπάρμπα-Μπερτερά;

— Θαυμάσια! Ἐχομε γίνε φιλολοί! Ἐμίλησα καθαρά, μάλιστα, σ' αὐτόν, καὶ τοῦ εἶπα πῶς ἔαν γνωρίστηκα μαζί του αὐτὸ τὸ ἔκαμα μόνον καὶ μόνο γιατί ἀγαποῦσα τὴν κόρη του. Τὸ ὅρῃκε φυσικὸ αὐτό

— Μοῦ ἀρέσεις, νέε μου, μοῦ εἶπε, κι' ἀφοῦ ἔχεις μὴ μικρὴ περιουσία κι' ἀγαπᾷς τὴν Γαβριέλλα...

ἀφοῦ κυρίως μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ μὲ πάρεις μαζί σας, ὅταν παντρευθῇτε... μὲ τὴν εὐχή μου νὰ γίνουν οἱ γάμοι σας!... Τὸ κακὸ εἶνε ὅτι δὲν ὀρίζω ἐγὼ μονάχα τὴν τύχη τῆς κόρης μου, ἀλλὰ καὶ κάποιοι ἄλλοι.

— Ποιός; ἐρώτησα ἐγώ.

— Ἡ ἴδια ἡ Γαβριέλλα! Ἐχει γνώμη κι' αὐτή, βλέπεις... Ὅσο κι' ἂν εἶσαι ὁμορφόπαιδο, μορφωμένος,

πλούσιος... Ἐάν δὲν τῆς ἀρέσῃ, δὲν γίνεται τίποτα!

— Μοῦ ὑπόσχεσθε τουλάχιστον πῶς θὰ προσπαθήσετε νὰ τὴν ἐπηρεάσετε;

— Αὐτό, ναί!

Τὸν πρῶτο καιρὸ, ἤλπιζα πῶς δὲν θὰ συναντοῦσα μεγάλη ἀντίσταση ἐκ μέρους τῆς Γαβριέλλας.

Μὲ κύτταξε μ' ἓνα χαμόγελο ποὺ τὸ εὑρίσκα πολὺ γλυκό... καὶ γεμάτο ὑπόσχέσεις...

Δὲν ἐπήγαινα ποτὲ στὸ σπῆτι τῆς, ἄλλωστε, χωρὶς νὰ τῆς φέρνω καὶ κανένα δῶρο.

Προσπάθησα σιγὰ-σιγὰ νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνη της.

Μελετοῦσα τις κλίσεις τῆς, τὰ γούστα τῆς, τις συνήθειές της.

Ἐκανα ἐκδρομὲς μαζί μ' αὐτὴν καὶ μὲ τὸν πατέρα της, καθὼς καὶ μὲ τις παρέες της...

Μὲ ἀποκαλοῦν «κ. Νορβέρτο», καὶ κανέναν τοὺς δὲν ὑποψιάζεται ἂν εἶμαι μαρκήσιος.

Ὁ μπάρμπα-Μπερτερά εἶνε περιεργὸς ἄνθρωπος. Κάθε τόσο κυρι-

εῦεται ἀπὸ τὴν νευρασθένειά του, ποὺ τὸν κάνει νὰ φαντάζεται ὅτι περαιοιχίζεται ἀπὸ ἐχθροῦς.

Δὲν μπορεῖ θέβαια νὰ πῇ κανεὶς ὅτι πάσχει ἀπὸ μανία καταδιώξεως... Δὲν θ' ἀργήσῃ ὅμως νὰ τὸ πᾶθῃ κι' αὐτό.

Ἐπροσπάθησα νὰ μάθω πῶς τοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδεοληψία.

Φαίνεται ὅτι ὁ μπάρμπα-Μπερτερά εἶχε ἐπιχειρήσει κάποτε ν' ἀνοίξῃ δική του δούλειά.

Εἶχε καταστραφῇ ὅμως ἔνεκα τῆς παληανθρωπιάς τῶν συνεταίρων του ποὺ ἐκαμαν κατὰχρησι τῆς ἐμπιστοσύνης του.

Δὲν τοῦ ἀπέκρουσα ὅτι, ἂν γινόμουν γαμβρός του, θὰ τὸν βοηθοῦσα χρηματικῶς γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ

Ἰστερα ἀπὸ λίγα λεπτά ὁ Νορβέρτος ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ συνενόχου του.

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

πάλι να κάμη την τύχη του.

»Η πρότασίς μου αυτή τον έσυγκίνησε, αλλά δεν την δέχθηκε.

—«Όχι, κ. Νορβέρτε, μου είπε. Δεν θέλω. Η πρότασίς σας φανερώνει ότι έχετε λαμπρά αισθήματα, αλλά έχω γεράσει πιά. Δεν έχω τη δύναμη να ξαναρχίσω από την αρχή. Αφού αγαπάτε την κόρη μου, κρατήστε γι' αυτήν την περιουσία σας. Ας γνωρίση, αυτή, τουλάχιστον, μιαν άνετη ζωή. Το ξέρει, τουλάχιστον, πώς την αγαπάτε».

»Σας βλέπω κομμάτι δειλό. Της μιλήσατε;

—«Όχι, άκόμα, κ. Μπερτερά.

—«Θέλετε να της μιλήσουμε μαζί, άπόψε τὸ βράδυ»;

—«Εστω

»Τὸ βράδυ, ὁ πατέρας τῆς Γαβριέλλας επεχείρησε πράγματι ν' άνοιξη κουβέντα για τὸ ἐπίμαχο ζήτημα.

»Η Γαβριέλλα ὅμως τὸν ἐσταμάτησε ἀπὸ τὶς πρώτες λέξεις.

—«Εἶνε περιττὸν νὰ συνεχίσῃς, πατέρα, τοῦ εἶπε. Βρίσκω ὅτι εἶμαι ἀκόμη πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ παντρευθῶ. Πάντως εὐχαριστῶ πολὺ τὸν κ. Νορβέρτο γιὰ τὴν πρότασή του.

»Μὲ κύτταξε χαμογελώντας. «Εἶχω κάποια πείρα ἀπὸ γυναῖκες, καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι τὸ χαμόγελό τῆς διέψευδε τὰ λόγια τῆς. Τὰ χεῖλη ἔλεγαν «ὄχι». Τὸ χαμόγελο ὅμως σὰ νᾶλεγε «ναί».

»Ξαναπῆρα θάρρος.

»Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐλπίσω, δεσποινίς, ὅτι δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ τελευταία σας λέξις ὅτι θὰ σκεφθῆτε καὶ ἴσως μεταβάλλετε γνώμην.

»Η ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς Γαβριέλλας ἄλλαξε τότε.

—«Ἐχετε ἄδικο, κ. Νορβέρτε, μοῦ εἶπε με ψυχρότητα, νὰ μὴ παύετε στὰ σοβαρὰ αὐτὰ πού σας λέω. Σας ἐπαναλαμβάνω: δὲν θέλω νὰ παντρευθῶ!

»Ὁ μπάμπας· Μπερτερά· ἔσκυψε στὸ αὐτί μου καὶ μοῦ εἶπε:

—«Μὴν τὴν πειράζετε. Ἐχει τὰ νεῦρα τῆς ἀπόμε. Δὲν θὰ τὴν μεταπίσουμε. Αὐριο, ἴσως τὰ καταφέρουμε καλύτερα.

»Τὴν ἐπομένῃ ὅμως, ὁ μπάμπας· Μπερτερά· μοῦ εἶπε, κουνώντας τὸ κεφάλι του.

—«Δὲν ξέρω τί ἔχει πάθει ἡ Γαβριέλλα. Ὅταν ἀνέφερα νὰ μὴ ὀνομάσας, ξέσπασε σὲ λυγμούς καὶ ἀρχισε νὰ φωνάζῃ:

—«Δὲν θὰ παντρευθῶ! Δὲν θέλω νὰ παντρευθῶ!

»Καὶ ὁ Μπερτερά ἐξακολούθησε:

—«Συνεχίστε ἐν τούτοις τὸ κόρη σας. Ποῖος ξέρει. Μπορεῖ νὰ συγκινηθῇ, ὡς τὸ τέλος, ἀπὸ τὸ αἰσθημά σας. Κι' ἀφοῦ ἐγὼ θέλω νὰ σας κάμω γαμβρό μου, ἔχετε ἐνα ἄτομο στὰ χέρια σας!

—Χθές, γιὰ τελευταία φορά. Χωρίς ἐπιτυχία ὅμως πάλι.

—Δὲν ἔχει σημασία! εἶπε ὁ Ρουκέν. Σκέψου καλὰ αὐτὸ πού σοῦ εἶπα. Αὐριο, ἡ κοπέλλα αὐτὴ θὰ γίνῃ δική σου, θέλοντας καὶ μὴ. Καὶ σὲ τρεῖς βδομάδες θὰ γίνῃ γυναῖκά σου!

Ἐχτύπησε ἓνα κουδούνι.

Ἀμέσως σχεδὸν ἡ πόρτα ἀνοίξε, καὶ μῆκε μέσα στὸ γραφεῖο ὁ Λεονάρ.

Τότε μονάχα ὁ Νορβέρτος μπόρεσε νὰ τὸν παρατηρήσῃ καλὰ.

Ὁ Λεονάρ ἦταν ἓνας κοντὸς ἀνθρωπάκος, μελαγχρινός, μὲ μαύρα μαλλιά καὶ μὲ βλέμμα ὑπουλο.

—Πήγαινε νὰ φέρῃς τὸν Γκουγιάν! τὸν πρόσταξε ὁ Ρουκέν.

«Υστερ' ἀπὸ λίγο, οἱ τέσσαρες ἄθλοιο ἦσαν συγκεντρωμένοι μέσα στὸ γραφεῖο.

Ὁ Γκουγιάν ἦταν ἓνα εἶδος κολοσοῦ, μὲ μυώδη μπόρτα, μὲ χονδρὸ λαιμό, μὲ τετράγωνους ὤμους.

Τὸ δεξί του χέρι, τὸ κρατοῦσε μαζεμένο μέσα στὸ μανίκι του.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν πελιδνὸ, κι' ἀπὸ τὰ μάτια του ἔδινε μιὰ λάμψη παράξενη.

—Ἀπὸ τὸ μπράτσο σου, τοῦ εἶπε ὁ Ρουκέν, ἐσθύσεις τὰ γράμματα;

—Δὲν σβύνουν! ἀπήντησεν ὁ Γκουγιάν τρίζοντας τὰ δόντια του.

Συγχρόνως ἄπλωσε τὸ μπράτσο του, ἐπάνω στὸ ὁποῖον μπορούσε κανεὶς νὰ διαβάσῃ τὴ φοβερὴ λέξη.

—Θὰ ἐκδικηθῶ ὅμως. «ὦ, θὰ ἐκδικηθῶ τρομερὰ, ψιθύρισε.

—Τὰ εἶπαμε αὐτὰ: Ὁ ἐκδικηθῆς, σύμφωνοι, ἀργότερα ὅμως.

Τώρα, ἔχουμε νὰ κάνουμε κάτι ἄλλο.

Σηκώθηκε, πῆγε κι' ἔκλεισε ὅλες τὶς πόρτες, καὶ κατόπιν ξανακάθισε στὴ θέση του.

—Καὶ τώρα, φίλοι μου, ἔχουμε νὰ συζητήσουμε γιὰ σοβαρὰ πράγματα.

III.

Εὐρισκόμεθα στὶς ἀρχὲς Μαρτίου.

Εἶνε ἓνα καθαυτὸ ἀνοιξιὰτικο πρωῒν.

Ἐνας νέος, ντυμένος μᾶλλον κομψά, μὲ μερικὰ θιβλια κάτ' ἀπὸ τὴν μασχάλη, κατεβαίνει τὴν ὁδὸν Λαφιέ.

Τὸν νέο, τὸν ξέρουμε ἤδη. Εἶνε ὁ Βαλεντίνος.

Πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια, ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του εἶχαν πεθάνει μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες ἀπὸ τύφος. Καὶ μερικὲς σπληνικὲς γειτόνισσες ἐτοιμαζόντουσαν νὰ τὸν πᾶνε στὸ ὀρφανοτροφεῖο, ὅταν τὸν εἶδε ὁ Μπερτερά καὶ τὸν πῆρε στὸ σπῖτι του.

Ἀπὸ τότε, δὲν τὸν ξεχώριζε ἀπὸ τὸ δικὸ του παιδί, ἀπὸ τὴν Γαβριέλλα του.

Ἡ κυρία Μπερτερά τὸν ἀγάπησε σὰν μητέρα. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατό τῆς — πού ἐπῆλθε λίγον καιρὸ μετὰ τὴν γέννηση τῆς Γαβριέλλας — ἡ θέσις τοῦ Βαλεντίνου στὴν οἰκογένεια τοῦ Μπερτερά δὲν ἄλλαξε κατὰ τίποτα.

Σὲ ἡλικία ἑπτὰ χρόνων, ὁ θετός του πατέρας τὸν ἔβαλε σὲ δουλειά.

Ἦταν φτωχός, βλέπετε, ὁ καὶ μὲν ὁ Μπερτερά. Καὶ ναὶ μὲν γιὰ ἓνα φεγγάρι εἶχεν ἐλπίσει πὼς θὰ πλούταινε — τότε ποῦ ἀνοίξε τὸ ἐργαστάσιον — ἀλλοῖμονο ὅμως, ἡ ἐλπίς του αὐτὴ γρήγορα εἶχε σβῦσει.

—«Ὁ Νορβέρτος ντ' Ἀρζεντάλ ἔμεινε σιωπηλὸς μερικὲς στιγμὲς.

—Καὶ ἐπαναλάβατε, ὁ Μπερτερά καὶ σύ, τὴν ἀπόπειρά σας; ἔρωτησε ὁ Ρουκέν.

Κάποιο ἄπογευμα εἶχε μπλεχθῇ ξαφνικὰ στοὺς τροχοὺς ἑνὸς μηχανήματος τοῦ ἐργοστασίου του, καὶ εἶχε χτυπήσει ἀσχημα στὸ κεφάλι.

Γιατρευθῆκε σιγά-σιγά. Τὸ χτύπημα ὅμως αὐτὸ εἶχεν ἐπιφέρει μιὰ ἐξασθένιση στὶς πνευματικὲς του δυνάμεις.

Ξανάγινε ἐργάτης, ὅπως πρώτα, καὶ ξαναγύρισε στὸν παλιὸ του ἐργοδότη τὸν Λεουσά. Πόσο ὅμως ἦταν ἀλλαγμένος. Ὁλόγυρά του δὲν ἔβλεπε παρὰ ἐχθρούς. Ἡ διάνοιά του εἶχε σκοτισθῇ.

Ὁ Βαλεντίνος, προσελήφθη κι' αὐτὸς στὸ ἐργοστάσιον τοῦ κ. Λεουσά. Ἀπὸ τὶς πρώτες μέρες ὅμως ὁ ἐργοστασιαρχὴς παρετήρησε πόσο ἔξυπνο ἦταν τὸ παιδί αὐτό.

Σιγά-σιγά τὸν ἐξετίμησε γιὰ τὴν τιμιότητά του, τὸν ἀγάπησε.

Καὶ μιὰ μέρα εὗρε τὸν Μπερτερά καὶ τὸν ἐδήλωσε ὅτι, ἀκλῆρος ὡς ἦταν, εἶχε ἀποφασίσει ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἀνατροφή τοῦ Βαλεντίνου.

Ἔτσι, ὁ Βαλεντίνος ἐσπούδασε, ἐτελειοποιήθηκε. Ἐγίνε ἓνας πρώτης τάξεως μηχανικός. Δὲν ἤρκετο ὅμως στὴν ἐπιστήμη του. Ἐκανε καὶ ἐφευρέσεις.

Εἶχε ἐπιφέρει ἓνα σωρὸ τροποποιήσεις, ἓνα σωρὸ μεταβολὰς στὰ μηχανήματα τοῦ εργοστασίου του.

Κι' ὁ κ. Λεουσά ἐτρίβε τὰ χέρια του ἀπὸ τὴν χαρὰ του πού εἶχεν ἀνακαλύψει πρώτος τὶς ἱκανότητές του.

Ἡ ἀλματώδης αὐτὴ πρόοδος τοῦ Βαλεντίνου, θὰ ἦταν φυσικὸ νὰ εἶχε φέρῃ κάποια οἰκονομικὴ ἀνεση καὶ στὸν γέρο Μπερτερά. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ δεχθῇ ἄλλο τίποτε πέραν τοῦ μισθοῦ του.

Καὶ εἶχε παραμείνει ἀπλοῦς ἐργάτης.

—«Ὁ Βαλεντίνος, ὅμως, τὴν ἱστορίαν μας.

Ὁ Βαλεντίνος εἶχε φθάσει στὰ ἐξωτερικὰ βουλευτάρια.

Ἀγόρασε ἓνα μπουκετάκι λουλούδια ἀπὸ μιὰ ἀνθοπώλιν, προχώρησε στὴν ὁδὸν Γερμανίας, μῆκε σ' ἓνα μικρὸ σπῖτι, καὶ ἀνέθηκε στὸ δεύτερο πάτωμα.

Σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ πόρτα, στὸ βάθος ἑνὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου, καὶ ἐκτύπησε.

—Ἐμπρὸς, Βαλεντίνε, ἔλα μέσα! ἀκούσε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

—Ἀνοίξε — μὲ κάποια δυσκολία, γιὰ τὸ ἓνα του χέρι ἦταν πιασμένο ἀπὸ τὸ μπουκέτο — καὶ στάθηκε στὸ κατῶφλι, μὲ συστολή.

Ἀπέναντί του βρισκόταν μιὰ νέα ξανθὴ, ντυμένη κομψά ἂν καὶ φτωχικά, καὶ πολὺ ὁμορφὴ πού τὸν κύταζε χαϊδευτικά.

Ἦταν ἡ Γαβριέλλα Μπερτερά.

—Τὸ ἤξερα πὼς θάκανες τρέλλες, τοῦ εἶπε, παίρνοντας ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ μπουκετάκι. Κι' ὅλ' αὐτὰ ἐπειδὴ ἔχω σήμερα τὰ γενέθλιά μου. Ἐπειδὴ μπαίνω στὰ δεκαεφτά μου χρόνια.

Ὁ Βαλεντίνος ἐκύτταξε μὲ κάποια ἐκπλήξη ὁλόγυρά του.

—Πῶς! εἶπε. Ὁ πατέρας σου δὲν γύρισε ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον;

—Ξέρεις καλὰ ὅτι δὲν γυρίζει ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὶς ἑπτὰ.

—Ναί, μὰ χθὲς μὰς εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι ἐξαίρετικὰ σήμερα θάρχόταν ἀπὸ τὶς τρεῖς.

Ἐπείρηντο.

Ἡ Γαβριέλλα δὲν ἔδωσε προσο-

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

—«Όχι, εἶπε ὁ Βαλεντίνος.

—Τσακωθήκαμε ποτέ;

—«Όχι, ποτὲ Γαβριέλλα.

—Μ' αὐτὸν τὸν Νορβέρτο πού δὲν χωνεύεις — καὶ πού οὐτε κι' ἐγὼ χωνεύω — μὲ εἶδες νὰ κουβεντιάσω ποτὲ ἰδιαιτέρως;

—«Όχι, Γαβριέλλα μου, ποτέ.

—Μάθε, λοιπόν, μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ ὅσο μ' ἀγαπᾷς ἐσύ!

—Ἀληθεῖα;.. Πές μου τὸ πάλι.. Ὑπέφερα τόσο πολὺ ὅλον αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἀπὸ τότε πού αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ἔρχεται σπῖτι σου.. Φαντάσθηκα — ἐ, ναί, τώρα σοῦ τ' ὁμολογῶ — ὅτι δὲν σοῦ ἦταν δυσάρεστος.. εἶδα πόσο ἄρεσε στὸν πατέρα σου, καὶ νόμισα πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει μεταξύ μας.. Πές μου, λοιπόν, πάλι πὼς δὲν τὸν ἀγαπᾷς, ὅτι ποτὲ δὲν σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ σκέψη ὅτι θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ἀνδρας σου.. Πές μου το, Γαβριέλλα!

—Ἀκούσε, ἀγαπημένε μου, εἶπε ἡ νέα μὲ θαθεῖα φωνή. Ἐάν μοῦ ξαναθέσης αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, τὴν ὁποῖαν θεωρῶ ὡς ὑβριν, ἐάν ἀντιληφθῶ ὅτι σοῦ ἔμεινε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὰ αἰσθημάτά μου σὲ σένα, ἐ, λοιπόν, σοῦ ὀρκίζομαι πὼς ὅσο κι' ἂν μοῦ στοιχίσῃ αὐτό, δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ!

Ὁ Βαλεντίνος ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι.

Ἐμεινε σιωπηλὸς μερικὲς στιγμὲς.

Κατόπιν ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακόκκινον, καὶ τὰ μάτια του ἦσαν βουτηγμένα στὰ δάκρυα.

—Θεέ μου.. Τί ἔχεις Βαλεντίνε; ἐρώτησε αὐτὴ μὲ τρυφερότητα.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε.

—Φαντάζομαι, ψιθύρισε αὐτὸς, πὼς δὲν θὰ μπορούσε νὰ μοῦ συμβῇ μεγαλύτερο κακὸ ἀπ' τὸ νὰ μὲ ξεχάσῃς. Σ' ἀγαπῶ ἀπὸ τὸσον καιρό.. Θαρρῶ πὼς πάντοτε σ' ἀγαποῦσα, ἀπὸ τότε πού ἐνοιώσα τὸν ἑαυτό μου..

—Σ' ἀγαπῶ κι' ἐγὼ, Βαλεντίνε. Καὶ θέλω νὰ μοῦ ὀρκισθῇς, πὼς δὲν θὰ ἔχῃς τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ποτὲ γι' αὐτό, ὅτι κι' ἂν συμβῇ..

—Στὸ ὀρκίζομαι! ἀπήντησε μὲ ζωηρότητα ὁ νέος. Πὼς μοῦ τὸ λες, ὅμως αὐτό.. Τί φοβάσαι, λοιπόν;

Ἡ Γαβριέλλα ἔμεινε λίγες στιγμὲς διστακτικὴ.

—Ἐ, λοιπόν, θέλεις νὰ τὸ μάθῃς;.. ἐψιθύρισε κατόπιν. Νά.. ὁ Νορβέρτος αὐτὸς μοῦ προξενεῖ φόβο.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον).

χὴ στὰ λόγια του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τακτοποιοῦσε τὸ μπουκέτο μέσα σὲ κάτι γαλάζια βάζα ἐπάνω στὸ τζάκι.

Ὅταν ἐτελείωσε, ἐγύρισε καὶ ξανακάθισε μπρὸς στὴ ραπτομηχανή της.

—Καὶ ἡ ἀμοιβή μου, Γαβριέλλα; Δὲν τὴν σκέφθηκες;.. τῆς εἶπε χαμογελώντας ἀδέξια ὁ Βαλεντίνος.

Αὐτὴ ἐγέλασε, καὶ μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνηση τοῦ πρόσφερε τὸ μὰ γουλό της.

—Νά.. εἶπε. Πάρε τὴν ἀμοιβή σου ἀφοῦ δὲν δέχεσαι πίστωση..

Ὁ Βαλεντίνος ἐπλησίασε τὰ χεῖλη του στὸ πρόσωπό τῆς νέας πού εἶχε κοκκινίσει τώρα.

Τὴν ἐφίλησε.

—Ἄν ἤξερες πόσο σ' ἀγαπῶ! τῆς ψιθύρισε. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἦσουν κατὰ δυὸ ἢ τρία χρόνια μεγαλύτερη γιὰ νὰ μπορούσαμε νὰ παντρευθῶμε!

—Ὑπομονή, Βαλεντίνε. Ἐννοία σου, καὶ θὰ γερᾷς.

—Ὁχι καὶ τόσο γρήγορα. Σ' ἀγαπῶ τόσο.. Δὲν συλλογίζομαι παρὰ ἐσένα.

—Ἐ, λοιπόν, ναί.. ἐξακολούθησε ὁ νέος. Εἶμαι χαρούμενος πού εἶσαι μόνη σήμερα. Ὅταν ὑπάρχουν ἄλλοι ὁλόγυρά μας δὲν μπορούμε νὰ μιλήσουμε! ἔπειτα οἱ φίλοι μου μὲ πειράζουν: μού λένε ὅτι εἶσαι πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ νοιώσῃς ἀληθινὴ ἀγάπη..

Ἐν τούτοις, σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι μοῦ ἔρχεται νὰ τσακωθῶ μὲ ὅλους ὅσοι τολμοῦν νὰ σὲ κυττοῦν κάπως προκλητικά..

Ἐναν, μάλιστα, ἀπ' ὅλους δὲν τὸν χωνεύω καθόλου: αὐτὸν τὸν Νορβέρτο πού σὲ ζήτησε ἀπ' τὸν πατέρα σου.

—ὦ, ἂν ὑποπτευόμουν πὼς τὸν ἀγαπᾷς..

Ἐννοία σου, ἀπήντησε αὐτὴ μὲ ἡρεμία. Δὲν τὸν ἀγαπῶ. Ὁ πατέρας μου μοῦ διεβίβασε τὴν πρότασή του. Ἀρνήθηκα ὅμως.

—Καὶ δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσῃς ποτέ; Ὁ ἀρνηθῆς πάντοτε νὰ γίνῃς γυναῖκά του;

—Σοῦ τ' ὀρκίζομαι!

Ἐκείνη τὴ στιγμῇ, τὸ ρολόι τοῦ τοίχου ἐσήμανε πέντε καὶ μισή.

Συγχρόνως, ἀκούσθηκε ἓνας βαρὺς θηματισμὸς στὴ σκάλα.

—Εἶνε ὁ Μπερτερά; ἐρώτησε ὁ νέος.

—Ὁχι. Δὲν ἀναγνωρίζω τὸ θῆμα του. Μὰ γιὰ τί φαίνεται τόσο ἀνήσυχος;

Ὁ Βαλεντίνος δὲν πρόφθασε ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μῆκε μέσα στὸ δωμάτιο ἓνας ἀνθρωπος παχὺς καὶ ψηλός. Φαινόταν ἐργατικός. Στὰ χέρια του κρατοῦσε κι' αὐτὸς ἓνα μπουκέτο.

—Ἡ δεσποινὶς Γαβριέλλα Μπερτερά; ρώτησε.

—Ἐγὼ εἶμαι.

—Τὰ λουλούδια αὐτὰ εἶνε γιὰ σὰς. Ἐχουν κι' ἓνα μπιλλιέτο ἐπάνω.

Ὁ ἀγνωστος ἔφυγε.

Ἡ Γαβριέλλα εἶχε ἀρπάξει μὲ ζωηρότητα τὸ μπιλλιέτο κι' ἀφοῦ τοῦ ἐρρίξε μιὰ ματιά, ἐτοιμώθηκε νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ τὸ Βαλεντίνον.

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

— Ὁ Γιάννης τέχει περίφημα. Προγυμνάστηκε φανερὰ σπουδαίᾳ!

— Σωπα! Δὲν ξέρεις πὼς ὁ προπονητὴς τοῦ γέμισε τὸ παντελόνι του μὲ σφιγγες;

Θεραπεύεται ή νευρασθένεια;

Τά πειράματα ένός σοφοῦ

ΤΑ νεύρα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πολὺ παρεξηγημένα. Ὅταν ἀκούμε νὰ μιλοῦν γιὰ κάποιο νευρασθενικό, τὸν θεωροῦμε ὡς τελείως ξεγραμμένον ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ζώων. Φανταζόμαστε ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θ' αὐτοκτονήσῃ ἢ θὰ κλεισθῇ σὲ κάποια κλινική, γιὰ νὰ μὴ ξαναδῇ ποτὲ τὸ φῶς τῆς ἐλευθερίας. Νὰ γιατί οἱ γονεῖς, μόλις ἀντιληφθoῦν ὅτι τὰ παιδιά του εἶναι νευρικά, τὰ δέρονται καὶ τὰ τιμωροῦν, νομίζοντας πὼς ἔτσι θὰ τὰ διορθώσουν καὶ θὰ προλάβουν τὸ κακὸ τῆς νευρασθενείας.

Καὶ ὅμως, τὰ νεύρα θεραπεύονται... καὶ χωρὶς τὸ ἔζλο. Οἱ ζωντανοί, αἰφνης, ἡλεκτρικοί ἀγωγοὶ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, εἶναι ὅργανα ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα ὅργανα, τὰ ὁποῖα μπορούμε καὶ πρέπει νὰ τὰ περιποιηθoῦμε, ὥστε μὲ μία καὶ τὴν αὐτὴ προσπάθεια, νὰ θεραπεύουμε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα.

Σὰς ὑπερθυμίζω, ἐν προκειμένῳ, τὴ θαυμαστὴ ἀνακάλυψη τοῦ Ταρχόβλα καὶ τῶν συνεργατῶν του, πού κατώρθωσαν, σὲ πλείστες ὥσες περιπτώσεις, νὰ θεραπεύσουν τὴν φριχτὴ «νέκρωση τῆς ἀγωνίας». Ἡ νέκρωση αὐτὴ πού εἶναι τόσο διαδεδομένη δυστυχῶς, ἀρχίζει ἀπὸ μίαν ἀγωνία καθαρῶς ἡθική. Ὁ ἀρρώστος νομίζει ὅτι κάποιο ἀόρατο σιδερένιο χέρι τοῦ σφίγγει τὸν λαιμό, τὴν καρδιά, τὸ στομάχι καὶ καταλαμβάνεται ἀπὸ κρίσεις δακρύων, ἀπὸ διαρκεῖς φόβους, κατὰ τὴν ἰσχυρὰν ἐκείνην αὐτοκτονία.

Οἱ νευρικές αὐτὲς διαταραχὲς πού ἀποδίδονται συνήθως σὲ ὑπερβολικὴ ὑπερευαισθησία ἢ σὲ διάφορες παρεκτροπές τοῦ νευρικοῦ συστήματος, θεραπεύονται σήμερα ἀποτελεσματικῶς μὲ τὴ μέθοδο τοῦ Ταρχόβλα. Ἡ ἀγωνία, ἡ τάσις πρὸς αὐτοκτονίαν, ἡ μελαγχολία, ὁ φόβος, τὸ καρδιοχτύπι, ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα ἐξαφανίζονται ὅχι, βέβαια, μὲ μαγικά μέσα, ἀλλὰ μὲ διάφορα φάρμακα, μὲ ἐνδοφλεβίους ἐνεσείς καὶ μὲ ἡλεκτρικὰ μηχανήματα.

Παρατηρεῖται, ὅμως, στὴν περίπτωσιν τῶν ἀρρώστων αὐτῶν ἕνα πολὺ παράδοξο ψυχολογικὸ φαινόμενο: Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, πού ἀποδίδουν τὴν ἀγωνίαν τους σ' ἐρωτικές ἀπογοητεύσεις ἢ σὲ ἄλλους ἰσχυροὺς ψυχικούς κλονισμούς, ἀρνούνται νὰ υποβληθoῦν σὲ θεραπεία, μὴ θέλοντας νὰ ξανανοιώσουν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἐνῶν στοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς πού πάσχουν ἀπὸ ἄλλου εἶδους νοσήματα, δὲν συμβαίνει τέτοιο πρᾶγμα. Ἀντιθέτως, ἐλοὶ θέλουν νὰ γι�τρευθoῦν, μὴ διστάζοντας καθόλου.

Ὁ μέγας Γάλλος βιολόγος Μέντινκωφ, πού τιμᾷ μὲ τὴν παρουσία του τὸ Παρίσι τὸ Ἰνστιτούτο Παστέρ, ἀσχολήθηκε ἐπὶ πολλὰ χρόνια μὲ τὴ μελέτη τοῦ ὅλου πού παίζει τὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ

Ὁ δὼρ Κύρλωφ κατάρθωσε νὰ δηλητηριάσῃ σκύλο... μὲ τὸν ἦχο τῆς σάλπιγγος.

αὐτοῦ, ὁ ἄνθρωπος δὲν προσβάλλεται ποτὲ ἀπὸ τὴν πανώλη τῶν βοδιῶν ἢ ἀπὸ τὴν χολέρα τῶν ὀρνίθων. Τὰ ἔντομα εἶναι ἀπρόσβλητα ἀπὸ τὴν φυματίωση. Ἐπειτα, ἔχουμε τὴ «σχετικὴ» ἀνοσία. Ἐτσι, τὸ ἰνδικὸ χοιρίδιο παραμένει ἀπρόσβλητο ἀπὸ τοὺς στρεπτοκόκκους, ἂν, ὅμως, τοῦ κάνουμε μίαν ἐνεση μὲ τὸ μικρόβιο αὐτὸ στὴν κοιλιακὴ μεμβράνη, τότε τὸ χοιρίδιο χάνει τὴ ζωὴ του. Ἡ κόττα δὲν προσβάλλεται ἀπὸ ἀνθράκα. Ἐν τούτοις, ἂν τῆς κάνουμε μίαν ἐνεση μὲ μικρόβιο ἀνθράκος καὶ τὴς κρατήσουμε τὰ πόδια μέσα σὲ κρύο νερό, ψοφάει!

Ἡ ἀνοσία μπορεῖ ἐπίσης ν' ἀποκτηθῇ «προσωπικῶς». Ἐτσι, σπανίως προσβάλλεται κανεὶς γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ ἰλαρά, βλογιά, σкарлатина, κοκίτη ἢ τυφοειδῆ πυρετό. Ἀντιθέτως, ἡ διφθερίτις, ἡ χολέρα, ὁ τέτανος καὶ ἡ πανώλης προσβάλλουν καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν ὀργανισμό τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ στρεπτοκοκκικὴ πνευμονία.

Ἐπὶ τῶν περιπτώσεων πού ἡ ἀνοσία ἐπιτυγχάνεται δι' ἐνδοθεραπείας ἢ ἡλιαλισμοῦ. Οἱ γι�τροί, ὅμως, πού κάνουν ἀντιτυφικά ἐμβόλια ἢ ἄλλου εἶδους ἐνδοθεραπείας, πρέπει νὰ ἐξετάζουν προηγουμένως τὸν ἀσθενῆ μὲ μεγάλη προσοχή. Γιατί, πολλὰς φορὲς, ὁ ὀργανισμὸς ἀντιδρᾷ κατὰ τρόπον λίαν δυσάρεστον.

Ὁ Μέντινκωφ ἔχει διαλέξει καὶ ὅργανα γιὰ τὰ πειράματά του ἕνα εἶδος κάμπης, ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ Λατινικὸ ὄνομα *Calleria melonella*. Τὴν ἀφίνει νηστική καὶ ὕστερα τὴ δένει σφιχτὰ στὴ μέση τοῦ σῶματος, ὥστε νὰ μὴ γίνεταὶ ἡ κυκλοφορία καὶ στὰ δύο χωρισμένα μέρη. Ἀν σκοτῶσιν τὸ ἕνα μέρος, τὸ ἄλλο μισὸ σῶμα ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρας!

Παρ' ὅλα, ὅμως, αὐτὰ, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται ἕνας οὐσιώδης σύνδεσμος μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν μισοκομμένων σωμάτων. Ὁ σύνδεσμος αὐτός δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν «νευρική ἄλυσσιν» πού εἶναι ἀνάλογος μὲ τὸν νωτιαῖο μυελὸ τοῦ ἀνθρώπου. Λοιπόν: Ἀν ἐμβολιασθῇ τὸ μισὸ σῶμα τῆς κάμπης, κατόπιν δὲ εἰσαχθoῦν μικρόβια στὸ ἄλλο μισὸ σῶμα, θὰ δοῦμε μὲ κατὰπληξὴ ὅτι τὸ δεύτερο αὐτὸ κομμάτι τῆς κάμπης δὲν θὰ προσβληθῇ, παρ' ὅλα τὰ μικρόβια πού εἰσέχθησαν μέσα του! Ἀντιθέτως, ἂν κόψουμε αὐτὴ τὴν νευρική ἄλυσσιν μ' ἕνα ἡλεκτρικὸ σύρμα, κοκκινισμένο ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ θερμότητά, ἡ ἀνοσία δὲν μεταδίδεται στὸ δεύτερο σῶμα, πού δέχτηκε τὰ μικρόβια.

Τὸ πείραμα αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία. Μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι κάθε ζωντανὸ σῶμα μπορεῖ νὰ προστατευθῇ ἀποτελεσματικῶς, ὅχι μὲ διάφορα φάρμακα, ἀλλὰ μὲ διάφορες «διαταγές» πού μεταδίδονται διὰ τῶν νεύρων. Μία κατὰλληλη νευρική διαταγὴ θὰ μπορούσε, ἴσως, νὰ πείσῃ τὸν ὀργανισμό μας νὰ παλαίσῃ νικηφόρως κατὰ τῆς φθίσεως ἢ κατὰ τοῦ καρκίνου. Ἐτσι, θέλοντας καὶ μὴ, θ' ἀρχίσουμε νὰ καταλαβαίνουμε τοὺς «γιόγκιν» τῶν Ἰνδιῶν, πού μόνο μὲ τὴ δύναμιν τῆς θελήσεώς των, μένουν ἀπρόσβλητοι τῆς θελήσεώς των, ἀπὸ κάθε ἀρρώστεια καὶ διατηροῦν τὸ νεανικὸ τους σφρίγος μέχρι βαθύως γήρατος.

Μὴ γελᾶτε! Ὁ δόκτωρ Χόφτ, στὴ Βιέννη, κατάρθωσε νὰ τριπλασιάσῃ τὴν ἐκκρίσιν τῶν νεφρῶν ἐνός ἀσθενούς, διὰ τῆς «πειθοῦς». Ὁ δόκτωρ Κύρλωφ, πάλι, κατάρθωσε νὰ δηλητηριάσῃ σκύλους, μὲ μόνον τὴν ἀπειλὴ μίαν σφίγγος, μὲ τὴν ὁποῖαν τοῦ εἶχαν κάνει προηγουμένως μίαν ἀκίνδυνον ἐνεση. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα τὸ πέτυχε, δηλητηριάσας τὸν σκύλο, μὲ τοὺς ἦχους μίαν σάλπιγγος!

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΛ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΕΤΕ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΡΙΖΕΤΕ

Η ΜΙΚΡΗ παρέκβασις τὴν ὁποία ἔκμα στα δύο προηγούμενα φύλλα σὸν «Ὁδηγὸς» μου, γιὰ νὰ δώσω μερικὲς ὁδηγίες σχετικὰς μὲ τὰ δῶρα, τώρα πού πλησιάζουν οἱ ἑορτές, εἶχε μεγάλη ἀπήχηση μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἰδίως τῶν ἀγνωστῶν μου.

Ἀλλὰ... τρώγοντας ἔρχεται ἡ ὀρεξίς. Πολλὰ γράμματα ἔφθασαν στὸ γραφεῖο μου, καὶ ζητοῦν, μὴ πού ἔκμα τὴν ἀρχὴ νὰ συνεχίσω καὶ νὰ βοηθήσω καὶ στὴν ἐκλογὴ τοῦ καταλλήλου δώρου.

Τὸ κεφάλαιο αὐτό, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν ὑπάγεται στὴν ἀρμοδιότητά μου. Ὡστόσο, δὲν θέλω νὰ δυσχερῶσθω τοὺς ἀγαπητοὺς μου ἀναγνώστες καὶ ἀναγνώστριες, καὶ γι' αὐτὸ ἀπευθύνθηκα στὴ συνάδελφό μου τῆς γυναικείας στήλης, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ὁποίας, σὰς ἀπαντῶ.

ΤΙ ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ Σ' ΕΝΑΝ ἌΝΔΡΑ

Προκειμένου νὰ προσφέρετε δῶρο σ' ἕναν ἄνδρα, μπορείτε νὰ διαλέξετε μεταξὺ τῶν κατωτέρω ἀντικειμένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν καὶ ἀρκετὰ πολὺ πρακτικά, πού δὲν πρέπει νὰ σὰς τρομάξουν:

Κουμπιὰ μανικετιῶν χρυσὰ ἢ δερμάτινα.

Καρφίτσα γιὰ γραβάτα.

Γραβάτες.

Ὀμπρέλα (στὴν ὁποία μάλιστα ὁ κ. Τσάμπερλιν ἐδῶσε ἐσχάτως παγκόσμια «βόγκ»).

Νεοσσεσίρι γιὰ ξύρισμα.

Σιγαροθήκη (μὲ μονόγραμμα).

Πίπα (κι' αὐτὴ μὲ μονόγραμμα σκαλιστό).

Ρολόγι ταξιδιού.

Ρολόγι τοῦ χεριοῦ.

Ἀναθήρας (ἀσημένιος).

Πορτοφόλι (ἀπὸ καλὸ δέσμα).

Πορτ-φέιγ (ἀπὸ δέσμα κροκοδείλου).

Χαρτοφύλαξ.

Ἐνα δερμάτινο σακκουλάκι γιὰ τὰ κλειδιά, μὲ φερμουάρ καὶ ἀλυσίδα.

ΤΙ ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ ΣΕ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ

Δαχτυλίδι μ' ἕνα μαργαριτάρι.

Ἐνα κολλιὲ μαργαριταριῶν (ὁποῖον πολλοὶ καλὰς ἱμιτασιόν) μὲ τρεῖς σειρὲς χανδρῶν.

Μία τσατσάρα στολισμένη μὲ μαργαριτάρια.

Μία τσατσάρα ἀπὸ ταρταρούγα.

Ἐνα «κλίπ» μὲ ὠραίες πέτρες.

Ἐνα ἀσημένιο κουτάκι γιὰ τὰ κοσμήματα ἢ γιὰ τὰ τσιγάρα.

Μία θήκη γιὰ ρούζ χειλίων μὲ αὐτόματο ἀνοιγμά.

Ἐνα μπουκαλάκι παρφέμ καλῆς μάρκας.

Μία πουνδριέρα ἀπὸ κρύσταλλο.

Γάντια ἀπὸ δέσμα ἀντιλόπης.

Μία τσάντα ἀπὸ δέσμα κροκοδείλου.

Μία ζώνη μὲ διπλὴ ὄψη, ἀπὸ δυὸ διαφορετικὰ δέσματα καλῆς ποιότητος, καὶ διαφορετικῶν χρωμάτων.

Μία σάρπα.

Ἐνα ρολοὶ κρεμαστὸ σὲν μπρελόκ, μὲ δερμάτινο κορδόνι.

Ἐνα δαχτυλίδι φαντασί, πολὺ φαρδύ.

Μία τσάντα ἢ γάντια ἀπὸ δέσμα μπόξ.

Μία ζώνη ντυμπλ-φάς μὲ μίαν κινητὴ τσελίτσα.

Ἐνα νεοσσεσίρι ταξιδιού.

Μία κασσετίνα ἀπὸ ρόζ κρύσταλλο γιὰ μπομπόνια.

Μία κασσετίνα ἀπὸ λάκα γιὰ τὰ κοσμήματα, στολισμένη μὲ ἀσημί.

Τσατσάρες καὶ δοῦντες γιὰ τὰ μαλλιά.

Ἐνα νεοσσεσίρι ἀπὸ σελλυλοῖν γιὰ σιπούνια, πούδρες κτλ.

Ἐνα σερβίτισο μεταλλινὸ ἀπὸ πλάτο-ποτήρι, αὐγοθήκη κτλ.

Μία ἀρκοῦδα ἀπὸ πελάς.

Ἐναν μικρὸ ἐλέφαντα μὲ ὄργανο στὸ ἐσωτερικὸ του.

Φυσικά, πλάι σ' αὐτὰ, ὑπάρχουν

ἄπειρα ἄλλα πράγματα πού μπορεῖ νὰ ἀποτελέσουν ὠραῖα καὶ χρήσιμα δῶρα.

Ἐγὼ περιορίστηκα στὸ νὰ ἀναφέρω μερικά, ἰδίως ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα περιέχουν τὰ φτερινὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ καὶ θὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας.

Ἀπὸ τὰ περιοδικὰ αὐτὰ ἐπιφυλάσσομαι νὰ σὰς δώσω στὸ προσεχές καὶ μερικὲς ἀκόμα συμβουλές.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὸ θὰ συνηθιστοῦν πολὺ καὶ τὰ δῶρα πού ἐτοιμάζονται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν δωροῦντα ἢ μᾶλλον τὴν δωρητρίαν, δηλαδὴ τὰ πλεκτὰ γάντια ἢ πῶλ-ὀδερ.

Ἐπίσης πολὺ χρήσιμα εἶναι τὰ μαξιλαράκια τοῦ ντιθανοῦ, τὰ ὁποῖα ἐφέτος θὰ κατασκευασθοῦν στὰ πὺρ παράξενα σχέδια. Δηλαδὴ τρίγωνο, σὲ σχῆμα κροκοδεί, σὲ σχῆμα μπάλλας ἢ κύβου!

ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΤΕ

Ἐκεῖνα ὅμως πού θὰ ἀποτελέσουν τὸ πὺρ ἐξαιρετικὸ δῶρο ἐφέτος σὲ πολλὰ μέρη θὰ εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία, τὰ δῶρα πού θὰ ἔχουν σχέση μὲ τὴν... σωματικὴ ἀγωγὴ! Δηλαδὴ ἀλτήρες, πούντισγκ-μπήγι, διάφορα παράξενα μηχανήματα πού κατασκευάζουν οἱ Εὐρωπαῖοι γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θώρακος, τὴν ἀσκηση τῶν μυῶν, τὴν ἐκκίνηση τῆς μέσης, τὴν ἐκκίνηση τοῦ λαιμοῦ, καὶ γενικὰ τὴν γυμναστική.

ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ

Φυσικά, μεγάλη κίνησις θὰ ἔχουν καὶ τὰ ἡλεκτρικὰ δῶρα, ὅπως οἱ ἀνεμιστήρες (χρήσιμοι καὶ τὸν χειμῶνα στὰ σπίτια πού ἔχουν καλὸ ριφέ), τὰ ἡλεκτρικὰ σάβωθρα, τὰ μαγειρικὰ σκεύη.

Μία ἡλεκτρικὴ κουζίνα ἀποτελεῖ ἕνα ἡγεμονικὸ δῶρο. Ἐπίσης σημαντικό δῶρο εἶναι καὶ ἡ ἡλεκτρικὴ θερμάστρα.

Στὰ ἡλεκτρικὰ εἶδη πρέπει νὰ προσθέσω χωρὶς ἄλλο καὶ ἕνα ἄλλο δῶρο πού ἔχει μεγάλον σοῦξ παντοῦ: τὸ ἡλεκτρικὸν ρολόγι, ἐμφανιζόμενο σὲ πολλὰ καὶ καλλιτεχνικὰ σχήματα.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΑ

Μενέλαος

Α ΠΟ τὴν πρώτη ματιά πού ἔβριξε ὁ Μενέλαος στή σπιτονοικοκυρά του ἐκεῖνο τὸ πρωί, ἀντελήφθη πῶς ἦταν πολὺ συγχυσμένη. Καί, φυσικά, τὴν ρώτησε:

— Ἀκριβῶς βλέπω· σήμερα, κυρία Πουλχερία.
— Ἄστα, παιδάκι μου...
— Πῶς;
— Μεγάλη σύγχυση πήρα πρωτὶ-πρωτῶ...
Με κλέψανε, κύριε Μενέλαε.
— Ὁχι, δὲ.
— Ναί, νὰ σὲ χαρῶ.
— Ἐδῶ μέσα ἔγινε κλοπή;
— Ναί, παιδάκι μου.
— Στὸ σπίτι πού μένω ἐγὼ μπῆκαν κλέφτες;

— Τί θὰ πῇ αὐτό;
— Τολμήσανε οἱ ἀχρεῖοι νὰ μποῦνε στὸ σπίτι μου; Ἄ, τοὺς ἀφιλότιμους! Ἄμ' πού θὰ μοῦ πᾶνε! Καί στῆς γῆς τὰ πέρατα νὰ φτάσουνε θὰ τοὺς πιάσω! Κι' ὅταν θὰ τοὺς πιάσω θὰ τοὺς ἀρραβιάσω, θὰ τοὺς συντρίψω, θὰ τοὺς λυώσω!

Ἐξω φρενῶν εἶχε γίνει. Καί μὲ τὸ δίκυτρο του. Λίγο τῶρες νὰ γίνεται κλοπὴ μέσα στὸ σπίτι πού κάθεται ἕνας ντέτεκτιβ, πού ἔχει ἀποφασίσει νὰ καταδιώξῃ ὅλους τοὺς ἐγκληματίες τοῦ κόσμου; Τί διάολο! Καλὰ νὰ κλέβουν τὰ ἄλλα σπίτια οἱ λωποδύτες. Ἀλλὰ καί τὸ δικό του; Αὐτὸ πιά ξεπερνῶσε κάθε ὄριο θρασύτητος. Καί χρειάζεταν ἄμεσος ἐπέμβασις, κυνηγητό, σύλληψις καὶ τὰ λοιπὰ.

Αὐτὰ τὰ ἔξερε ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ ὁ Μενέλαος. Πρὸς τὸ παρόν, ὅμως, θὰ ἔπρεπε νὰ μάθῃ τὰ διατροχίσματα. Καί γιὰ νὰ τὰ μάθῃ ἄρχισε νὰ κάνῃ σχετικὲς ἐρωτήσεις στὴν κυρία Πουλχερία.

— Τί ὥρα ἀντελήφθη; τὴν κλοπὴν, κυρία Πουλχερία;
— Τὸ πρωί παιδάκι μου.
— Καί γιατί ὄχι πρωτίτερα;
— Κοιμήμου.
— Βλέπεις, λοιπόν;
— Τί νὰ δῶ;
— Μὰ εἶναι κουδέντα αὐτή; Τί θὰ πῇ κοιμήσου; Γιὰ νὰ κοιμηθῇς τὴν ἑπαθὲς τὴ δουλειά! Καί σήμερα πού ὁ ἀργόπουσαν οἱ κλέφτες βόηκες νὰ κοιμηθῇς, εὐλογημένη;... Τελσπάντων, γιὰ τίποτα δὲν κόβει τὸ γυναικεῖο μυαλό. Γιὰ τίποτα! Λέγε τώρα. Τί σοῦ κλέψανε;

— Τὴν Κατίνα.
— Πῶς;
— Τὴν Κατίνα, λέω.
— Ποῦ ἦτανε;
— Ἡ Κατίνα;
— Ἄμ' ἐγώ;
— Στὸ κοτέτσι ἦτανε;
Ἐθορευθῆθη ὁ Πανταχουπαρῶν. Τί μπερδεμένη ἱστορία ἦταν αὐτή;

— Καί τί γύρευε στὸ κοτέτσι;
— Ἡ Κατίνα;

Ἐνα εὐδυμογραφικὸ ἀνάγνωσμα

— Ἄμ' ἐγώ, χριστιανή μου;
— Κλώσσαγε!
— Ἀγλαδὴ;
— Ζέστεινε τ' αὐγὰ της.
— Ἡ Κατίνα;
— Ἡ Κατίνα, βέβαια! Ἄμ' ἐγώ;
Ἀδύνατος ἡ συνεννόησις. Στὸ μυαλό τοῦ Μενέλαου, ὅπως πάντοτε, ἄρχισαν νὰ καλύπτονται τὰ πάντα μὲ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου. Καί ἐπειδὴ ἦταν βέβαιος ποῖα ὅτι ἡ κυρία Πουλχερία δὲν ἦταν

— Δὲν πίνεται αὐτὸς ὁ καφές, μαντάμ...

στὰ καλὰ της, ἄρχισε τὴν ἀνάκρισι κατ' ἄλλον τρόπον.

— Πότε παντρεύτηκες, κυρία Πουλχερία;

— Γιατὶ ρωτᾷς;
— Ἀπάντησέ μου καὶ θὰ σοῦ πῶ.
— Στὸ 1904.

— Ἄ, μπράβο. Καί πῶς τὸν λέγανε τὸν ἄντρα σου;

— Θανάσης.

— Λαμπρά. Τί κάνει τώρα ὁ κύρ-Θα-νάσης;

— Πέθανε.

— Πέθανε; Περὶφημα!

— Τί;

— Σιωπή, ἐσύ. Ὁ ἄπαντᾷς σ' ἔτι, σὲ ρωτᾷ. Πότε πέθανε;

— Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

— Μιὰ χαρά! Καί σ' ἄφησε πολλὰ παιδάκια;

— Ὁχι. Κανένα.

— Κανένα; Καί ἡ Κατίνα;

— Ποιὰ Κατίνα;

Ἀρχισε νὰ νευριάζῃ ὁ Πανταχουπαρῶν.

— Ναί.
— Δὲν εἶναι κόρη σου;
— Ἡ κότα;
— Ποιὰ κότα;
— Ἡ Κατίνα.
— Κότα εἶναι ἡ Κατίνα;
— Κότα!

==

Κλεφτοκοτάδες, λοιπόν, εἶχε νὰ καταδιώξῃ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Μενέλαος. Βέβαια, ἦταν λίγο ἐξουτελιστικὸ τὸ πρᾶγμα γι' αὐτόν, ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμή δὲν εἶχε ὅπ' ὅψει τοῦ τίποτα σοβαρώτερο. Στὴν ἀναδοχὴ καλὸ εἶν' καὶ τὸ χαλάζι. Καί στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς δὲν θὰ τὸ ἔκανε τόσο γιὰ τὴν κότα, ὅσο γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς κλέφτες πού ἐτόλμησαν νὰ μποῦν στὸ σπίτι πού καθόταν αὐτός.

Γιὰ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ τοὺς κακοποιούς, ὁ Μενέλαος, σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ μέσα τοῦ πνευματισμοῦ, ὅπως ὁ διάσημος ντέτεκτιβ Μπέν Μπίλλυ, στὴν δραστηριότητά καὶ τὸ ἐνεργητικὸ μυαλό τοῦ ὁποῖου ὠφείλετο ἡ σύλληψις τῆς συμμορίας τοῦ «Μαύρου χερσιντῆς» τῆς κομῆσεως τοῦ Φρεντερικχενμπαρτενχόφεν Μαρίας Ἀχτενμπαρτενμπαρτενχόφεν.

Σὲ μιὰ μάγισσα πού ἔδλεπε τὸν καφέ κατέφυγε, κατ' ἀρχὴν, ὁ Μπέν Μπίλλυ. Σὲ μιὰ μάγισσα πού ἔδλεπε τὸν καφέ κατέφυγε καὶ ὁ Μενέλαος Πανταχουπαρῶν. Τὴν ἀνεκάλυψε σὲ μιὰ ἀθηναϊκὴ συνοικία καὶ τὴν ἐτίμησε διὰ τῆς ἐπισκέψεώς του ἀμέσως.

— Πρόκειται γιὰ μιὰ κότα, τῆς εἶπε καὶ τῆς ἐξήγησε ἐν λεπτομερείᾳ τὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ μάγισσα ἤκουσε καὶ ἀπεφάνθη κατηγορηματικώτατα:

— Ὁ θὰ τὴν βροῦμε!

— Εἶναι βέβαιον, μαντάμ;

— Ναί... Ναί...

— Ἄντε, λοιπόν, νὰ μὴ χάσουμε ἄμα.

— Μιὰ στιγμή...

Ἀπεσύρθη ἡ μάγισσα καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε φέροντας τὸν σχετικὸ καφέ. Ὁ Μενέλαος πῆρε τὸ φλυτζάνι, ἀλλὰ μόλις τράβηξε τὴν πρώτη ρουφηξιά, τὸ ἀπέθεσε στὸ πιατάκι μὲ πολλὴν ἀγανάκτησιν.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ μάγισσα.

— Δὲν πίνεται αὐτὸς ὁ καφές, μαντάμ.

Γιὰ μεθυμένο μὲ περάσατε;

— Γιατὶ;

— Νὰ πῶ σέγον καφέ; Ψῆστε ἕναν ἄλλον, παρακαλῶ...

Ἐψήθη καὶ ὁ δεύτερος. Ἀλλὰ αὐτὸς;

— Εἶναι πετιμέζι, μαντάμ!

Πανταχουπαρεῖν

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

— Δὲν ἔχει σημασία, κύριε.
— Ἀστείεσθε;
— Καί τί θὰ γίνῃ τώρα;
— Ψῆστε ἕναν ἄλλον, παρακαλῶ...
Ἐψήθη καὶ ὁ τρίτος: Ἄνοστος. Ἡ κο-
λούθησε τέταρτος: Πολὺ καϊμάκι. Ἐγι-
νε πέμπτος: Πολὺ βαρὺς. Κατεσκευάσθη
ἕκτος: Νερόδραστος. Καί ἡ ὑπόθεσις αὐ-
τῆ ἐσυνεχίσθη ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν, μέχρις
ὅτου ὁ Μενέλαος ἀπηρτίσθη.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ συνεννοηθοῦμε, μαντάμ.

— Τὸ βλέπω.

— Μὰ εἶναι πρᾶγμα αὐτό;

— Ποιῶ;

— Δὲν ξέρετε νὰ ψήνετε καφέδες;

— Μὰ, ἂν ἤξερα θὰ ἄνοιγα καφενεῖο.

Τελσπάντων, τί θὰ γίνῃ τώρα;

— Ὅπως βλέπετε δὲν γίνεται τίποτα.

Ἀντίο, μαντάμ.

— Συγγνώμη. Δὲν πληρώσατε.

— Τί νὰ πληρώσω, ἀφοῦ δὲν μοῦ εἶπα-
τε τίποτα;

— Τοὺς καφέδες. Ἀφοῦ δὲν σᾶς ἄρε-
σαν, τοὺς ἔχωσα ὅλους.

— Λαμπρά! Νὰ τοὺς πληρώσω.

Ἐγινε ὑπολογισμὸς καὶ ἡ μαντάμ ἀ-
νήγγισε τὸ φοβερὸν ἀποτέλεσμα:

— Καφέδες τριανταδύο, πρὸς πέντε...

— Γιατὶ πρὸς πέντε;

— Εἵπαμε, κύριε, πῶς ἐδῶ δὲν εἶναι
καφενεῖο.

— Ὁραῖα. Πρὸς πέντε, λοιπόν, μᾶς
κάνουν διακοσίας ἐξήντα.

— Ὁχι. Ἐκατὸν ἐξήντα.

— Ἀδύνατον!

— Μὰ λογαριάζετε, παρακαλῶ.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ λογαριάσω. Αὐ-
τὸ δὲ μᾶς ἔλειπε.

— Μὰ εἶναι ἑκατὸν ἐξήντα...

— Σιωπή! Κάτι ξέρουμε κι' ἐμεῖς ἀπ' αὐτά...

Ἐπλήρωσε, λοιπόν, δραχμὰς διακοσίας ἐξήντα, ὁ Μενέλαος Πανταχουπαρῶν, καὶ ἀπῆλθεν, ἀποφασισμένος νὰ συνεχίσῃ τὴν ποσὴν τὴν πνευματιστικὴν του πο-
ρείαν...

— Ὁ κ. Γιαχαμπιμ-μπένης;

— Ὁ ἴδιος.

— Μενέλαος Πανταχουπαρῶν.

— Χαίρω πολὺ. Περάσατε.

Ἡ χάριστη ὁ Μενέλαος, ἐπέρασε, ἐ-
κάθησε καὶ ἀφηγήθη τὸν σκοπὸν τῆς ἐπι-
σκέψεώς του.

— Ὅστε ἔτσι; ρώτησε ὁ Γιαχαμπιμ-
μπένης, ὅταν ἄκουσε τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἡ-
ρώος μας.

— Μάλιστα. Ἔτσι καὶ χειρότερα.

— Ὁραῖα. Θὰ σᾶς ὑπνωτίσω καὶ θὰ
σοῦς βροῦμε ὅπωςδήποτε τοὺς κλέφτες.

Καθῆστε σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα ὁ Μενέλα-
ος καὶ κάθησε στὴν πολυθρόνα. Ὁ ὑπνω-
τιστὴς ἔλαβε κατάλληλον θέσιν ἀπέναντί
του.

— Ἐτοιμος; ρώτησε.

— Ἐτοιμος, ἀπεκρίθη ὁ Πανταχουπα-
ρῶν.

— Βγάλτε τὴν πίπα ἀπὸ τὸ στόμα σας.

— Γιατὶ;

— Ὅθ' ἂς ἀπασχολῇ καὶ δὲν θὰ μπο-
ρεῖτε νὰ σᾶς ὑπνωτίσω.

— Ὁχι, δὲν γίνεται!

Μεγάλη συζήτησις ἐπηκολούθησε. Ναί, ὁ ὑπνωτιστὴς. Ὁχι, ὁ Πανταχουπαρῶν. Καί, τελικῶς, ἐπακράτησε ἡ ἀπόφαις τοῦ
τελευταίου.

— Μὲ τὴν πίπα θὰ γίνῃ ὁ ὑπνωτισμὸς,
κ. Γιαχαμπιμ-μπένης.

— Σόμενοι, κ. Μενέλαε. Κυττάτε με
στὰ μάτια.

— Εἶναι ἀπαραίτητον;

— Βέβαιον.

— Ἄντε, λοιπόν.

Ἐτοιμάσθηκε πάλι ὁ ὑπνωτιστὴς. Ἐ-
γούλωσε, κατὰ τὰ εἰωθῆτα, τοὺς ὀφθαλ-
μούς του καὶ ἐστύλωσε τὸ βλέμμα του ἐ-
πὶ τοῦ Μενέλαου. Τοῦ τελευταίου, ὅμως,
τὸ βλέμμα ἐπλανᾶτο ἤδη εἰς τὸ ταβάνι
τοῦ δωματίου. Ἀρχισε νὰ δυσανασχετῇ ὁ
Γιαχαμπιμ-μπένης.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Μενέλαε. Ἐ-
χω κι' ἄλλη δουλειά.

— Λοιπόν;

— Καθῆστε νὰ σᾶς ὑπνωτίσω.

— Δὲν κάθομαι;

— Ναί, ἀλλὰ κυττάτε τὸ ταβάνι. Εἴ-
παμε νὰ κυττάτε ἐμένα.

— Ὁχι, δὲν γίνεται!

— Σᾶς παρακαλῶ, κ. Γιαχαμπιμ-
μπένης! Τίποτα! Μοῦφαγε τὴν ψυχὴ
Γκούπ!

— Ἐλεος!

— Μὲ πέθανε! Γκάπ! Γκούπ!

— Βοήθεια!

— Ὁχι, δὲν γίνεται!

— Σᾶς παρακαλῶ, κ. Μενέλαε. Κυττάτε με
στὰ μάτια.

— Εἶναι ἀπαραίτητον;

— Βέβαιον.

— Ἄντε, λοιπόν.

Ἐτοιμάσθηκε πάλι ὁ ὑπνωτιστὴς. Ἐ-
γούλωσε, κατὰ τὰ εἰωθῆτα, τοὺς ὀφθαλ-
μούς του καὶ ἐστύλωσε τὸ βλέμμα του ἐ-
πὶ τοῦ Μενέλαου. Τοῦ τελευταίου, ὅμως,
τὸ βλέμμα ἐπλανᾶτο ἤδη εἰς τὸ ταβάνι
τοῦ δωματίου. Ἀρχισε νὰ δυσανασχετῇ ὁ
Γιαχαμπιμ-μπένης.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Μενέλαε. Ἐ-
χω κι' ἄλλη δουλειά.

— Λοιπόν;

— Καθῆστε νὰ σᾶς ὑπνωτίσω.

— Δὲν κάθομαι;

— Ναί, ἀλλὰ κυττάτε τὸ ταβάνι. Εἴ-
παμε νὰ κυττάτε ἐμένα.

— Δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Δὲν μπορῶ, ὅ-
μως, νὰ βλέπω τὰ μάτια σας τόσο γουρ-
λωμένα. Μὲ ἐννοεῖτε;

— Σᾶς ἐννοῶ. Ἀλλοιῶς, ὅμως, δὲν γί-
νεταί ὑπνωτισμός.

— Ὅστε εἶναι ἐντελῶς ἀπαραίτητον
νὰ σᾶς κυττάω στὰ μάτια;

— Μάλιστα.

— Ὅσο καὶ νὰ τὰ γουρλώνετε;

— Ὅσο καὶ νὰ τὰ γουρλώνω.

— Πάει καλὰ.

Διὰ τρίτην φορὰν ἐπανελήθη ἡ προ-
σάβεια. Ὁ ὑπνωτιστὴς ἐσήκωσε τὰ χέ-
ρια του, ἐστήριξε τὸ γουρλωμένον βλέμμα
του ἐπὶ τοῦ πελάτου καὶ ἀνεδόησε:

— Κοιμήσου! Τὸ θέλω!

Ἀνετινάχθη ἀπὸ τὸ κάθισμα ὁ Μενέ-
λαος.

— Σᾶς παρακαλῶ, κ. Γιαχαμπιμ-
μπένης! Τί θὰ πῇ κοιμήσου; Αὐτὸ εἶναι
ἀγένεια!

— Ἀγλαδὴ;

— Ὅταν σᾶς μιλάνε στὸν πληθυντικόν,
ὀφείλετε νὰ μιλάτε καὶ σεῖς στὸν ἴδιον ἀ-
ριθμό. Μ' ἐννοεῖτε;

Ἐφύαζεν ὁ δυστυχὴς ὑπνωτιστὴς. Καί
ἀπήντησε μὲ στεντορεῖαν φωνήν:

— Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ, ἡλίθιε!

— Πῶς;

— Τὴν κακὴ σου μέρα, βλακέντι! Ἀπ' αὐ-
τὸ διάολο τοῦ αἵμα!

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Μενέλαος σκέφθηκε
νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι του καὶ νὰ τὸν ἐκ-
φοβίσῃ εἰς τὸν φόβον του μερικὸς φελλούς,
ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Ὁ ὑπνωτιστὴς τοῦ
κατέφερε ἤδη τὴν πρώτη σφοδρία.

— Γκάπ!

— Σᾶς παρακαλῶ, κ. Γιαχαμπιμ-
μπένης!

— Τίποτα! Μοῦφαγε τὴν ψυχὴ
Γκούπ!

— Ἐλεος!

— Μὲ πέθανε! Γκάπ! Γκούπ!

— Βοήθεια!

— Ὁχι, δὲν γίνεται!

— Σᾶς παρακαλῶ, κ. Μενέλαε. Κυττάτε με
στὰ μάτια.

— Εἶναι ἀπαραίτητον;

— Βέβαιον.

— Ἄντε, λοιπόν.

Ἐτοιμάσθηκε πάλι ὁ ὑπνωτιστὴς. Ἐ-
γούλωσε, κατὰ τὰ εἰωθῆτα, τοὺς ὀφθαλ-
μούς του καὶ ἐστύλωσε τὸ βλέμμα του ἐ-
πὶ τοῦ Μενέλαου. Τοῦ τελευταίου, ὅμως,
τὸ βλέμμα ἐπλανᾶτο ἤδη εἰς τὸ ταβάνι
τοῦ δωματίου. Ἀρχισε νὰ δυσανασχετῇ ὁ
Γιαχαμπιμ-μπένης.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Μενέλαε. Ἐ-
χω κι' ἄλλη δουλειά.

— Λοιπόν;

— Καθῆστε νὰ σᾶς ὑπνωτίσω.

— Δὲν κάθομαι;

— Ναί, ἀλλὰ κυττάτε τὸ ταβάνι. Εἴ-
παμε νὰ κυττάτε ἐμένα.

—Έλατε, ο κύριος σ' δίνει ένα τάλληρο να πάτε να παίξετε παρακάτω.
—Ένα τάλληρο! Κι' όμως ο κύριος με τον όποιο είσατε χθές μ'ας έδωκε δύο!

Μία έκδεις Ζωγραφικής

Αύριον, ώραν 5.30' μ.μ. εγκαινιάζεται εις την αίθουσαν Στρατηγικού ή πρώτη έκθεσις του σερμασμένου φουτουριστού ζωγράφου κ. 'Απελή Καρμπούζα. Διά τους μέλλοντας να έπισκεφθούν την εν λόγω έκθεσιν φιλοτέχνους, ελήφθησαν όλα τα ενδεικνύμενα προστατευτικά μέτρα. 'Εν πρώτοις ο ζωγράφος θα απομονωθεί κατά τρόπον μη επιδεχόμενον τον συγχρωτισμόν του μετά των ανυπόπτων έπισκεπτών. Είς τας γωνίας της αίθουσής θα εγκατασταθούν ειδικά συνεργεία του «Έρυθρου Σταυρού» και του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών. Την τήρησιν της τάξεως θα αναλάβη το II Σύνταγμα Βαρέος Πυροβολικού. Γενικώς πιστεύεται ότι ή έκθεσις θα σημειώση έξαιρετικήν επιτυχίαν και ότι συρράξεις μεγάλης έντάσεως θα αποσβηθούν.

Διπλωματική κίνησις

Ο κ. 'Ισίδωρος Κουμπουράκης, δούς τας νενομισμένας εξετάσεις, απέτυγε παταγωδώς και ως εκ τούτου δεν έλαβε το πολυπόθητον δίπλωμά του. Ο πατήρ του ενεργεί όπως τον κατατάξη ως έθελοντήν εις τον Κινεζικόν στρατόν.

Πένδη

Είς τον αγαπητόν μου φίλον Τιμολέοντα Περίλυπιδην, συγκατανεύοντα όλως αιδυνδώς να αγοράση μίαν ακριβήν γυναικα, προς πλουτισμόν της ίματιοθήκης της άφορήτου συζύγου του, άπευθίνω τα ειλικρινή συλλυπητήριά μου και εκφράζω δημοσίη την εύλογον αγανάκτησίν μου.

Χ. Ψ.

Έπιστημονικαί περιοδεΐαι

Ο από καιρού εις Λεβάδειαν εγκατεστημένος διαπρεπής Οϊκολόγος και Οϊνόφυλξ κ. 'Αντώνιος Σουρωμενάκις, επεχείρησε πρό ημερών μίαν περιοδεΐαν ανά τας 'Αθήνας και τα Προάστεια, άποσκοπών να εξακριβώση την ποιότητα των νέων οϊνων.

Η περιοδεΐα του κ. Σουρωμενάκις εστέφθη, πράγματι, υπό εξαίρετικής επιτυχίας. Το Διοικητικόν Συμβούλιον του «Σωματίου Κατήλων» του έδωκε τιμήν ενεκεν, βαρέλιον κοκκινέλιου.

Μετά την περιοδεΐαν του ο κ. Σουρωμενάκις μετεφέρθη επί ειδικού φορείου εις Λεβάδειαν, όπου έτυχε της γενικής χλεύης των ελεεινολογούντων κατοίκων.

Εύκαιρία

Αυτόκινητον οκτακύλινδρον, άεροδυναμικόν, μετά ραδιοφώνου, σχεδόν καινούργιόν, παρασώρων εις διάστημα τριμήνου 5 γρ.ιάς, 3 ιεροψάλτας, 4 μεθύσους και 1 παιδί-σκην, ζητεί άνθρωπον διατεθειμένον να διαμελισθί άγογγύστως και αναλαμβάνοντα, μετά τον διαμελισμόν του, να εγείρη άγωγήν εναντίον του ιδιοκτήτου του, καθ' όσον αϊ μὲν μέχρι τουδε εκρεμμύσαι άγογαί είναι 13, ο δέ ιδιοκτήτης τυγχάνει άμετάπειστος δυσειδαίμων. Διά παραλυτικούς εκ γενετής ιδιαιτερά συμφωνίαι.

Ένα κάθε ήμέραν

Έπὶ της διασταυρώσεως των δρόμων Πατησίων και Πανεπιστημίου άνευρέθη έκθετον θήλυ θρέψος, άκούον εις το όνομα Θεμιστοκλῆς.

Κλειστοί Χώροι

Κάθε χειμώνα, φίλοι μου, το θέτομεν ως όρ να ζώμεν όλοι μας έντός κλειστών χώρων. Κάθε χειμώνα, προς χαράν των σνόμπ και ή βασιλεία άρχεται των χώρων των κλειστών!

Χώροι κλειστοί υπάρχουνε πολλών — πολλών (είδων) κι' όλοι, βεβαίως, έχουνε πληθώραν όπαδών. Την θέσιν την εξέχουσαν κρατούν τα κεφερέ εις ά συχνάζουν άνθρωποι σπουδαίοι και πού σπάνε την άφορήτη του βίου τους άντα παίζοντες πρέφα ή ξερή. κονταίνα ή σκαμ (λίλιν)... 'Αλλ' άπ' τα καφενεία μας δεν λείπουνε τίς κάτι— χωρίς αντίρρησην—δεινοί συζητηταί, που πάντα, διά φράσεων εύκόσμων τε κι' άκ (σμων), έντός μιās ώρας δύνανται να σώσουνε τον (σιμον)!

Έκ παραλλήλου ύφίσταται σωρεία σινεμά εις τα όποια πάμπολλοι προσέρχονται με (λιν) και βλέπουνε την προβολή, μ' αισθήματα (μα) των καταλλήλων ταινιών και των άκαταλλ (λιν)!... Στά σινεμά, θεάματα μπορείς να δής φαίδρ

έντός δέ διαστήματος πρωτοφανώς ολίγου. νά! δέστε κάποιον νεαρό που τεχνιέντως δρᾷ ψαύων, έκ λάθους βεβαία, το πόδι... του συζύ (γου)!

Επίσης οργανώνονται πολλά σορπράϊζ—πάρ (τυ), εις ά ή νεολαία μας συνήθως είναι πρώτη, μά να συμβή ένδέχεται, όπως συνέβη άρτι, ν' άκούσουν τον έξάψαλμον άπ' τον οικοδεσπότη (τη), όστις ουδόλως χαίρεται, αλλά φοβείται (λιν), την φοβεράν επέλασιν των νεαρών. βανδά (λιν)!... Σ' ένα σορπράϊζ δύνανται πολλά να λάβουν (χώραν), ένδέχεται και σύρραξις αίματηρά να γίνη, κι' άπ' τους διασκεδάζοντας, σε μιά και μόνην (ώραν), πέτρα για πέτρα όρθια στο σπίτι να μη μεί (νη)!... Κι' ο νοικοκύρης έπειτα, γεμάτος από πόνον, άκούει και τα παράπονα των δυστυχών γειτό (νων)!

Αυτά συμβαίνουν προς χαράν των σνόμπ και (των) άστών έντός των χώρων των κλειστών!...

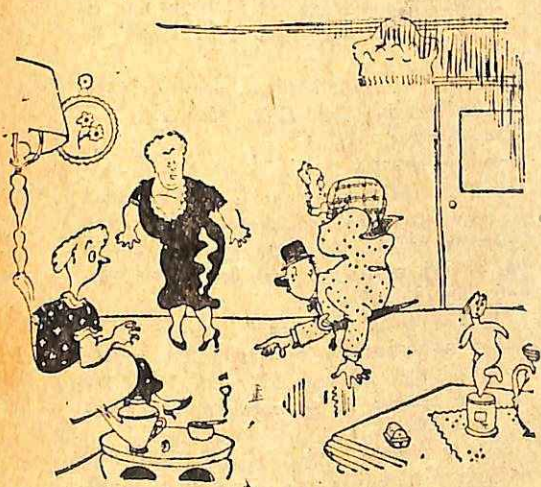
Ο Ρεπόρτερ

ΕΞΥΠΝΟ ΖΩΟ

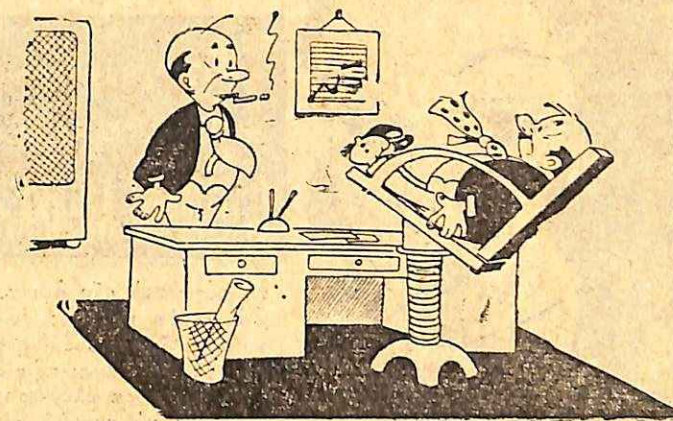

—Τό σκυλί σας είναι πολύ άνόητο. Μόλις έτοιμάζομαι να πυροβολήσω, πηγαίνει και κρύβεται πίσω μου.
—'Απεναντίας, είναι πολύ έξυπνο...

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

—Σε καλό σας. Τί γάλια είναι αυτά;
—Τόν συνήθισα να γυρίζη έτσι, κάθε φορά που βρέχει.

—Τί κάθισμα είναι αυτό!
—Μου το επέβαλλε ή γυναίκα μου την ήμέρα που μ' έπιασε να έχω την δακτυλογράφο μου επάνω στα γόνατά μου...

Προκήρυξις Δημοπρασίας

Ο «Όμιλος Φιλοτέχνων 'Εταιρών» προκηρύσσει μειοδοτικήν Δημοπρασίαν διά την προμήθειαν των κάτωθι ειδών:

- 1) Όκτώ επιγραφών αναγραφουσών την φράσιν: «Τυφλός έμ γενετής».
- 2) Έξ επιγραφών αναγραφουσών την φράσιν: «Κοιτάλαλος».
- 3) Δώδεκα ράβδων ή δεκανικιών εύρηστων.
- 4) Επτά παιδων, ηλικίας 10—12 έτών, δυναμένων να προσφέρουν εύχερως την φράσιν: «Ελεήστε, Χριστιανοί τον ζόμματο!». Και
- 5) Τεσσάρων ραδιοφώνων, άτινα θα χρησιμεύουν διά την ψυχαγωγίαν των μελών του.

Ενσφράγιστοι προσφοραί δεκταί μέχρι της 21ης τρ. μ. εις τα γραφεία του Όμιλου. (Δεύτερος πάγκος, δεξιά, τῷ εισερχομένῳ εις την πλατείαν Κλαυθμόνος).

Αθήναι τῇ 5—12—38

Ο πρόεδρος

Θ. ΘΕΟΣΧΩΡΗΣΗΣ

Ο γεν. γραμματεὺς
Α. ΨΕΥΤΟΘΟΔΩΡΟΓΛΟΥ

Ρεσιτάλ

Είς την παρὰ την Λαχαναγοράν αΐθουσάν του ταβερνείου «Ιόβει τον όρέον» έδόθη την παρελθούσαν Πέμπτην ένα ενδιαφέρον ρεσιτάλ του διαπρεπούς βιρτουόζου της πίπας κ. Γκάση Στραβογυνώνη. 'Ισχυρά άστυνομική δύναμις έτῃρε την τάξιν, αποτέλεσμα δέ τούτου, ήτο να επιζήσουν οι ήμίσεις εκ των άκροατών. Ο διαπρεπής βιρτουόζος έξέπνευσεν ενώ μετεφέρετο εις το νοσοκομείον. Αϊ τελευταία του λέξεις ήσαν: «Θά σας το φάω το λαρόγγι, μπαμπήσῃδες!»

Τά άποτελέσματα των διαλέξεων

ΑΘΗΝΑΙ (Του άστυνομικού συντάκτου μας). Χθές και περί ώραν 6.15 άπογευματινήν, έλαβον χώραν τραγικά γεγονότα υπό τας ακόλουθους συνθήκας:

Ο κ. 'Αντώνιος Μοσχάκης, παρέννε δι' άπατηλών ύποσχέσεων εύάριθμον κοινόν εις την Αΐθουσάν της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρίας, ένθα ώμίλησε περί των «Αικαίων άπαιτήσεων του στομάχου και της περιέργου πολιτικής της 'Ανατολίτικης κοιλίας». Το κοινόν, όμως, εξαγριωθέν ολίγου δεΐν να λυντσάρη τον άξιοκατάρκετον ώμίλητήν.

Επίσης ο κ. 'Αλέξανδρος Σπίνος ώμίλησεν εκ προμελέτης ενώπιον πολυλήθους άκροατηρίου περί των «Ιδιοτροπιών του Ριχάρδου Βάγνερ και της εξέλιξεως των ποδοσφαιρικών πραγμάτων», διατρέξας ούτω τον έσχατον των κινδύνων.

Ίσχυρά άστυνομική δύναμις, έπειράσα εγκαίρως, διέσωσε μετά μεγάλων κόπων τους ως άνω άμετανόητους διαλεξίτας.

Αρχαιοτῃτες

Έντός του υπ' αριθμόν 15678 κάρου της δημαρχίας άνευρέθη αρχαίον άγγελιον, το όποιον κατά την γνώμην του οδηγού του κάρου κ. Βαγγέλη Ταταμιτσινότῃ έργοιολογίτο από της 4ης Αιγυπτιακής Φαραωνικής Δυναστείας. Κατόπιν τούτου ένηργήθησαν έπισταμένα έρευναι, άποτέλεσμα των όποιων ήτο να αποκαλυφθῇ ότι το άγγελιον δεν ήτο ποσώς αρχαίον και ότι άνῃκε εις την κ. Δεσποιναν Μπουμπουνοκεφάλου. Το δοχείον άπεδόθη εις την Ιδιοκτητήριάν του, άλλ' αῖτη διά λόγους έντελώς άνεξαρτήτους το έστῃρε και πάλιν εις το υπ' αριθμόν 15678 κάρρον της δημαρχίας. Ένεργούνται τά δέοντα.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο άλλοτε πλουσιώτατος πυργοδοσπότης των «Λευκών θράνων» ντέ Κλίφφενς είναι πιά τελείως κατεστραμμένος οικονομικώς. Αιφνιδίως όμως παρουσιάζεται ως από μηχανής θεός ο εκατομμυριούχος κόμης Ρυσνταέλ και ζητεί την κόρη του Γενεβιέθης εις γάμον υποσχόμενος θαυμάσια γεράματα στον ντέ Κλίφφενς. Η Γενεβιέθης όμως πού καθυφά αγαπά τον νεαρό Βαρόνο Άμορ, τον οποίον διεκδικεί και μία φίλη της ή-πούλου χαρακτήρος, η Λόλα ντέ Φερράς, ζητεί προθεσμίαν για να δώση την συγκατάθεσή της στην Ρυσνταέλ. Κατά την διάρκεια ενός χορού στο σπίτι της Λόλας, η Γενεβιέθης, από παρεξήγησι και διάφορες μηχανορραφίες της Λόλας, νομίζει ότι ο Άμορ προτιμά την Λόλα και δίνει καταφατική απάντηση στον Ρυσνταέλ. Κάποια «ένα εν τούτοις» ο Άμορ εδρίσκει την ευκαιρία να εκφράσει στην Γενεβιέθης τον έρωτά του και να της δώση διάφορες εξηγήσεις για την στάση του στον χορό της Λόλας. Η Γενεβιέθης όμως είναι πιά αραβωνιασμένη και ο Άμορ υπόκειται να φύγη για το Λονδίνο. Επισκοινοει ο γάμος της Γενεβιέθης και ο θάνατος μετά διετίαν του συζύγου της Ρυσνταέλ αφού της άφησε ένα κοριτσάκι και άφθονα πλούτη. Ο Άμορ γυρίζει απ' το Λονδίνο και αφού επισκέπτεται τυπικά την Λόλα σπεύδει στην Γενεβιέθης πού εξακολουθεί να την υπεραγαπά.

Είναι η πρώτη σας επίσκεψις; τον ρωτά χαρούμενη η Γενεβιέθης.
—Όχι απαντά, ο Άμορ, κοκκινίζοντας, πήγα πρώτα στο Μπωλιέ στην Λόλας...

5ον

Η Γενεβιέθης άλλαξε άμεσως ύφος. Μία έκφρασις αυστηρής απλότητος στο πρόσωπό της.

Ο Άμορ το παρατήρησε αυτό.
—Για το Θεό, είπε, ως μην αφήσουμε να εισχωρήση πάλι παρεξηγήσις ανάμεσά μας. Άρκετά μου εστοίχισε η πρώτη παρεξηγήσις πού μάς έχωισε. Θυμόμαστε ποτέ ήτανε;... Πριν από τους αραβώ-γας σας...

—Ναί...
—Άς εξηγηθούμε, λοιπόν, τιμω. Ά-

ΕΝΑ
ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

πό τότε πού σ'αξ άφισα, δέν είχα παρά μία σκέψη μονάχα: έσας. Καμιά άλλη γυναίκα δέν μου εχίνησε το ενδιαφέρον... Και σ'αξ έρχίζομαι πώς αν δέν είχε τύχη να είσθε τώρα ελεύθερη, ποτέ δέν θα άπεράσιζα να σκεφθώ τον γάμο...

Μή με άγριοκυττάτε. Βλέπετε πόσο ήμουν υπομονητικός. Ένα χρόνο όλα κληρο κατώρθωσα να μείνω μακριά σας χωρίς να σ'αξ βλέπω. Έαν και τώρα μου το ζητήσετε, είμαι διατεθειμένος να άποτοξοισθώ άλλον ένα χρόνο!... Δέν θυμώνετε, τουλάχιστον, μαζί μου μ' αυτά πού σ'αξ λέω;

—Όχι. Υπήρξατε ειλικρινής. Θα προσπαθήσω, λοιπόν, κι' εγώ να σ'αξ μιλήσω με την ίδια ειλικρίνεια. Είσθε σίγουρος για τα αισθήματά σας; Μου λέτε ότι με αγαπάτε περισσότερο άπό κάθε άλλη γυναίκα. Είσθε βέβαιος γι' αυτό;

Υπονοούσε τη Λόλα.

Ο Άμορ το έννόησε αυτό.

—Είμαι άπολύτως βέβαιος, όπως είμαι βέβαιος και ότι αυτή τη στιγμή είναι ημέρα. Πιστέψτε με και μην άμφισβάλ-τε ποτέ για μένα.

Αυτή έσώπαινε.

—Συλλογίζεσθε την Λόλα; εξακολούθησε αυτός. Ναί, ναί, μην διαμαρτύρε-θε, αν την έχετε στο νοσ σας. Η Λόλα είναι άμορφη κοπέλλα, βέβαια, δέ λέω... έπέρασα μερικές ευχάριστες ώρες μαζί της... άλλα δέν την αγαπήσα ποτέ μου... Ούτε της είπα, άλλωστε, ποτέ, πως την αγαπώ...

Είναι αλήθεια ότι χθές έπ'γα πράγ-ματα στο Μπωλιέ. Όση ώρα όμως βρι-σκόμουν με τη Λόλα, η καρδιά μου βρι-σκόταν κοντά σε σ'αξ... Δέν υπάρχει για μένα παρά μία γυναίκα στον κόσμο: έ-σας!...

—Η μάλλον, έπρόσθεσε χαμογελών-τας, κάνω λάθος. Υπάρχει και μία άλλη πού δέν βρίσκεται μακριά μας αυτή τη στιγμή... και για την όποιαν έφερα αυτά έδω τα παιχνιδάκια...

Όταν η Λόλα έμπηκε στο σαλόνι της λαίδης Φιερένε, την έπομένη, η γηραιά κυρία κουβέντιαζε με κάποια φίλη της.

—Τό ήξερα πως την αγαπούσε πριν από το γάμο της! την έκοινα να λέη η Λόλα.

Η νέα εγγνώμισε. Έμάντευσε για πια μιλούσε η λαίδη Φιερένε.

Σέ λίγο ήλθε και ο Σάρλ Άμορ, η Λόλα όμως άντελήθη από την πρώτη στιγμή ότι ο νέος δέν είχε διάθεση να κουβεντιάση μαζί της εκείνο το βράδυ.

Δέν συζητήθηκε, ωστόσο, ως το τέ-λος.

Κάποια στιγμή, τον έρώτησε:

—Είδατε την λαίδη Ρυσνταέλ;

—Είχα αυτή την εύτυχία...

—Και βρίσκεστε ότι άλλαξε;

—Ναί. Είναι πολύ πιο άμορφη απ' ό,τι ήταν όταν έφυγα.

Η Λόλα δαγκώθηκε.

—Είδατε και το κοριτσάκι της; είπαν υποκριτικά, Τί χαριτωμένο πλασματάκι, αλήθεια, πού είναι, έ; Παρατηρήσατε την έκφραση της μελαγχολίας πού περ-νά από τα μάτια της;

—Όχι. Η κοιλία πού της έφερα, έ-διώξε, φαίνεται, την μελαγχολία.

—Είσθε βέβαιος ότι αυτήν συλλογιζό-σαστε μόνον όταν αγοράσατε την κου-κλα;

—Γιατί όχι;

—Θά συλλογιζόσαστε, φυσικά, και την μητέρα της, όμως, έ;

—Φυσικά! είπεν αυτός γελώντας. Τί καλή μάντις πού είσθε!

Κάποιος τους διέκοψε και δέν έσυνέ-χισαν την συνομιλία τους.

Την άλλη ημέρα, η Λόλα έκρινε να-λόν να επισκεφθί την Γενεβιέθης.

—Σαν γλωμή σε βλέπω..., της είπε αυτή μόλις την είδε.

—Άστα! άπήντησεν η Λόλα. Η μη-τέρα μου έφυγε για το Παρίσι. Είμαι μόνη μου στο σπίτι και φοβάμαι τρο-μερά!

Η Γενεβιέθης, έσπευσε να την καθη-συχάση,

—Μείνε λίγον καιρό έδω, ν' αναπαυ-θής, ως πού να συνέλθης... της είπε.

Η Λόλα έδέχθηκε, Αυτός, άλλωστε, ήταν ο σκοπός της.

Εαπλώθηκε σε μία σαιζ-λογκ και σε λίγο έφερε την συζήτηση στον Σάρλ Ά-μορ.

—Χθές το βράδυ ήταν στην δεξίωση της λαίδης Φιερένε, είπε. Μου είπε ότι σε συνήντησε ήδη...

—Πράγματι...

—Μου έμεινέ με πολύ ένθουσιασμό για την Καιτούλα σου. Φαίνεται πως την αγαπάς κιόλας. Αυτό θα συνέβη, υποθέ-τω, έπειδή πρόκειται περί δικού σου παι-διού. Τί λές κι' εσύ!...

Η Γενεβιέθης έγέλασε.

Δέν μπορούσε να φαντασθί ότι η Λό-λα την είχε επισκεφθί μόνο και μόνο με την έλπίδα να συναντήση στο σπίτι της τον Σάρλ.

Και πράγματι. Δέν είχε πείσει έξω στους ύπολογισμούς της. Σε λίγο, ο Σάρλ ήλθε.

Ούτε κι' αυτός εξέπληγη όταν είδε την Λόλα.

Τό ύφος όμως της Λόλας, ύστερ' από λίγο άρχισε να τον έννευριζα.

ΑΝΤΙΖΗΝΕΣ

Τον εκύτταζε παράξένα, προσπαθούσε να γίνη αντιληπτή από όλους η οικειό-της τους, επανέλαβε δυο-τρεις φορές πό-σον είχε χαρή πού είχαν έπιφυλάξει σ' αυτήν την πρώτη του επίσκεψη μόλις εί-χεν επιστρέψει...

“Ολ’ αυτά τα έλεγε για να πειράξη την Γενεβιέθης.

Ο Άμορ το καταλάβαινε αυτό, άλ-λά... δέν μπορούσε και ν' άντιδράση. Μη-πως δέν έλεγε την αλήθεια η Λόλα; Πόσο την μισούσε όμως εκείνη τη στιγ-μή ο Άμορ...

Τό γεγονός, πάντως, είναι ότι ένω είχαν έλθει για να ιδί την Γενεβιέθης, δέν κατώρθωνε ν' ανταλλάξη ούτε λέξη μαζί της.

Κάθε φορά πού επιχειρούσε να πλησι-άση την αγαπημένη του, η Λόλα κα-τώρθωνε να μπαίνει ανάμεσά τους.

Όταν μάλιστα, κάποια στιγμή, άνε-κοίνωσε ότι είχε λάβει την άπόφαση να πάη να μείνη επί μία βδομάδα στο σπίτι της Γενεβιέθης, ο Άμορ έθύμωσε τόσο πολύ, ώστε άπεφάσισε να φύγη άμέσως για το Λονδίνο.

Φυσικά... Τί ευχάριστη θα μπορούσε να εύρη επισκεπτόμενος την Γενεβιέθης, έφ' όσον θα εύρισκεν έμπρός του διαρκώς την Λόλα;...

Τού ήτο άδύνατον ν' άνεχθί την κα-τάσταση αυτή, το φέρισμα της Λόλας, διό το όποιο άφινε τον καθένα να υπο-νόηση ότι είχε δικαιώματα επάνω του.

...Όπως δέχθηκε, η Γενεβιέθης έννόησε εκείνο το πρωί ότι δέν αγαπούσε ο Σάρλ την Λόλα, άλλα μόνον η Λόλα το Σάρλ.

—Θά πάτε στο Λονδίνο; είπεν η Λό-λα όταν ο νέος άνεκοίνωσε την άπόφασή του να ταξιδεύση. Μά τότε θα ξαναρχί-σουμε να αλληλογραφούμε όπως ήταν είσαστε στο Παρίσι.

Ο Άμορ άντελήθη το βλέμμα της Γενεβιέθης να πέφτει επάνω του...

—Δυστυχώς δέν θα έχω καιρό ν' αλ-λολογραφώ... είπε.

—Καλέ, τί είν' αυτά! άνέκραξέ η Λό-λα. Άκούς εκεί. Όταν ήταν στο Παρί-σι, μου έγραφε κάθε μέρα σχεδόν, Γενε-βιέθης! και τώρα πού θα πάη στο Λονδί-νο, λέει ότι δέν θα έχω καιρό να μου στεί-λη ούτε ένα γράμμα. Το βρίσκεις σω-στό, εσύ, αυτό; Δέν είναι άγένεια;

—Ο βαρώνος Άμορ δέν είναι δυνα-τόν ποτέ να φερθή άγενώς σε κανένα, εί-πεν η Γενεβιέθης, ρίχνοντας ένα βλέμμα γεμάτο συμπάθεια στο νέο.

—Έγχε καλλίτερη ιδέα γι' αυτόν απ' ό,τι έχω εγώ... άπήντησεν η Λόλα.

Έκείνη τη στιγμή μπήκε στην αίθου-σα η μικρή Καίτη.

—Έτσι, ο Άμορ βρήκε την ευκαιρία

να πλησιάση — τέλος πάντων! — την Γενεβιέθης.

—Δέν θα ήταν δυνατόν να σ'αξ ιδι-αιτέρως μία στιγμή; της είπε σιγά.

—Άδύνατον! του άπήντησε με χαμη-λή φωνή και αυτή. Δέν μπορώ ν' αφήσω την επισκέπτριά μου...

—Νά πάρ' η όργη! άνέκραξε με ζωη-ρότητα ο Άμορ, λησμονώντας την πα-ρουσία της Λόλας.

Αυτή, ωστόσο, είχε παρατηρήσει τη σιγανή τους όμιλία.

—Μήπως έχετε να π'ητε τίποτα μυ-στικά, για να φύγω; τους έρώτησε με ύ-φος πειραγμένο.

—Α, όχι! διεμαρτυρήθη η οικοδέ-σποινα.

Και γυρίζοντας προς τον νέο, έπρόσθε-σε δίνοντάς του το χέρι:

—Σ'αξ εύχομαι καλό ταξίδι, λοιπόν, και ταχίσαν επάνωτον.

Η Λόλα σηκώθηκε, και πλησιάζοντάς τον, του είπε με χαμηλή φωνή:

—Γράψτε μου αν έχετε καιρό...

Έκνευρισμένος όπως ήταν ο Άμορ, άπήντησε κάπως άπότομα ότι ήταν βέ-βαιος ότι δέν θα είχε καιρό.

Και κάνοντας μία έλαφρά υπόκληση μπροστά της, έφυγε έξω φρενών μαζί της, άλλα περισσότερα ακόμη θυμωμένος με τον έαυτό του πού είχε παρασυρθί και είχε πέσει στα δίχτυα της.

Οι τρεις μήνες του πένθους πού απέ-μεναν στην Γενεβιέθης έπέρασαν.

Ο Άμορ έγύρισε από το ταξίδι του, και μπόρεσε πλέον να ζητήσει σε γάμο την αγαπημένη του.

Η Γενεβιέθης δέν άπήντησε άμέσως. Δέν είχε κανένα λόγο βέβαια ν' άρνηθί. Φοβόταν όμως... Διαισθνόταν το μίσος πού έννοιωθε γι' αυτήν η Λόλα, την ζή-λεια πού θα την κυρίευε όταν μάθαινε αυτόν τον γάμο, και δειλίαζε...

Εν τούτοις, τελικά, έδέχθηκε.

Ο Σάρλ έπέμενε να γίνουν οι γάμοι τα Χριστούγεννα.

Έως τότε θα είχαν τηρηθί όλοι οι τύποι, και, στο κάτω-κάτω, δέν μπορού-σε να περιμένη περισσότερο...

Όταν τον άγκάλιαζε η μικρούλα Καί-τη για να τον καλωσορίση, ο Σάρλ έγύ-ριζε και έλεγε στην Γενεβιέθης:

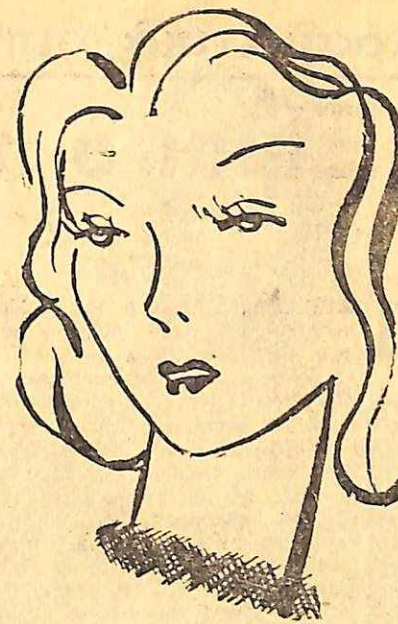
—Βλέπετε; Ός και η κόρη σου θέλει να έννοησουμε... Πες το και λοιπόν...

—Θά τό ήθελα κι' εγώ, αγαπημένη μου... Άλλά φοβάμαι...

—Φοβάσαι; Και τί φοβάσαι;

—Την Λόλα. Με μισεί!

—Τί παιδιάριαματα είν' αυτά! Και ε-άν ακόμη η Λόλα θυμώση για τον γάμο

μας — πράγμα πού δέν βλέπω για ποιά λόγο θα μπορούσε να συμβή — τί θα μάς κάνει;

—Δέν ξέρω. Φοβάμαι όμως...

Και πού σιγά έπρόσθεσε:

—Όταν βρίσκωμαι κοντά σου, ένω νοιώθω τόση εύτυχία γι' αυτό, η σκέψη έν τούτοις της Λόλας με κάνει να με-λαγχολώ.

—Αυτό είναι άκατανόητο... είναι έξω-φρενικό...

—Όχι, δέν είναι έξωφρενικό, επανέ-λαβεν η Γενεβιέθης με φωνή πού έτρεμε από τη συγκίνηση, γιατί σ' αγαπά.

—Πρόκειται περί ενός καπρίτσιου, ά-πλούστατα...

—Καθόλου. Σ' αγαπά πραγματικά... Κατά την άπουσία σου, της έτυχαν πολ-λές προτάσεις και θα μπορούσε να παν-τρευθί καλά. Άρνήθηκε, έν τούτοις, κά-θε φορά πού της έκαναν μία τέτοια πρό-ταση... Και είναι βέβαια ότι η άρνησις αυτή προήρχετο από την βεβαιότητα πού είχε ότι τελικώς θα σε κατακτούσε... Ό-πως δέχθηκε, για σένα μου μιλά πάντα σαν για ένα πρόσωπο πού της ανήκει... πού είναι δικό της...

—Δέν πιστεύω βέβαια να έδωσες πί-στη στα λόγια της... έρώτησεν αυτός με ζωηρότητα.

—Όχι, γιατί πιστεύω έσένα... Είμαι βέβαια ότι μου είπες την αλήθεια ως προς τας σχέσεις σας. Την λυπάμαι ό-μως... Και την φοβάμαι...

—Νά την πάρ' ο διάβολος! άνέκραξεν ο Άμορ, πειραγμένος πού έδωλε το φάσμα της Λόλας να τους χαλά πάλι την συντροφία.

—Ας επιταχύνουμε τον γάμο μας, ά-γαπημένη μου, και θα δής... Τίποτε δέν θα μπορέη πλέον να σε όίξη, όταν θα βρί-σκεσαι στο σπίτι μου, όταν θα σε προστα-τεύη η αγάπη μου...

Η Γενεβιέθης εκύτταζε μελαγχολικά τον αραβωνιαστικό της.

—Ελα... Άποφάσισε, λοιπόν... επί-μεινε αυτός. Τί θάλεγες αν παντρευόμα-στε τα Χριστούγεννα... Πες ναί, και ο γάμος μας θα όσση τέρας σε όλες αυτές τις κακές προαιτιάσεις...

(Συνέχεια στο επόμενο)

Δραματικά διηγήματα

«Είμαι ό πιο δυστυχής άνθρωπος...»

του Σιμόν Μοχι

ΒΑΡΒΑΡΑ, είπε ό Ράλφ Μαν-
στέμπουερν, στην όμορφη κόρη
του βασιλέως των πετρελαίων,
άν θέλεις ν' ακούσεις ό,τι ξέρω για
τη μυστηριώδη αυτή δίλλα, κάνε μου τη
χάρι νά μη με κυτιάσεις. Τα μάτια σου
είναι τόσο γαλάζια άπόψε και τα χείλη
σου δίνουν τόσες ύποσχέσεις, ώστε νά
ξεγινίμαι τελείως, καθώς σε κυττάω.

Η συντροφιά γέλασε. Η νεαρά άμερι-
κανίς χαμήλωσε τα βλέφαρά της, σηκώνο-
ντας τους ώμους. Μ' αυτόν τον Ράλφ,
δέν ήξερε ποτέ κανείς άν μιλούσε σοβα-
ρά ή άστεία.

— Αρχίζω, είπε ό νέος. Υπάρχει,
λοιπόν, ψηλά στον λόφο, μία μικρή δίλ-
λα, τρυγυρισμένη άπό ένα μεγάλο πά-
κο. Η δίλλα αυτή άγοράσθηκε από τριών
μηνών, μέσον ενός συμβολαιογράφου,
για κάποιο πρόσωπο, του οποίου τό ό-
νομα δέν έγνώσθη ποτέ. Μερικοί μιλούν
για κάποιον γκάγκστερ, άλλοι για κά-
ποια μάγισσα κι' άλλοι τέλος για κάποι-
ον έκκεντρικό γέρο. Όπως βλέπετε, ή
ιστορία μου στηρίζεται, άπ' άρχής μέχρι
τέλους, σε ιδιότητες πληροφορίας.

— Παράξενο! ψιθύρισε ή Βαρβάρα.
Είμαι βέβαιον, όμως, ότι ή δίλλα αυτή
κατοικείται:

— Βεβαίωτα, είπε ό Ράλφ. Κάθε
βδομάδα, σταματάει μπροστά στην κυ-
κλιδόφρακτη πόρτα της δίλλας ένα με-
γάλο αυτοκίνητο, γεμάτο προσηλυτισ-
τες. Η Βαρβάρα, πού την τραβούσαν
πάντοτε οι μυστηριώδεις ιστορίες.

— Πρίν άγορασθή άπό τον μυστηριώ-
δη ένοικό της, όνομάζετο «Βίλλα-Αύρα».

Υστερα, όμως, ή μαρμαρίνη πλάκα ό-
που ήταν χαραγμένο αυτό τό όνομα, έξη-
φανίσθη άπό την πόρτα. Και ή δίλλα
μένει χωρίς όνομα.

Εκείνο τό βράδυ, ή Βαρβάρα Χέλ-
μιστ δέν μπόρεσε νά κοιμηθώ. Αυτή ή ί-
στορία της δίλλας χωρίς όνομα την είχε
βάλει σε μεγάλες σκέψεις. Η δίπλα των
περιπετειών πού ήταν τό κυριώτερο γνώ-
ρισμα της μυρόπλοτης αυτής κούκλας,
την έκυρίευσε και πάλι τόσο δυνατά, ώ-
στε, χωρίς νά διστάση, έβγαλε την κούρ-
σε της άπό τό γκαράζ, με άπόφασι νά
λύση τό μυστήριο της έρημικής επάυ-
λεως.

Ξεκίνησε άπό τη δίλλα της τά μεσάνυ-
χτα άκριβώς. Γύρω, άπλώνονταν τό πι-
πλητό σκοτάδι. Ό σούανός ήταν μαύρος
σαν πίσσα κι' όλα προσηγγέλλαν τό ξε-
σπασμα καταιγίδος.

Τόσο τό καλλίτερο, ψιθύρισε μόνη
της ή Βαρβάρα. Έτοι, θά βρώ άφορμή,
για νά εισχωρήσω στη δίλλα.

Πράγματι, δέν πρόλαβε ή Βαρβάρα νά
κάνη πεντακόσια μέτρα κι' άμέσως άρχι-
σε νά βρέχη, με άστραπές και με θρον-
τές. Στηρηγμένη πάνω στο βολάν, ή τολ-
μηκή κοπέλλα προχωρούσε.

Καθώς ή κούρσα πλησίαζε στην έρημ-
ική δίλλα, ή καταιγίς δυνάμωσε άκόμα
πιο πολύ. Τό νερό έπεφτε με τό τουλού-
μι. Τά δέντρα έτριζαν. Κάπου εκεί κον-
τά, ένας σγαντιαίος πλάιανος ξεριζώ-

θηκε με τρομερόν πάταγο. Άφοδη, ό-
μως, κανένα, ή Βαρβάρα εφύασε εις
την πόρτα της επάυλεως, όπου σταμα-
τησε και κτύπησε τό κουδούνι.

— Τί θέλετε; τη ρώτησε ένας νέγκρος
υπηρέτης.

— Χαλασε τό αυτοκίνητό μου, είπε ή
Βαρβάρα. Θα μπορούσατε νά με φιλοξε-
νήσετε για λίγα λεπτά. Μ' αυτή την κα-
ταιγίδα δέν τολμώ νά προχωρήσω και εί-
μαι θρηγμένη ως τά κόκαλα.

Ό νέγκρος φάνηκε διστακτικός. Υστε-
ρα, άποσπώρησε, ψιθυρίζοντας:

— Μιά στιγμή, δεσποινίς. Περιμέ-
νετε...

Κι' έτρεξε πρós τό βάθος του πύργου,
προφανώς για νά πάρη την άδεια του
κυρίου του. Όταν έπιστρεψε, υστερ' ά-
πό μισό λεπτό, είπε στη Βαρβάρα:

— Περάστε μέσα, δεσποινίς. Έχουμε
καλή φωτιά και σάς περιμένει ένα καλό
θερμαντικό, για νά συνέλθετε.

Σέ λίγο, ή Βαρβάρα καθόταν σ' ένα
μεγάλο πέσινο φωτείν, με τά πόδια πά-
νω σ' ένα δέρμα λεοπαρδάλεως. Ό νέ-
γκρος στεκόταν μπροστά της, σαν άναπο-
φάσιστος.

— Μένετε μόνος σας εδώ; ρώτησε ή
κοπέλλα.

— Ναι... δηλαδή, όχι... δεσποινίς...

Είμαι και... Είμαι και ό κύριός μου.

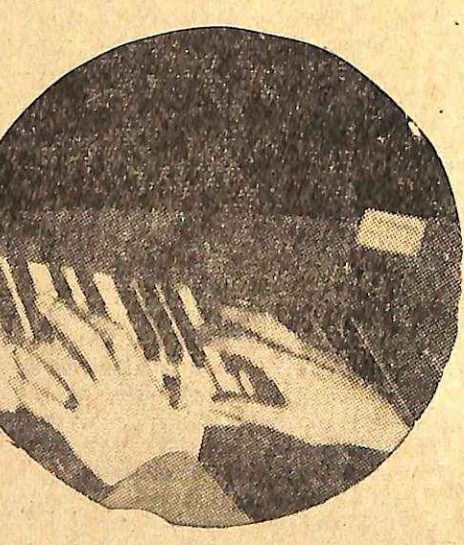
— Θα ήθελα νά τον εύχαριστήσω για
τη φιλοξενία, είπε ή Βαρβάρα.

— Άδύνατον, δεσποινίς... Δέν θέλει
νά δη κανένα... Κανένα! Μπορείτε, ό-
μως, νά μέινετε ως αύριο... Θα σάς έ-
τοιμάσω ένα καλό δωμάτιο.

Η Βαρβάρα, κορίτσι θαρραλέο, δέν δι-
στάσε ούτε στιγμή.

— Μένω, είπε.

Πρωί-πρωί, την άλλη μέρα, ή Βαρβάρα
κατέβηκε στο πρώτο πάτωμα, βυθίζοντας
άπροσδοκίτ με την ελπίδα νά δη τον
μυστηριώδη ένοικο της δίλλας. Στάθηκε
τυχρή. Μέσα στο χώλλ, είδε ένα νέον,
άπίστευτα όμοιον, με σφιχτοδεμένο σώ-
μα, πού έπαιζε με τά σκυλιά. Μόλις την
είδε κείνος, ώρθωσε τό κορμί του και
τό πρόσωπό του πήρε μιάν έκφραση πα-
γέρη.

— Θα ήθελα νά σάς εύχαριστήσω, κύ-
ριε, για τη φιλοξενία σας, του είπε ή
Βαρβάρα... Είναι ώρα νά νά φεύγω.

Και τούδωσε τό χερί της. Εκείνος, ό-
μως, σαν νά μην είδε τη χειρονομία της,
υποκλίθηκε μπροστά της με ψυχρή εύγε-
νεια κι' έκανε δυό βήματα πρós τά πίσω.

— Ζαμπό, είπε στον νέγκρο ύπηρέτη,
πού στεκόταν στην πόρτα έντρομος. Ή-
δήγησε τη δεσποινίδα, στην έξοδο.

Τρείς μέρες άργότερ, ή Βαρβάρα έ-
κανε και πάλι την εμφάνισή της στη δίλ-
λα χωρίς όνομα.

— Θέλω νά δω τον κύριό σου, είπε
προστακτικά στον νέγκρο ύπηρέτη. Έξ
άλλου, με περιμένει, του είπε, χωρίς
νάβαι άληθεια.

Ό νέγκρος δίσταζε.

— Πρέπει νά του μιλήσω. Με περιμέ-
νει! είπε πάλι ή κοπέλλα.

Και πέρασε για δεύτερη φορά την κυ-
κλιδόφρακτη πόρτα. Ήταν τρελλά έρω-
τευμένη με τον όμοιον άγνωστο. Καθώς
πλησίαζε στην δίλλα, άκουσε ήχους πι-
άνου. Ό μυστηριώδης έρημίτης διεσκέ-
δαζε τό μουσόνια του με τη μουσική.

— Έξακολουθήστε, του είπε, μόλις
μπήκε στο χώλλ. Δέν θέλω νά διακόψετε
αυτό τό όμοιο κομμάτι έξ αίτίας μου.

Άλλ' εκείνος είχε κι' όλας κλείσει τό
πιάνο και την κατέλαβε λυπημένος.

— Σας περιμένα, της είπε μελαγχολι-
κά. Και όμως, δέν θάθελα νά σάς ξα-
ναδώ.

— Μα γιατί; Γιατί; ρώτησε ή Βαρβά-
ρα κι' έκανε νά τον πλησιάση.

Άλλ' ό νέος άπιστοχόησε με μιάν
έκφραση τρόμου, φωνάζοντας:

— Μή με πλησιάζετε, δεσποινίς. Κα-
θήστε σ' αυτό εκεί τό φωτείν...

Ό! Τί
δυστυχής πού είμαι!...

— Μα γιατί; ρώτησε πάλι ή Βαρβάρα
με άπορία και φόβο ναζί. Τί σάς συμ-
βαίνει; Θέλω νά τό μάθω!

— Θα τό μάθετε! της είπε τότε κείνος,
παίρνοντας έκφραση την άπόφασή του.

Άλλ' όχι τώρα. Άύριο. Για όνομα του
θεού, όμως, φύγετε τώρα...

Την άλλη μέρα, ή Βαρβάρα έπαιρνε έ-
να γράμμα:

«Πολυαναπημένη μου,

» Επ' τέλους, μπορώ νά σάς όνομάσω
έτσι και νά σάς δείξω τον έρωτα πού
μου έμπνεύσατε άπό την πρώτη στιγμή.

Χθές τό βράδυ, παρά λίγο νά σάς άρπά-
ξω στην άγκαλιά μου και νά σάς γεμί-
σω με φιλία... Δέν είχα, όμως, τό δι-
κίωμα... Είστε νέα, ώραιή, ύνική... Κι'
εγώ, είμαι... είμαι λεηρός. Βαρβάρα! Η

κατεργαμένη αυτή άρεστέα δέν έφθοσε
έκδομα στο πρόσωπό μου, άλλα τό στήθος

μου είναι σάπινο... Πρίν σάς γνωρίσω,
μπορούσα και ξούσα... Άπό τη στιγμή,
όμως, πού σάς είδα... Άντίο, Βαρβά-
ρα... όταν θα διαβήτε αυτό τό γράμμα,

δέν θα ζω πιά... Ξέχασέ με... Είμαι ό
πιο δυστυχής άνδρας του κόσμου...

Ζερόρ ντέ Καστελ ντέ

Άλλ' ή Βαρβάρα δέν μπόρεσε νά ξε-
γύση τον όμοιο λεηρό της. Και μία
βδομάδα άργότερα, τη βρήκαν σκοτωμέ-
νη πάνω άπό τον τάφο του...

SIMON MOXI

Μιλούν οι ποιηταί μας

‘Η Διαλεχτή Ζευγώλη

έξηγει τον έαυτόν της

Του συνεργάτου μας κ Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

ΜΕ τό σημερινό μας σημείωμα θά
αφίσωμε πρós στιγμήν τά γεγρα-
μεία— τους παλαιούς, επιβλημέ-
νους ποιητάς, και θά γυρίσωμε
στά νεώτα.— στα καινούργια ταλέντα
πού αυτή την ώρα μεστώνουν κι' ετοιμά-
ζουν τό έλληνικό ποίημα της αύριον. Έ-
να άπό τά ταλέντα αυτά είναι κι' ή Δια-
λεχτή Ζευγώλη πού, ως τό πούμε εύθύς
έξ άρχής—παρουσιάζει τό έξής χαρακτή-
ριστικό: Με μιά και μόνη συλλογή πού
έξέδωσε έδώ και έπτά χρόνια έπιβλήθη-
κε όριστικά και άμετάκλητα και θεωρή-
θηκε μιά άπ' τις καλλίτερες νέες Έλλη-
νίδες ποιήτριες. Και όχι άδικα βέβαια.

Στό 1931 κυκλοφόρησε την πρώτη και
μόνη συλλογή της, πού έχει τό τίτλο
«Τραγούδια της μοναξιάς». Περιέχει
τράντα περίπου ποιήματα και μόλις ύ-
περβαίνει τις έξηντα σελίδες. Κι' όμως
αυτό τό μικρόν εις ποσότητα έργο, έφθα-
σε για νά την επιβάλη. Κάτι παρόμοιο
συνέβη βέβαια και με τό Γρυπάρι άλλα
οί «Σκαραβώλια και Τερρακότες» είναι έ-
να άριστο, όμοιο, θαυμαστό και μοναδικό
στην φιλολογία

τάς μας έργο και τό
πρώμα κάθε άλλο
παρά είναι άνεξή-
γητο. Τα ποιήμα-
τα όμως της Ζευ-
γώλης δέν άποτε-
λούν καρπούς ώρι-
μότητος, δέν κλεί-
νουν την άξία πού
χαρακτηρίζει ένα
άριστο ολοκληρωμέ-
νο έργο τέχνης,
δέν έχουν τά με-
γάλα προτερήματα
πο ού συναντούμε
στα ποιητικά δημι-
ουργήματα, τά προ-
ορισμένα νά μέι-
νουν στη γραμμα-
τολογία ενός τί-
που. Άντιθέτως!
Παρουσιάζουν έ-
λαττώματα πρωτο-
λόγων, έχουν με-
γάλα όχι άνάξια
λέου, και σ' ώρι-
σμένες στιγμές δι-
νουν την έντύπω-
ση ποιητικών γυ-
μνασμάτων πού
δέν έχουν πάντοτε
έπιτύχει.

Τότε, θά έρωτή-
σετε, τί είναι αυ-
τό πού επέβαλε τη
Ζευγώλη. Η ά-
πάντηση είναι ά-
πλή: Ό συναισθη-
ματικός της κό-
σμος, ή λυρική της
διάθεση, ό μελωδι-
κός τόνος του τετ-
ραγυριού της. Και
τά τρία αυτά προ-
τερήματα άπάρχουν

τόσο άφθονα και τόσο πλούσια στην νέα
ποιήτρια πού νά μην είναι καθόλου πα-
ράδοξο τό ότι οι περισσότεροι ποιηταί
μας άπό τον Παλαμά ως τον Γρυπάρι
κι' άπ' τό Σικελιανό ως την Μυρτιώτι-
σα έσπευσαν νά εύαγγελισθούν τον έρχο-
μό μιας ποιήτριας εύθύς μόλις κυκλοφό-
ρησαν τά «Τραγούδια της μοναξιάς».

Η Ζευγώλη έχει τό μουσικό αυτό πού
κυριώτατα ζητά κανείς άπό τον ποιητή,
λέει ό Παλαμάς, προλογίζοντας τό δι-
όλίο της. Η μελωδία— προσθέτει— έί-
ναι φυσικό προτέρημα της. Άλλοι βρή-
καν νά επαινέσουν τη ζωηρότητα των
εικόνων της, την παραστατικότητα της
φράσεώς της, τον παθητικό τόνο πού έ-
χουν τά περισσότερα τραγούδια της, την
συγκινημένη της διάθεση τον λυρισμό
της, την άπλότητα των βεβώνων της. Έ-
κείνο όμως πού όλοι άνεξαιρέτως βοή-
θησαν και έπήνεσαν στο έργο της Ζευγώλη
είναι ό θερμός παλμός πού κυριαρχεί ά-
πό τον πρώτο ως τον τελευταίο στίχο
της. Και πού άποδεικνύει πως τό έργο
αυτό όφείλει την ύπαρξή του σε πηγαία

‘Η μπαλλάντα του άδελφού

Καλέ άδελφέ μου, ως πότε πιά
θάσαι στην πλάνα ξενιτειά
τόσο μακριά μας;
Έλα στο σπίτι, ω άδελφέ
—καίμει και πόθε μας κρυφέ—
στην έγκαλιά μας.

Έλα στο σπίτι... Η δόλια μάνα
ξεοπιέται στη βουδή καμπίνα
του γυναιμιού σου.
Κι' όλο προσμένει σε άπό πέρα
κι' όλο άγκαλιάζει τον άέρα
τ' αύλου κορμιού σου.

Λυώνει ό πατέρας σε μιάν άκρη
και περιμένει ένα σου θάκερ
—χαράς δροσιά—
Άπ' όλους πιδ άγαπούσε έσένα.
Έλα, άδελφέ μου άπό τά ξένα
στο σπίτι πιά.

Έλα... Η γιαγιά—σθυσμένο τζάκι—
πού της ταξίδευσε παιδάκι,
όλο άπαντίζει.
Δέ θα σε δη, δέ θα σ' άκούση—
μά με τά χάδια νά σε λούση
λαχτάρα πού έχει!

Τά κρύα της χέρια, πού χλωμά
σαν πεθαμένα, κι' άχμανά
—τί πιά θά νοιάσουν—
νά σ' άγκαλιάσουν ποθούν
κι' ύστερα μέσ' στο χρώμα άς πούν
σιγά νά λυώσουν...

...Τό καλαμάρι σου έχω άκόμα
με τό μολύδι και τη γόμα.
Τό πρόγραμμα σου
βρίσκεται ακόμα εκεί στον τοίχο.
Νά μη σου κόψω, άγάλια βήχω,
τό διάβασμά σου.

Κι' εγώ πού μ' άφησες παιδούλα
ξέγνοιαστη, άγνή σχολειαστούλα
μάνα έχω γίνει...
Μά είναι τά μάτια της καρδιάς μου
πρós σε άνοιχτά, κι' ό έρωτάς μου
ή άδερφωσύνη.

Έλα άδελφέ στο σπίτι πάλι
—πλατεί κι' όλάνοιχτη ναι άγκάλη—
Τό μικρό πλοίο,
τόν παραγκιόξη, τ' αλογάκια
ή κόρη μου έχει, και λογάκια
λέει για τό θείο.

Σε πλάneyαν οι πολίτες
πού μου έλεγες στις ιστορίες
της παιδικής σου;
Γιατί έτσι ξεχασάρες νάσαι;
Γιατί έπαψες νά μάς θυμάσαι;
Θάρρης ποτέ σου;

Σε πλάneyαν καλοκυρές
στις πολιτείες τις μακρινές;
Νερό της λήθης
μην ήπιες και άποξιάσεάς μας;
Μοναχική, άκριβέ βλαστέ μας
πού έλησημονήθηκες;

ΔΙΑΛΕΧΤΗ ΖΕΥΓΩΛΗ

Η δις Διαλεχτή Ζευγώλη

έμπνευση, σ' ένα έξοπασμα μιάς ψυχής
πού οίστηλατείται.

‘Η άπειρανδος

‘Η Ζευγώλη γεννήθηκε και μεγάλωσε
στην Άπειρανθο της Νάξου. Τό χωριό

αυτό είναι χρι-
σμένο στην ψηλό-
τερη κορυφή του
περίφημου νησιού
του Βάκχου, είναι
ή πατρίδα του Πέ-
τρου Πρωτοπαπα-
δάκη και κατοικεί-
ται άπό ανθρώπους
πού διαφέρουν σε
ιδιοσυγκρασία και
νοοτροπία, σχεδόν
κατά βάσιν, άπό
κάθε άλλο νησιώ-
τικο πληθυσμό. Οι
ιστορικοί πληρ-
ροφορούν ότι πρόκει-
ται περί άποικίας
της Κρήτης και
φαίνεται πως έ-
χουν δικήν. Οι Ά-
πειρανθίτες θυμι-
ζουν σε πολλές έ-
κδηλώσεις των τους
Κρητικούς. Ίδιω-
ματισμοί της γλώσ-
σης, έθιμα, υνχο-
σόνθεσις, χαρακτη-
ρας, είναι τά ίδια.
Όπως οι Κρητι-
κοί έτσι κι' οι Ά-
πειρανθίτες είναι
πολύ ύπερήφανοι
και κάπως άτίθασ-
τοι. Έξαιτίας και
αίσθηματίας, κου-
βασιάνδες και λο-
γάδες, φιλόξενοι
και αξιοπρεπείς.
κάποτε επιπόλαιοι
και συνήθως εύρε-
θιστοι, φαντασιο-
κόποι και τίμιοι.
Έχουν έθιμο τη
ζωοκλοπή όπως και
οι κάτοικοι της με-
γαλονήσου, έχουν

ανεξαρτησία γνώμης, αντίληψη γρήγορη, πόθο για τη μόρφωση, άρχοντιά και μία τάση για τη μεγαλεία.

Εκείνο όμως που κάνει προπάντων τους 'Απειρανθίτες να μοιάζουν με τους Κρητικούς είναι μία ιδιαίτερη κλίση κι' ευκολία προς την στιχουργία. Στο Ναξί-ωτικο αυτό χωριό λίγοι είναι εκείνοι που δεν μπορούν να σκαρώσουν στο πι και φι, ν' αυτοσχεδιάσουν χωρίς νόπο δόκιμα δίστιχα.

Στα γλέντια προπάντων—και γίνονται τόσο συχνά—τα δίστιχα δίνουν και παίρνουν. Άντρες και γυναίκες, γέροι και παιδιά, αρχίζουν να τσαρίζουν πάνω σε σκοπούς γνωστούς τραγούδια που τις περισσότερες φορές κλείνουν αίσθημα και γάρι.

Τα περίφημα άπειρανθίτικα «κοτσάκια» είναι δείγματα της στιχουργικής αυτής ιδιότητας που σπάνια συναντά κανείς σε άλλη περιοχή της Ελλάδος. Θέλουν να πουν ότι ο θεσμός και παλλόμενος συνασθηματισμός του 'Απειρανθίτη είναι εκείνος που μεταβάλλει σε ποιητή και τον τελευταίο κάτοικο του χωριού. Αυτό πιστεύει και ο υποφαινόμενος και σπεύδει να προσέσει ότι εν πάση περιπτώσει στην 'Απειρανθή οι ποιήσεις θεωρείται σαν μία απ' τις ευγενέστερες και σπουδαιότερες εκδηλώσεις του ανθρώπου. Ένας ποιητής ζυγίζει πολύ για τους 'Απειρανθίτες πράγμα που δεν θα θόρπε σε κανένα άλλο ελληνικό χωριό.

Μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον ήταν μοιραίο να ξεφύτρωνε και μία αληθινή ποιητική. Και η τιμή αυτή ήταν προσωρινή για την δεσποινίδα Διαλεχτή Ζευγώλη.

Πλέξιμο και κέντημα

Είδαν την ποιήτρια στο σπίτι της σε μία πόρτα της οδοῦ Χαριλάου Τρικούπη, όπου μένει με την αδελφή της. Σπουδάζει στο Πανεπιστήμιο Φιλολογία, κι' όμως δεν είναι ένα κοριτσάκι όπως θα υπέθετε κανείς. Γιατί άργησε να πάει στο σχολείο.

Όταν τελείωσε το ελληνικό σχολείο ήταν πολύ μικρή. Είπαν απ' το σπίτι της να την αφήσουν ένα δυό χρόνια κι' ύστερα να την στείλουν στην 'Αθήνα για γυμνάσιο. Όταν όμως κλείσανε τα δυό χρόνια, οικογενειακά άτυχηματα την εμπόδισαν νάρθει στην πρωτεύουσα. 'Από αναβολή σε αναβολή πέρασε κάμποσος καιρός.

—Όταν μεγάλωσε, λέγει η ίδια, ντρεπόμουνα πιά. Τ' αγαπούσα όμως τα γράμματα και μ' έτρωγε ο καυμός. Όλο το χειμώνα λογάριζα: Τό καλοκαίρι θά φύγω, θά πάω στην 'Αθήνα. Τα καλοκαίρια όμως έρχόντανε και φεύγανε και έχω έμεινα στο χωριό. Τί μ' έκανε τόσο αναποφάσιστη; Και γώ δεν ξέρω! 'Η αλήθεια είναι πως με τρώαζε η 'Αθήνα. 'Ακουγα τόσα πολλά γι' αυτήν που έννοιωθα πως αν έρχόμουνα κάποτε, θά με τραβούσε τόσο πολύ που θά μ' έκανε να τ' ξεχάσω το χωριό μου. Και γώ την αγαπώ, την 'Απειρανθή.

—Όλα αυτά τα χρόνια πως τα περάσατε στο χωριό;

—Κλεισμένη στο σπίτι. Όταν έφυγα απ' το σχολείο έπιασα το πλέξιμο και το κέντημα. Κέντησα, κέντησα χρόνια δόκιμα. Κάποτε όμως τέλειωσε κι' αυτή η ασχολία. Τα σεντούκια μας γέμισαν, δεν χωρούσαν άλλα και τότε... άρχισα να γράφω ποιήματα! 'Από κοριτσάκι έφτιαχνα κι' ένα δίστιχα όπως κι' οι χωριανοί μου, και φαίνεται πως τα κατάφερα γιατί πολλά απ' τα «κοτσάκια» που έφτιαχνα έκαναν το γύρο του χωριού που δεν είναι και τόσο εύκολος κοινός. Μία μέρα με μία φίληνά μου διαβάσαμε σε κάποιο περιοδικό ένα ποίημα. Μας

άρεσε και μία παιδιαστική ζήλεια μας παρότρυνε να γράψουμε και μες παρόμοια. Δοκιμάσαμε, ξαναδοκιμάσαμε και στο τέλος, έμένα τουλάχιστον μου έγινε κάθος.

Άλλο μεγάλο πάθος της Ζευγώλη είναι η λαογραφία. Συγκεκριμένως η συλλογή λέξεων του λαού, που καθώς ξέρουμε είναι τόσο πολύτιμο υλικό για τους γλωσσολόγους. Κάποιος καθηγητής Πανεπιστημίου που γύριζε στα χωριά, μαζεύοντας ιδιωματικές λέξεις, πέρασε κάποτε κι' απ' την 'Απειρανθή. Οι χωριανοί τον παρέπεμψαν στη Ζευγώλη. Και συνέπεια της συνεργασίας αυτής υπήρξε να πάει η ποιήτρια τον επόμενο χρόνο το α' θραβείο της 'Ακαδημίας για μία συλλογή άπειρανθίτικων λέξεων που έστειλε στην γλωσσική εταιρία. 'Η πρώτη εκείνη συλλογή δεν έμεινε μοναχική της. 'Επληροίθησαν άλλες έννενητα έννενα που περιέχουν δεκάδες χιλιάδων λέξεων. Δώδεκα φορές έχει θραβευθεί κι' αυτή την εργασία της η Ζευγώλη και ο πρώτος τόμος του γλωσσικού λεξικού που συντάσσει η 'Ακαδημία αναφέρει πολλές φορές με τιμητικά λόγια την συμβολή της Ναξίας λογίας στην συλλογή του υλικού του.

Η αποκάλυψις

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στην ποίηση. 'Η Ζευγώλη χρόνια δόκιμα έγραφε χωρίς να δημοσιεύει, χωρίς να φανερώνη καν τα ποιήματά της. Ντρεπότανε, φοβότανε μήπως δεν ήταν προκοπής. Κάποτε όμως ξεθάρρεψε και διάβασε δυό τρία στον εξάδελφό της κ. Πέτρο Γλέσο, διπλόδρο, τηματάραχη σήμερα της 'Αγορτικής Τραπεζής, παλιό δημοσιογράφο, απ' τους πρώτους ιδρυτές και πρωτεργάτες της 'Φοιτητικής συντροφιάς' φανατικού φίλου της φιλολογίας και της τέχνης. Ο κ. Γλέσος με την φωτισμένη του αντίληψη διέγινε το ταλέντο της ξεθάφτης του, την ενθάρρυνε, την καθόδηγησε και δυό χρόνια αργότερα η «Νέα 'Εστία» δημοσίευε το πρώτο ποίημά της, την «Γέρικη 'Ελλά». Τον άλλο χρόνο τυπώθηκαν τα «Τραγούδια του χωρισμού».

Έκαναν αίσθηση. Οι λογοτέχνες μας χαίρετησαν με ενθουσιασμό την καινούργια ποιήτρια, έγραψαν ευνοϊκότες κριτικές, άρθρα, της έστειλαν γράμματα συγχαρητήρια, την επέβαλαν.

Η Ζευγώλη έχει έτοιμη, για τύπωμα, μία δεύτερη συλλογή, τον «Κύκλο της 'Αγάπης» που είναι βέβαια πολύ καλύτερη απ' την πρώτη, αλλά περιέχει ποιήματα μάλλον παλιά. Γιατί τα τελευταία χρόνια δεν γράφει.

—Μ' αφήνουν τα μαθήματα; λέγει η ίδια. Πρωί-βράδυ στο πανεπιστήμιο, διέβασμα, λατινικά αρχαία... που να μέινω ώρα για ποιήματα...

Είναι στον τρίτο χρόνο της φιλολογίας, αφού αναγκάστηκε να παρακολουθήσει όλα τα μαθήματα των τριών τελευταίων γυμνασιακών τάξεων. Άλλη στη θέση της θά είχε εγκαταλείψει πρό πολλού την προσπάθεια, αλλά η Ζευγώλη έχει θεληματικότητα ακατάβλητη και δίψα για μάθηση που δύσκολα συναντάται.

Τα θραβεία της 'Ακαδημίας, οι φιλολογικοί έπαινοι, ο θόρυβος που έχει δημιουργηθεί γύρω απ' το όνομά της και που την έβγαλε απ' την αφάνεια δεν της έχουν σηκώσει τα μυαλά—γυναίκα μυαλά παρακαλώ. Παραμένει η σμηνή χωριατοπούλα, με την απλότητα, την αγέλεια, το νησιώτικο ήθος. Συμπαθέστατη με έκφραστικά μάτια, με ιδιότυπη—άπειρανθίτικη—προφορά, με κάποια μουσικότητα στον τόνο της φωνής της προσφέρει στον συνομιλητή της μία σπάνια πνευματική απόλαυση με την κούβεντα της.

Την ώρα που η αδελφή της μās «φιλεύει» με γλυκό άπειρανθίτικο κτερόρακο, αποτομώμε με άπικινδυνη ερώτηση. Ζητούμε να μάθουμε τί στάση που παίρνει η ποιήτρια απέναντι στον «έρωτα». Δεν είναι άσκητη η ερώτηση. Μετακοι από κείνους που άσχοιήθηκαν με το έργο της μίλησαν για κάποιον έλαφρό έρωτισμό που σαν πνοή περνά ανάμεσα από τους στίχους της.

Η δεσποινίς Ζευγώλη δεν διστάζει ν' απαντήσει. Ο έρωτας και η δουλειά είναι: γι' αυτήν οι δυό μεγάλοι πόλοι γύρω απ' τους οποίους στρέφεται η ζωή και φυσικά και η δική της ζωή. 'Αγάπησε, δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό, τα ποιήματά της τουλάχιστον το θροντοφωνάζουν. 'Αλλά ξηγεί η ίδια. Οι έρωτές της ήσαν κρυφοί, μυστικοί, άνεκδιήγητοι, άβιζαν και μαθαίνονταν μέσα στην καρδιά της χωρίς να γίνονται αντίληπτοι από τους τρίτους, ούτε καν από κείνους που τους προσαιούσαν με την ύπαρξή τους. Το άρωμα τους μονάχα άναπνέουμε τώρα καθώς το νοιώθουμε χυμένο απλήρως στους στίχους της.

Αν πιστέψουμε ένα ποίημά της που φαίνεται σαν συναισθηματική αυτοβιογραφία της ποιήτριας, η Ζευγώλη έπειτα απ' τα παιδικά παιχνίδια και τα μαθήματα ρίχτηκε στη δουλειά—στο κέντημα. Και τον ίδιο καιρό ο φτερωτός θεός έκρουσε τις πύλες της καρδιάς της. 'Η νέα με τη θερμή της νεανικής της ψυχής τον καλωδέθηκε και την περιέβαλλε με την άφοσίωσή της. 'Επειτα ήρθαν δυό μεγάλοι έρωτες. Τό βιβλίο, και κάποιος άνδρας. Δεν ξέρουμε αν και απ' τον έλκετο αυτόν η ποιήτρια απέκρυψε τα αισθήματά της. Γεγονός όμως είναι ότι έσφράγισε η αγάπη του δόλοππο το έργο της. Όταν στο ποίημα «'Απόψε...» που άρεσε τόσο πολύ στον Παλαμά—η Ζευγώλη τραγουδά:

—'Απόψε δέ με χώραγε η παρθενική μου κλίση
—Τί θέλησες στον ύπνο μου, καλέ μου
να φανής;—...

Αποτείνεται άσφαλώς στον αγαπημένο αυτόν που νανούρισε στον καιρό τα παρθενικά όνειρά της.

Η Ζευγώλη τραγούδησε τον θερμό παρθενικό έρωτα, με στίχους που δύσκολα θά βρούσαμε στην ποίησή μας. Σ' ένα από τα τελευταία της ποιήματα, την περιήρημη «'Επίκληση» λέει:

Μεστώσαν κι' ώριμάσαν οι καρποί,
λυγούνε οι κλώνοι,
—Τάχα και να τ'όλω είναι ντροπή
που η νεότη μέσα μου φουντώνει;—

Δε βγίσκεται χεράκι σπλαχνικό
τους ώριμους καρπούς να μάζη,
κι' από τ'όλο το βάρος τ'όμοιρο δεν τρέθ
να ξεκουράση;

Από τ'όλο δέντρο άπάνω τα κλωνιά
θά τσακισθούνε,
κι' όλοι οι καρποί στην έρημ αυτή
γωνιά
θά σαπηθούνε...

Διαβάσατε ποτέ άλλους τόσο παθητικούς και τόσο ευγενικά λεπτούς έρωτικούς στίχους σαν τους παραπάνω; Και είδατε ποτέ 'Ελληνίδα ποιήτρια να εκφράζει τα συναισθηματά της με τέτοιο παλλόμενο λυρισμό όπως η Ζευγώλη στο έξαυτο αυτό ποίημά της; Και δεν έξηγοούν την μεγάλη έπιτυχία που έσημείωσε στους φιλολογικούς κύκλους μας αλλά και στο ευρύτερο κοινόν άκόμα, άφοψ μερικοί έφθασαν να της στείλουν γράμματα, να της ζητούν άλλολογραφία, να της ταχυδρομούν τις φωτογραφίες των, όπως ένας θαυμαστής της απ' τ'ό Κογκό;

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΘΥΣΙΑ ΑΝΩΦΕΛΗ

Μια αληθινή ιστορία

Πέρασε τα παιδικά της χρόνια θλιβερά και άγαρα. Έτσι πίστεψε τον πρώτο άνδρα που της έμίλησε με στοργή, άλλ' όμως...

σπάθαια και προτιμούσα να μη σηκώνω καθόλου το κεφάλι μου από τη γραφομηχανή.

Έκείνη τη μέρα πέρασε με την ίδια μονοτονία όπως και οι προηγούμενες. Προς το τέλος, όμως, του απογεύματος, τα πράγματα πήραν μία άπροσδόκητη τροπή. 'Η πόρτα του γραφείου του διευθυντού άνοιξε και ώρμησε στο δωμάτιό μας ένας νέος, ίσαμε είκοσι χρονών, με ωραίο παράστημα, με πλούσια καστανά μαλλιά και με κάτασπρα δόντια.

—Καλημέρα σ' όλα τα κορίτσια! φώναξε με ύφος πρόχαρα. Τί γίνεσαι, δεσποινίς Σεβαλιέ; Πώς πάν οι άδελφίσες και οι συγγενείς σου; Πώς οι πολλοί σου φίλοι;

Και στρεφόμενος προς το μέρος μου, ξεφώνησε με διπλάσια μένη τη χαρά του:

—Τι θλιβερό που ήταν η ζωή μου! 'Από το σπίτι στο γραφείο κι' από το γραφείο στο σπίτι, πάντοτε μόνη, πάντοτε γεμάτη μαύρες σκέψεις. Γιατί με τις άλλες δυό κοπέλλες που δούλευαν στο ίδιο με μένα γραφείο, δεν στάθηκε δυνατόν να συνδεθώ.

Έκεί που τα σκεπτόμουνα όλα αυτά, άνοιξε η πόρτα και μπήκαν μέσα η δεσποινίς Σεβαλιέ, λογίστρια και η δεσποινίς Μπερτράν, ιδιαιτέρως γραμματέας του προϊστάμενου μας.

—Τό είδες το τελευταίο φίλμ του Σάρλ Μπουαγιέ; ρώτησε η γραμματέας με τη διαπεραστική της φωνή, που μουδίνε πάντοτε στα νεύρα. —Δεν είχα καιρό για χάσιμο, απήντησε η άλλη. Ξέρεις πολύ καλά ότι το γλυκανάλατο χαμόγελο του ανθρώπου αυτό που προκαλεί φρίκη. Για μένα δεν υπάρχει άλλος από τον Γκάρο Κούπερ.

Οι συζητήσεις του είδους αυτού μουφερναν έμετό. Έπεχείρησα πολλές φορές να κουβεντιάσω με τα δύο αυτά έόανα για άλλα ζητήματα, σοβαρότερα από τον κινηματογράφο και την περιμανία, άλλ' ο κόπος μου πήγε χαμένος. Έτσι, εγκατέλειψα κι' ενώ κάθε προ-

—Σπουδαία ή νέα δακτυλό του γραφείου!... Δεσποινίς, επιτρέψτε μου να παρουσιάσω: Μισέλ Καντί, ο υπεράξιος αντιπρόσωπος των προϊόντων του Οίκου Σίρεξ. Θ' ακούσατε, βέβαια, να γίνετα λόγος για τ' όνομά μου... Έγώ είμαι που πλάσσω τα έμπορεύματα και που γίνομαι αίτια να μη σηκώνετε κεφάλι από τα λογιστικά βιβλία.

Έμενα σιωπηλή. Ο θορυβώδης αυτός τύπος, που πήρε τόσο εύκολα θάρρος απέναντί μου, δεν μ' ένθουσίαζε καθόλου. Άλλ' η σιωπή μου δεν φαινόταν ότι τον απέθάρρυνε. Κάθισε απέναντί μου και έξηκολούθησε:

—Θά πλήττετε πολύ εδώ μέσα, δεσποινίς. Είστε τόσο νέα και τόσο κομψή!... Οι γονείς σας θά μ' εύρισκαν άρκετά καθώς πρέπει, για να μ' επιτρέψουν να σας συνοδεύω στον κινηματογράφο; Φουρκίστηκε. Και υπερνικώντας την έμφυτη δειλία μου, του άπήνησα:

—Δεν πρόκειται για τους γονείς μου. Μου φαίνεται, όμως, ότι ο τρόπος με τον όποιον κάνετε τις γνωριμιές σας, δεν είναι ο καλύτερος. Χαμογέλασε, υπέρποτε θρασύτερος. —Καί, όμως, είπε, μ' αυτόν τον

Τον βρήκε άπληρο και με ύφος άξιοδάκρυτο.

πρόπο κατακτώ τους πελάτες και τους κάνω να προτιμούν τα προϊόντα του οίκου που αντιπροσωπεύω. Κι' ευχαριστημένος για την απάντησή του, έσκασε στα γέλια. Τό ειλικρινές κι' απλόικο αυτό γέλιο με κατέκτησε. Χαμογέλασα. 'Ο πάγος έλυωσε.

—Επί τέλους! έκραυγασε. 'Η Χιρνατή καταδέχτηκε να χαμογελάσει.

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε το κουδούνι του διευθυντού τρεις φορές. 'Ήταν για μένα. 'Όταν επέστρεψα στο γραφείο μου, ο Μισέλ δεν ήταν πια εκεί.

Τό ίδιο θράδυ, με περίμενε στην έξοδο του γραφείου. Βαδίσσαμε κάμποσο δρόμο μαζί. 'Ο Μισέλ έμαθε ότι ζούσα μόνη μου και ότι διέθετα όλες τις δυνάμεις της ελευθερίας μου, όπως ήθελα.

— 22 —

Μιά άκτινα ήλιου μπήκε από κείνη τη μέρα στη μονότονη ύπαρξή μου. Οι συναντήσεις μου με τον Μισέλ ήταν πια καθημερινές. 'Όταν, ύστερα, από λίγον καιρό, έλειπε για μια εβδομάδα, ένοιωσα μέσα μου ένα κενό και ή παλιά θλιβερή ζωή μου μου φάνηκε ακόμα πιο άφορητη.

Δεν αναρωτήθηκα ποτέ αν αγαπούσα στ' αλήθεια τον νέον αυτόν. 'Ετσι, τη μέρα που ο Μισέλ μου πρότεινε να τον παντρευθώ, δοκίμασα μια ζωηρή έκπληξη.

—Πές μου το «ναί», Λευκή, επέμενε ικετευτικά. Είμαστε ολομόναχοι και οι δύο. 'Ας ενώσουμε τις μοναξιές μας. Δεν θάχης πια ανάγκη να εργάζεσαι και κάθε φορά που θα γυρίζω από ταξίδι, θα ξαναβρίσκω με χαρά το γλυκό σου πρόσωπο, τα ωραία σοβαρά σου μάτια, το μελαγχολικό σου χαμόγελο, που τόσο τ' αγαπώ.

Με πέτυχε στο εύαισθητο σημείο. Πολλές φορές τόχα πη μέσα μου, ότι εκτός από τον γάμο, δεν υπήρχε για μένα άλλη διεξόδος. 'Η ζωή που έκανα, δεν μουδινε καμιά δυνατότητα να συναντήσω το μαγεμένο βασιλόπουλο... 'Ο Μισέλ ήταν συμπαθητικός, δραστήριος και κοντά του δεν έπληττα ποτέ. Είπα, λοιπόν, το «ναί», χωρίς να το πολυσκεφθώ.

— 23 —

Οι τρεις πρώτες εβδομάδες μετά τον γάμο μου ήταν πραγματικώς ευτυχισμένες. 'Υστερα, όμως, άρχισε για μένα μια ζωή γεμάτη θάσσανα και πίκρες. 'Ενα βράδυ που τον περίμενα για φαγητό, ο Μισέλ κατέφθασε τὰ μεσάνυχτα, μεθυσμέ-

—Γιατί άργησες, Μισέλ; τον ρώτησα. Τό φαί δεν τρώγεται πιά.

—Γιατί άργησα; Είπα, μικρούλα μου, να κλείσω μια πρώτης τάξεως δουλειά...

—Την έκλεισες; τουλάχιστον, του είπα, ή τη γιόρτασες από πρίν; Σε βλέπω κάπως ευθυμιν.

Θύμωσε.

—Τί θέλεις να πής; φώναξε. Θά έκανες καλύτερα να με βοηθούσες και συ λιγάκι. Γιατί δεν πάς στη θεία σου; 'Η μήπως ντρέπεσαι και συ που παντρεύηκες έναν άσημον έμποράκο, όπως ή μητέρα σου;

'Αρχισα να κλαίω. 'Αλλ' αυτό τον εξηρέθηκε ακόμα πια πολύ. Και πάνω στο θυμό του, άνοιξε την πόρτα και με πέταξε στο δρόμο.

—Φύγε από μπρός μου! Νά μη

σε ξαναδώ στα μάτια μου! ούρλιαξε.

Δεν πρόλαβα να κάνω ούτε ένα βήμα. 'Ετρεξε άμέσως κοντά μου, μετανοιωμένος και φιλώντας με σάν τρελλός, με πήρε πάλι μέσα, λέγοντας:

—Δεν θά μ' εγκαταλείψης, Λευκή... Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα...

— 24 —

Συνεχίσαμε μια ζωή μαύρη και θλιβερή. 'Ο Μισέλ τό είχε ρίξει στο πιστό, παραμελούσε τη δουλειά του, έπαίξε χαρτιά και στο τέλος έχασε και τη θέση του. 'Ετσι, τη μέρα που έφερα στον κόσμο ένα καγεκτικό αγοράκι, τον 'Ανρύ μου, δεν είχαμε ούτε πέντε φράγκα.

Τό παιδί αυτό ξανάφερε λίγη ευτυχία στο μαγαζιέ μου σπιτικό. Τό πατρικό φίλτρο έκανε τον Μισέλ να εγκαταλείψη τις κακές του συνήθειες και να φροντίσει για δουλειά. Δεν εύρισκε, όμως, όπως την ήθελε και άρχισα μια ζωή γεμάτη περιπέτειες. 'Ενα μήνα έδω, δυο μήνες άλλο, τότε στο Στρασβούργο, τότε στο Μέντ. Πουθενά δεν μπορούσαμε να ριζώσουμε. Κι' όσο έβλεπα τό παιδί μου αδύνατο και χλωμό, χωρίς νάχα τό μέσα να τό θρέψω, ή καρδιά μου σπάραζε.

Τη μέρα που ο Μισέλ, παρακινούμενος από μια μάτσια έλπίδα, μās πήγε στο Νανσύ, ο μικρός μου 'Ανρύ έπεσε άρρωστος. Ψηνόταν από τον πυρετό, είχε δύσπνοια και τό στήθος του ξεσχιζόταν από ένα τρομερό θόρυβο. Τσέλη από την άπόγνωση, χτύπησα μίαν άγνωστη πόρτα.

'Η γειτόνισσα που μου άνοιξε, μόλις είδε τό πρόσωπό μου, παραμορφωμένο από την τρέλλα, προσεφέρθη να πάη μόνη για γιατρό.

'Επέστρεψε μετά ένα τέταρτο, συνοδευόμενη από έναν άνδρα, ίσαμε τριάντα πέντε χρονών, μετρίου αναστήματος. Παρ' όλη τη συγκίνησή μου ή ίσως εξ' αούτης της συγκινήσεώς μου, δοκίμασα μίαν εύχαιόστη έντύπωση από την έκφραση της καλωσύνης που ήταν άπλωμένη στο πρόσωπό του.

'Εξήτασε τό παιδί και τούδωκε κάποιο φάρμακο καταπραυντικό.

—Πρόκειται περί παιδικού άσθματος, μου είπε με φωνή γλυκειά. Οι κρίσεις αυτές δεν είνε επικίνδυνες. Πρέπει, όμως, να μη διαωνίζονται, γιατί αδυνατίζει ή καρδιά.

'Από κείνη τη μέρα, προσεχα ακόμα περισσότερο τον 'Ανρύ. Και όταν ύστερ' από μερικές έβδομάδες ή κατάστασίς του χειροτέρευε, σηκώθηκα και πήγα να θρώ τον καλό αυτόν γιατρό.

Πρώγμα παράδοξο! Μόλις θρέθηκε μέσα στο γραφείο του και αντίκρισα τό φωτεινά του μάτια, τὰ γεμάτα καλωσύνη και γλυκύτητα, δοκίμασα μιά παράξενη συγκίνηση. Και ήξερα ότι ή συγκίνησις αούή ώφείλετο σε κάτι άλλο και όχι στον άληθινό σκοπό της επίσκεψέώς μου.

Προσπαθώντας να κάνω τη φωνή μου όσον τό δυνατόν πιο σταθερή, είπα στον γιατρό:

—Τό θυμάσαστε τό παιδάκι μου, γιατρέ;

—Και βέβαια, τό θυμάμαι, άγαπητή μου, κυρία. 'Εσκόπευα μάλιστα να περάσω μίαν άπ' αυτές τις μέρες, για να δώ πώς είνε.

Τού μίλησα για την κατάσταση του παιδιού μου και για τὰ παράξενα συμπτώματα της άσθενείας

του. Είδα ότι συνωφρυνώθηκε.

—Θά μπορούσατε, είπε, να μοδώσετε μερικές πληροφορίες για την κατάσταση της υγείας του συζύγου σας;

Ξέσπασα σε λυγμούς. 'Εκείνος με πλησίασε, πήρε τό χέρι μου μέσα στο δικό του και ψιθύρισε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση: —Δυστυχισμένο παιδί!.. Μιλήστε.. Θά ήθελα τόσο πολύ να σας βοηθήσω...

Και τό κύμα των έξομολογήσεων ανέβηκε στα χείλη μου. Μου φαινόταν ότι είχαν περάσει αιώνες από τότε που έπαψα ν' άνοίγω την καρδιά μου...

'Όταν τελείωσα, ο γιατρός είπε: —Δεν μπορείτε να ζήσετε μ' αυτόν τον άνθρωπο. 'Αν θέλετε να σώσετε τό παιδί σας, πρέπει να τον αφήσετε...

'Υπήρχε μέσα στα λόγια του τέτοιος τόνος συμπάθειας, ώστε τον κύτταξα με μάτια γεμάτα εύγνωμοσύνη. Και τότε διάβασα στο βλέμμα του την όμολογία ενός αισθημάτος, που για λόγους ευθύτητας γα-ρακτική δεν τολμούσε να τό έξω-τερικεύσει.

'Αλλοίμονο! Αυτό έκανε πιο δύσκολη, πιο αίματηρή τη θυσία στην όποιαν έπρεπε να υποβληθώ.

'Εσυνέχισε:

—'Όπως είνε τὰ πράγματα, μπορείτε να πάρετε πολύ εύκολα τό διαζύγιο... Μιά καινούργια ζωή θά ξαναρχίση για σας... και για μένα... Για μās τούς δύο...

Βρήκα την άπάντησή να του άπαντήσω:

—'Αδύνατον! Δεν μπορώ να εγκαταλείψω τον άνδρα μου... Πρέπει να εξακολουθήσω να υποφέρω... Και πρό παντός ν' αντιταθώ στον πειρασμό να ξαναγυρίσω σε σας...

Τὰ μάτια του δούρκωσαν 'Εσκυψε από πάνω μου και ψιθύρισε:

—Δεν θέλω να σας έπηρεάσω. 'Ενα μονάχα πράγμα σας ζητώ. Να δεχθήτε τη βοήθειά μου, για να πάτε τον μικρό 'Ανρύ στην έξοχή... 'Εχει ανάγκη από καθορόν άέρα... Σας τό λέγω ως γιατρός.

'Η περιφάνεια μου μου άπηγόρευε να δεχθώ χρήματα.

—Σας υπόσχομαι, είπα, ότι θά βρώ τό μέσα για να σώσω τό παιδί μου.

— 25 —

'Αλλά με τον Μισέλ δεν ήταν δυνατόν να γίνη τίποτε. Πνίγοντας μέσα μου κάθε περιφάνεια, πήγα στην θεία μου και την παρακάλεσα να με βοηθήσει. 'Αφοι μ' έβρισε για καλά, μουδωκε στο τέλος δυο χιλιοφράγκα, για να πάω τό παιδί μου στην έξοχή. Τό ίδιο, όμως, θράδυ, ο Μισέλ μουκκέψε τὰ λεφτά, πήγε στη λέσχη και τάχασε μέχρι πεντάρας.

—Θέλησα μούπε κυνικώτατα, να τὰ διπλασιάσω. Δεν τὰ κατάφερα. Τόσο τό χειρότερο.

Αυτό πλέον ξεπερνούσε κάθε όριο Κατάλαβα ότι οι θυσίες που είχα κάνει προς χάριν του ανθρώπου αυτού ήταν άνώφελες. 'Ενοιωσα ότι αν εξακολουθούσα να μένω κοντά του, θά έγανα τό παιδί μου. Χωρίς να σκεφθώ περισσότερο, πήρα τον 'Ανρύ μου κι' έτρεξα στον γιατρό.

—Σε περίμενα, Λευκή, μου είπε ο δόκτωρ Ουμπέρ.

Και παίρνοντας τό μωρό στην άγκαλιά του, είπε:

—Νά δής τί γερός άνδρας που θά γίνη μιά μέρα... παιδί μας!

Μία γυναίκα από το ΥΠΕΡΠΕΡΟΥ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Ο Στάνλεϋ Τσέστερ και ο Σίντνεϋ Βέμπ, δύο καλοί, άχώριστοι φίλοι, διασχίζουν μαζί μίαν από τις φτωχοσυναικίες του Λονδίνου, όπου συγχάζουν ενήθως διάφοροι, ύποπτοι τύποι. 'Ο Στάνλεϋ άνήκει στην δύναμη της άγγλικής αστυνομίας, της Σκότλαντ Γουάρντ, και ο Σίντνεϋ Βέμπ είναι δημοσιογράφος. Καθώς περνούσαν μέσα από ένα πάρκο, διέκριναν έναν άνθρωπο με καλό έξωτερικό, κοιμισμένο επάνω σε έναν πάγκο. Τον πλησίασαν και τον άκουσαν να παραμιλά λέγοντας: «'Ο Κινέζος, ο Κινέζος. 'Ω! ή πεθαμένη! Την κράτησα στην άγκαλιά μου. 'Η πεθαμένη». 'Ο αστυνομικός παραξενεύτηκε στο άκουσμα αυτών των λόγων και μετέφερε τον άγνωστο, που είχε περιπέσει πάλι σε λήθαργο, στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα. 'Εκεί έπαυαν τις τσέπες τους και ανακάλυψαν ότι ο άγνωστος όνομαζόταν Πόρτερ-Σμιθ και ότι σχετιζόταν με κάποιον Κινέζο που τον έλεγαν Λί-Φού-Σάν και κατοικούσε στην όδω Μπέρνολντ, αριθμός 50. Μέσα στις τσέπες του Πόρτερ Σμιθ βρέθηκαν επίσης δυο τούφες, ξανθών, γυναικείων μαλλιών. 'Ο αστυνομικός Στάνλεϋ Τσέστερ έστειλε τις δυο τούφες στο εργαστήριο της Σκότλαντ-Γουάρντ για εξέταση και λίγη ώρα αργότερα πληροφορήθηκε ότι, ή μία τούφα ήταν ξεριζωμένη από καιρό από τὰ μαλλιά κάποιας ξανθής γυναίκας και ή άλλη είχε ξεριζωθί από τὰ μαλλιά κάποιας πεθαμένης. Οι δυο τούφες έμοιαζαν μεταξύ τους καταπληκτικά. 'Ο αστυνομικός Στάνλεϋ Τσέστερ έδωσε έντολή να μεταφέρουν τον κοιμισμένο, που είχε άρχισει να μισοσυνέρχεται, στο σπίτι του και την άλλη μέρα πήγε στο σπίτι του Κινέζου, για να εξακριβώσει τί είχε συμβή.

Τό πρώτο πράγμα που του έκανε έντύπωση ήταν ένα άρωμα, τό ίδιο άρωμα που άνέδιδαν τὰ ρούχα του Πόρτερ-Σμιθ. 'Ενας κίτρινος υπηρέτης τον υπεδέχθη με τὰ χέρια σταυρωμένα, χωρίς να προσφέρει τσιμουδιά.

2ον

ΦΥΣΙΚΑ, ή ύπαρξις ενός τέτοιου άντρου στην καρδιά της άριστοκρατικής συνεικίας Μαίικφερ τον είχε προδιαθέσει κάπως σ' αυτά που περίμενε. Ποτέ του, όμως, δεν φανταζόταν ότι θά συναντούσε στο έσω-τερικό του σπιτιού αυτό τότόιο λεπτό γούστο επιπλώσεως. Τίποτε τό τσαρλατανικό και τό πομπώδες δεν υπήρχε στον αντίθλαμο. Τίποτε τό κτυπητό κι' έντυπωσιακό.

'Ο Στάνλεϋ έδωκε τὰ γάντια του στον υπηρέτη κι' έκανε ένα βήμα

προς τὰ έμπρός. 'Αμέσως, ο υπηρέτης υπεκλίθη και προηγηθείς, σήκωσε μια μεταξωτή κουρτίνα, που σκέπαζε μιά τζαμόπορτα. 'Ο ντέτεκτιβ μπήκε σ' ένα δωμάτιο, φωτισμένο από ένα καντήλι τοποθετημένο στα πόδια ενός Βούδα και άκολουθήσε τον υπηρέτη σ' ένα μικρό σαλονάκι, που υπήρχε στο βάθος.

Μέσα στο σαλονάκι αυτό δεν υπήρχε άλλο φως, εκτός από μιά μικρή «βενιέζ», σκεπασμένη με μιά γυάλινη σφαίρα, γεμάτη νερό, όπου κολυμπούσαν πολύχρωμα ψάρια. Οι βωδές κινήσεις των ψαριών αυτών με τούς παράδοξους φωσφορισμούς δημιουργούσαν μίαν ατμόσφαιρα γεμάτη μυστήριο.

'Ο Στάνλεϋ Τσέστερ απέστρεψε τό βλέμμα του από τη γυάλινη σφαίρα και είδε ότι ήταν μόνος. 'Ο κίτρινος υπηρέτης είχε εξαφανισθί, έντελώς αόρουθα.

'Ο ντέτεκτιβ σήκωσε τούς ώμους. Και για να δείξη σε κείνους που θά τον κατασκόπευαν ίσως ότι δεν φοβόταν, θέλησε να γελάση δυνατά. Δεν τό κατώρθωσε όμως, και για να πείση τουλάχιστον τον έαυτό

του, ψιθύρισε: «Πολύ γελοία αούή ή σκηνοθεσία, άρκετή, όμως, για να έπηρεάση έναν άνθρωπο αδυνάτου χαρακτήρος».

'Υστερα, πλησίασε στη γυάλινη σφαίρα κι' άρχισε να παρακολουθί τις κινήσεις των χρυσόψαρων. 'Εξαφνα, κάποια φωνή άκούσθηκε πίσω του, που τον έκανε να σκικτήση. 'Ο Κινέζος ήταν εκεί και του χαμογέλουσε.

—Και τί μάθημα φαντάζεται ο ξένος μου ότι θά του δώσουν τὰ χρυσόψαρα; του είπε, χαϊδεύοντας τη γυάλινη σφαίρα.

'Ο Στάνλεϋ Τσέστερ θέλησε ν' άπαντήση, αλλ' ο Κινέζος τον έμπόδισε:

—'Ας καθίση πρώτα ο ξένος μου, είπε και άς με συγχωρήση που δεν ήμουν έδω, για να τον υποδεχθώ αυτόπροσώπως στην είσοδο.

'Ο Τσέστερ έκάθησε στο ντιβάνι και πήρε ένα τσιγάρο από την κασετίνα που του πρότεινε ο κίτρινος γέρος. Και καθώς ρουφούσε ήδονικά τον ανατολίτικο καπνό, κύτταζε με μάτια μισόκλειστα τον Κινέζο, που δεν είχε πάνω του τίποτα τό

Δίπλα του ήταν γονατισμένος ο Κινέζος και του δρούζε τὰ μηνίγγια μ' ένα βρεγμέ νο πανί.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ταρλατάνικο.

Ήταν ένας γέρος με άσπρα μακρύα γένεια, με ύψος σεβάσμιο, σωστός φιλόσοφος, όπως έγραφε και στο επισκεπτήριο του.

Επικολούθησε πολύεπιτη καταθλιπτική σιγή. Ο Τσέστερ έκλινε, με μάτια μισόκλειστα πάντοτε και ο Κινέζος καθόταν με μάτια κλειστά, τελειώς ακίνητος, σαν άγαλμα. Ήξαφνα, ο Λι-Φου-Σάν, είπε σαν να ευνέχιζε κάποια κουβέντα:

—Δεν είμαστε παρ' μικρόβια, μπροστά στην άπεραντωνή της φύσεως. Κινούμεθα άκατάπαυστα, νομίζοντας ότι επιτελούμε κάποιο έργο γιγαντιαίο! Όσο σκέπτομαι ότι την ίδια ιδέα που έχουμε μεις για τον εαυτό μας, την έχουν και τα ψάρια...

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ έτοιμάσθηκε να πη ότι τέτοια σκέψι δεν την είχε κάνει ποτέ και ότι ο σκοπός της επισκέψεώς του δεν άφορούσε τα χρυσόψαρα και τις ένδομυχες σκέψεις των. Συγκρατήθηκε, όμως. Ο Κινέζος έξηκολούθησε, σαν να μονολογούσε:

—Μιά γυάλινη σφαίρα γεμάτη νερό, λίγα χρυσόψαρα και να ή είκων της ζωής. Ίσως να πιστεύουν και τα ψάρια στο Ύπερπεραν! Και ποιος ξέρει αν δεν μ'ας θεωρούν ως φαντάσματα...

—Φαντάσματα; είπε ο Τσέστερ, που νόμισε ότι ο Κινέζος έτόνισε ξεχωριστά αυτή τη λέξη. Φαντάζεσθε, λοιπόν, ότι τα ψάρια, είναι τόσο άνοητα σαν μερικούς ανθρώπους, ώστε να πιστεύουν στα φαντάσματα; Έγώ, τουλάχιστον, έχω καλύτερη ιδέα για τη νοημοσύνη των ψαριών.

—Τα φαντάσματα μ'ας περικυκλώνουν από παντού, είπε ο Λι-Φου-Σάν. Μονάχα που φοβούνται εκείνοι που δεν πιστεύουν στην ύπαρξί τους. Τα χρυσόψαρα πιστεύουν στο Ύπερπεραν!

—Μ'ας είναι δυνατόν να πιστεύη κανείς σήμερα στην Μαύρη Μαγεία; είπε ο Τσέστερ.

—Δεν υπάρχει μαύρη μαγεία. Μονάχα έπιστήμη υπάρχει. Μη λησμονείτε, κύριε λευκέ, ότι είμαστε ο άρχαιότερος λαός της γής. Σκεφθήτε στα όσα έχουμε μάθει, διαλογιζόμενοι επί αιώνας ολοκλήρους με τα μάτια καρφωμένα...

—Πού; Σε μία γυάλινη σφαίρα γεμάτη χρυσόψαρα; είπε ο Τσέστερ ειρωνικά.

Ο Κινέζος έμεινε άπαθής.

—Αυτό ακριβώς ήθελα να πω κι' εγώ, νεαρέ μου φίλε. Μέσα σε μία γυάλινη σφαίρα υπάρχουν πολλά, πράγματα. Νά, κυττάξτε και μόνος σας, αν θέλετε...

Με μιάς, το φώς που ήταν κάτω από τη γυάλινη σφαίρα, έσβυσε. Κι' άμέσως, η σφαίρα φωτίσθηκε διαφορετικά.

—Κυττάξτε! είπε πάλι ο Λι-Φου-Σάν.

Ο Στάνλεϋ πλησίασε στη σφαί-

ρα και κάρφωσε το βλέμμα του.

—Έξα πρ'αγμα τούκανε κατάπληξη: Τα ψάρια είχαν εξαφανισθή. Και η γυάλινη σφαίρα έμοιαζε τώρα μ' έναν σφαιρικό καθρέφτη.

Δεν ήταν παρ'α μιά άπλη όπτική άπάτη. Αυτό ήταν ολοφάνερο. Έτοιμαζόταν μάλιστα να το πη στον Κινέζο αλλά την ίδια στιγμή παρέτήρησε κάτι παράξενο που συνέβαινε. Το νερό της γυάλινης σφαίρας, που ως την στιγμή αυτή ήταν διαυγέστατο, άρχισε να θολώνει και παράξενα, σκοτεινά σύννεφα άρχισαν να σχηματίζονται στο βάθος του δοχείου.

Συγκέτρωσε όλη του την προσοχή επάνω στα σύννεφα αυτά που άρχισαν, σιγά, σιγά να ξεδιαλύνουν και να δίνουν θέση σε ένα πιο συγκεκριμένο σχέδιο. Στο βάθος της γυάλινης σφαίρας σχηματίσθηκε τώρα η είκων ενός δωματίου με γυμνούς τοίχους. Ο Στάνλεϋ, που ήταν και πρώτης τάξεως φωτογράφος, παρωμοίαζε την είκόνα που σχηματίζεται με την είκόνα που σχηματίζεται μέσα στον σκοτεινό θάλαμο της φωτογραφικής μηχανής. Η έκπληξις που είχε αισθανθή στην άρχή ύποχωρούσε τώρα μπροστά στην πεποίθηση ότι είχε να κάνει με ένα πρώτης τάξεως ταρλατάνο που προσπαθούσε να εξαπατήσει τους πελάτες του με το άρκετα γνωστό τέχνασμα της «μαγικής σφαίρας».

—Έκανε ως τόσο τον άδιάφορο κι' εξακολούθησε να κυττάζει προσεκτικά την σφαίρα.

—Ανάμεσα στους τέσσερις γυμνούς τοίχους που παρούσιναι η είκων θρισκόταν μία σαιζ-λόγκ και επάνω σ' αυτήν ήταν ξαπλωμένος ένας άνθρωπος. Η είκων είχε γίνει τώρα ολοκάθαρη και ο Στάνλεϋ πλησίασε άδελά του να την κυττάξει πιο προσεκτικά καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια για να μη προδώση την ταρχή του. Δεν άχωρούσε καμμία άμφιβολία ότι ο άνθρωπος που ήταν ξαπλωμένος στην σαιζ-λόγκ ήταν ο ίδιος με τον άγνωστο που είχε συναντήσει την προηγούμενη μέρα στο πάρκο. Αναγνώριζε τα ξανθά του μαλλιά, όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου του, τα ρούχα του, όλα, όλα.

Ο Στάνλεϋ θασάνιζε το μυαλό του για ν' ανακαλύψη με τί είδους τέχνασμα μπορούσε να έχη δημιουργήσει ή παραξενή αυτή είκων, όταν, άξαφνα, είδε μία σκιά να κινείται μέσα σ' αυτήν, να προχωρή προς τον κοιμημένο, να διασχίζει το δωμάτιο και να εξαφανίζεται σιγά-σιγά στην άλλη άκρη της είκόνας. Και την γνώριζε τόσο καλά την σκιά αυτή. Ήταν ο ίδιος ο εαυτός του.

Η ύπομνη του είχε φθάσει πιά στο άπροχώρητο και ξεχνώντας την άπόφαση που είχε πάρει, να μη χάζη την ψυχραιμία του έκανε μιά άπότομη στροφή κι' έφώναξε στον Κινέζο.

—Τί σημαίνουν ό'λ' αυτά και με ποιών δαιμόνιο τρόπο...

Η ήρεμία που θασίλευε στο πρόσωπο και στην στάση του Κινέζου, που καθόταν ακίνητος και άπαθής στην πολυθρόνα του, τον έκαναν να σταματήσει.

—Και όμως, το είπε ο Λι-Φου-Σάν, η φαντασία είναι, ίσως, πιο άληθινή και από την πραγματικότητα και όλο μας το περιβάλλον δεν είναι άλλο παρ'α φαντάσματα.

Ο Στάνλεϋ δοκίμασε να του φέ-

ρη αντίρρηση.

—Και όμως... άρχισε να λέη, προχωρώντας σιγά-σιγά προς την μεγάλη σφαίρα. Άλλά ούτε και την φορά αυτή τον άφησε ή έκπληξις να τελειώσει την φράση του. Η είκων είχε εξαφανισθή μέσα από την γυάλινη σφαίρα και τα πολύχρωμα ψαράκια κολυμπούσαν τώρα πάλι ήρεμα μέσα στο κατακάθαρο νερό.

—Τρέλλα, τρέλλα, έφέλλιξε ο ντέ-τεκτιβ, γελώντας νευρικά. Δεν πιστεύω να φανταζόσαστε ότι με έχετε καταπλήξει με αυτήν την κωμωδία. Όμολογείτε ότι μ' έχετε ύπνωτίζει.

—Πιθανόν, το είπε ο γέρος με ένα ειρωνικό μειδισμό. Δεν σ'ας είπα ότι η φαντασία και η πραγματικότητα είναι άδελφές; Άλλά, καθήστε, κύριε Στάνλεϋ Τσέστερ, καθήστε! ή επίσκεψις σας μόλις τώρα άρχίζει.

Ο Στάνλεϋ το είχε πάρει πιά άπόφαση ότι θα έβλεπε και θα άκουγε πολλά άκόμη παράξενα πράγματα μέσα σ' αυτό το σπίτι, γι' αυτό δεν του έκανε σχεδόν καμμία έντύπωση ότι ο Κινέζος ήξερε το όνομά του. Κάθισε και πήρε άλλο ένα τσιγάρο από την κασσετίνα.

Ακολούθησε μιά άρκετά μακρά σιωπή την όποία διέκοψε πάλι ο Αϊ σιάτης με τα άκόλουθα λόγια:

—Φανταζόσαστε ότι θα είχαμε μεταβάλη όλόκληρη την Κίνα σε ένα άπέραντο τέμενος λατρείας των προγόνων μας αν δεν είμασταν βέβαιτοι ότι οι νεκροί ζουν αιωνίως;

—Αυτό το παραδέχεται και η δική μας θρησκεία, το είπε ο Στάνλεϋ. Δεν παραδέχεται όμως και ότι ξαναγυρίζουν.

Ο Κινέζος κάρφωσε τα μάτια του επάνω στον συνομιλητή του λέγοντάς του σε άυστηρο τόνο:

—Οι νεκροί ξαναγυρίζουν. Άρκεϊ να ξέρη κανείς να τους καλή.

—Δεν το πιστεύω.

Τα μάτια του γέρου έμοιαζαν τώρα σαν να προσπαθούσαν να διαβάσουν τις έσωτερικές σκέψεις του Στάνλεϋ.

—Γιατί μιλάτε έτσι, το είπε, ά-φοι ο μόνος λόγος για τον όποιον ήρθατε εδώ είναι να βεβαιωθείτε για το αντίθετο. Μήπως χάσατε το θάρρος σας;

Ο Στάνλεϋ είχε άρχισει να καταλαβαίνει την ύπεροχή του Κινέζου και προσάθηκε να γελάση για να τον βεβαιώσει ότι είχε όλο του το θάρρος. Άλλά το γέλιο του φάνηκε και στον ίδιο πολύ προσποιημένο.

—Η άλήθεια είναι, είπε προσπαθώντας να πάρη τόνο ειρωνικό, ότι φοβάμαι. Φοβάμαι, δηλαδή, ότι όλα θα είναι πολύ πιο άπλά από ό,τι τα είχα φαντασθή.

Ο γέρος χαμογέλασε περιφρονητικά και είπε:

—Μη φοβάσαστε. Δεν θα άπογοητευθήτε καθόλου. Χθές το έράδου άκόμη, καθώς ξέρετε, ξαναγύρισε εδώ μέσα μιά πεθαμένη. Θάνατε να το θέλετε και θα ξανάρθη άπόψε για χατήρι σας.

Ο Στάνλεϋ δεν άπάντησε άμέσως. Προσάθηκε να ψυχολογήση τον Κινέζο κυττάζοντάς τον προσεκτικά.

Το παράξενο χαμόγελο που άνθοσε ως την στιγμή εκείνη στο πρόσωπό του είχε εξαφανισθή και τα μάτια του πετούσαν μιά λάμψη που έρισκόταν σε πολύ μεγάλην αντίθεση προς την συνηθισμένη έκφρασι του γέριου προσώπου που πήρε

κάτι το πατρικό και προστατευτικό.

Ήταν ολοφάνερο ότι ο γέρος είχε άποφασίσει να μετρηθή με τον νεαρό ντέτεκτιβ και ο Στάνλεϋ Τσέστερ ήταν εύχαριστημένος βλέποντας άπεναντί του ένα φανερό αντίπαλο. Η σκέψις αυτή τον ξαναζωντάνεψε και του ξανάδωσε την μαχητικότητα που κόντευε να γάση.

Ο Κινέζος αντίστάθηκε στο έρευνητικό βλέμμα του έπισκέπτη του χωρίς να κάνει τον παραμικρό μορφοσμό. Άρκεσθηκε μονάχα να χαμηλώση τα μάτια του. Ίσως από φόβο μήπως προδοθύν πολλές από τις σκέψεις του.

—Πολύ άργητε να πάρετε την άπόφασις σας νεαρέ μου φίλε, είπε επί τέλους ο Λι-Φου-Σάν Δεν πιστεύω να έχετε τόσο κακές συνήθειες από την Σκότλαντ Γουρντ; Σ'ας ξαναρωτώ λοιπόν: Φοβάσαστε;

Ο Στάνλεϋ χτύπησε δυνατά την γροθιά του επάνω στο τραπέζακι που θρισκόταν δίπλα του και φώναξε:

—Νά φοβάμαι; Τί να φοβάμαι; Τις άστειες παραστάσεις; Έμπρός λοιπόν. Άς ξανάρθη ή πεθαμένη που σ'ας ύπακούει τόσο πειθαρχικά. Άλλά σ'ας προειδοποιώ, για να το γνωρίζετε. Πρώτον είμαι άπλυσμένος και δεύτερον δεν σ'ας συνιστώ να με νρκώσετε, γιατί θα έχετε άσχημες συνέπειες. Είμαι έτοιμος.

Ο γέρος φάνηκε σαν να μην έλαθε καθόλου ύπ' όψει του τα λόγια αυτά και χτύπησε ένα μικρό, μπρούτζινο καμπανάκι που θρισκόταν μπροστά του. Την ίδια στιγμή άνασκήθηκε μιά κουρτίνα και έμφανίσθηκαν τρεις νέες κοπέλλες, με κινέζικη φορεσιά και με τα χέρια φορτωμένα με διάφορα άντικείμενα τα όποια ο Στάνλεϋ δεν μπόρεσε στην άρχή να ξεχωρίση καλά.

Πλησίασαν και άκούμπησαν το φορτίο τους μπροστά στον κύριο τους κάνοντας μιά θαθεία υπόκλιση. Ήταν τρία μικρά μαγκάλια, γεμάτα πυρωμένα κάρβουνα, επάνω στα όποια τα τρία κορίτσια άρχισαν τώρα να σκορπίζουν μιά σκόνη, κάνοντας διάφορες σιγανές, ρυθμικές κινήσεις. Ο Στάνλεϋ παρακολουθούσε μηχανικά τις στήλες του καπνού που έβγαιναν από τα μαγκάλια και του και που σκορπούσαν τριγύρω τους ένα άρωμα, όμοιο με το άρωμα που σκόρπιζαν τα ρούχα του χθεσινού άγνωστου. Ύστερα γύρισε και κύτταξε προσεκτικά τις τρεις νέες.

Ήταν και οι τρεις τους έξαιρετικά όμορφες, αλλά, παρ' όλο ότι φορούσαν κινέζικα καμιά τους δεν έμοιαζε για Κινέζα. Οι δυο ήταν όλόξανθες, ή τρίτη καστανή και είχαν όλες τους το ύψος και τα χαρακτηριστικά κοριτσιών γεννημένων μέσα στην καρδιά της Άγγλιας.

Οι Κινέζες που έμφανίζονται στα διάφορα μιούζικ-χάλ, δεν έχουν καμμία διαφορά από τις Κινέζες του Λι-Φου-Σάν, συλλογίσθηκε ο Στάνλεϋ. Μήπως ο άθλιος αυτός Κινέζος στρατολογεί το προσωπικό του στα διάφορα θεατρικά μεσιτικά γραφεία και το έμμεταλλεύεται και για άλλους, πιο άνήθικους σκοπούς;

Αποφάσισε, ωστόσο, να άναβάλη τις άπορίσεις του αυτές για πιά κατάλληλο χρόνο και συγκέντρωσε πάλι όλη του την προσοχή σε όσα συνέβαιναν γύρω του.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

μάτιο είχε προστεθή τώρα μιά άλλη, ακόμα πιο θαρειά.

Αξαφνα το πέρασε μιά ιδέα. Τον έναρκωναν σιγά-σιγά με τα άρώματα αυτά για να συγχύσουν το λογικό του και να μην μπόρεση να άντιληφθή το τί ακριβώς συνέβαινε γύρω του. Ήταν βέβαιος ότι το ίδιο θράδυ θα τον εύρισκαν κι' αυτόν μισοαναίσθητο επάνω σε ένα παγκό του πάρκου. Σάν τον άλλων.

Οι σκέψεις αυτές πέρασαν άστραπιαία μέσα από το μυαλό του και, συνηθισμένος όπως ήταν να παίρνη γρήγορες άποφάσεις, πετάχθηκε άπο την θέση του και με ένα πήδημα ώρμησε προς την γυναικεία μορφή.

Ενα δυνατό χτύπημα και ο θόρυβος σπασμένων γυαλιών τον έβεβαίωσαν ότι είχε σπάσει κάποιο τζάμι που χώριζε το διαμέρισμα του από το διαμέρισμα στο όποιο θρισκόταν ή ξαναζωντανεμένη νεκρή. Δεν χωρούσε πιά καμμία άμφιβολία. Ο Κινέζος ήταν ένας άπατεών. Την ίδια, όμως, στιγμή ένοιωσε τις δυνατότητες του να τον έγκαταλείπουν. Έκανε μιά ύστατη προσπάθεια για να συγκρατηθή αλλά δεν το κατώρθωσε και κυλίστηκε χάμα.

Σάν μέσα σε όνειρο είδε την γυναικεία μορφή να τρικλίζει κι' αυτή, μεθυσμένη από την μυρουδιά του δωματίου και να ξαπλώνεται δίπλα του. Καθώς έκανε να ξανασηκωθή τούλιξε τα χέρια της γύρω στον λαιμό του.

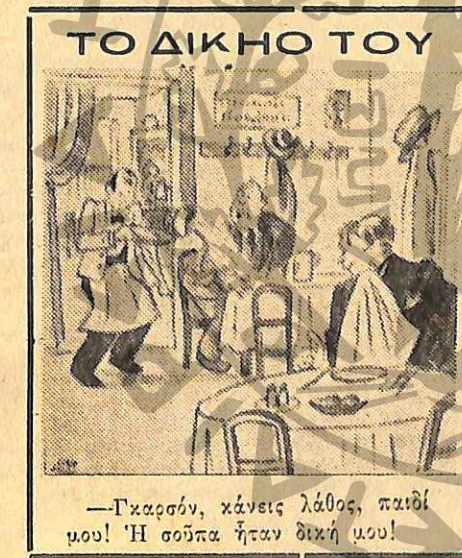
Ενα θαύματο σκοτάδι άπλώθηκε ύστερα επάνω στα μάτια του και στο λογικό του.

Πόση ώρα έμεινε σ' αυτήν την κατάσταση; Τοι ήταν άδύνατο να το προσδιορίση. Το μόνο που αισθάνθηκε, όταν άρχισε να συνέγεται, ήταν ότι τοι φάνηκε πως έυπνούσε από έναν πολύ βαθύ ύπνο. Βρισκόταν πάντοτε ξαπλωμένος χάμα και δίπλα του ήταν γονατισμένος ο Κινέζος και τοι δρόσιζε τα μηνίγκια του με ένα θρεμένο πανί. Πιο πέρα στεκόταν όρθια μιά άπο τις τρεις Κινέζες κρατώντας ένα μπρούτζινο δοχείο στα χέρια της. Όλο της το ύψος έδειχνε, ότι δεν ένδιαφερόταν καθόλου για όσα συνέβαιναν γύρω της.

Ο Στάνλεϋ άναστήλωσε το κεφάλι του σε ένα μαζιλάρι που βρέθηκε δίπλα του και κατέβασε μεγάλη προσπάθεια για να επαναστήση το λογικό του. Την ίδια στιγμή ο Κινέζος τοι έβαλε μιά παγωμένη κομπρέσσα επάνω στο μέτωπο και αυτό τον συνέφερε, σχεδόν τελείως.

—Πού είναι ή γυναίκα; ρώτησε, ρίχνοντας τα μάτια του όλόγυρα. Ενα μικρό χαμόγελο ζωγραφίσθηκε στο πρόσωπο του Κινέζου.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

—Γκαρσόν, χάνεις λάθος, παιδί μου! Η σούπα ήταν δική μου!

Α.Ο.Δ.Ο.

"Εξυπνα 50°"

Έχει νη (με παράπονο): Τό βλέπω καλά, δέν μ' αγαπάς πιά!

Έχει νος: Δέν έχεις δίχρη. Νομίζεις ότι θά έμενα τά βράδια πάντα πλήττοντας φοβερά, αν δέν σ' αγαπούσα;

—Τί ώραία χρυσόψαρα!

—Είμαι ζευγάρι.

—Πώς τó ξέρετε;

—Περνούν όλόκληρη τή μέρα δίχως νά πούν τίποτε τó ένα πρòς τó άλλο!...

Έχει νη: Καί τί σοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου ὅταν τοῦ εἶπες ὅτι ἔχεις χάσει τόν ὕπνο σου γιά τήν ἀγάπη μου;

Έχει νος: Μοῦ πρότεινε μιὰ θέση νυκτοφύλακος στό ἐργοστάσιό του.

—Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶναι κλειστό τó γκάζι στήν κουζίνα;

—Ναί, κυρία, πρòς ὅλιγου χύταξα. Ἄναψα μάλιστα καί ἓνα σπύργο γιά νά βεβαιωθῶ!

—Τί τέρατα ὑπομονῆς πρέπει νάναί αὐτοί οἱ φαροφύλακες!

—Γιατί;

—Νά, ἀφ' ὅτου εἶμαι ἐδῶ, τριάντα φορές ἔσβυσε ὁ φάρος καί τριάντα φορές τόν ξαναανάψανε!

Στόν ἀρχαιοπώλη:

—Ἀπό ἐλεφαντόδοντο εἶναι τó ἀγαματάκι;

—Κάνετε λάθος: εἶναι ἀπό καθαρή πορσελάνη.

—Πιθανόν. Δέν ἀποκλείεται ὁ ἐλέφας ἐκεῖνος νά εἶχε ψεύτικα δόντια...

—Γιακουμή, ἀπόψε πού θάχωμε καλεσμένους στό τραπέζι θά σέ φωνάξω Τζόνι.

—Κι' ἐγὼ πὼς θά σᾶς λέγω, κύριε;

—Βλάχα!...

—ὦ! δέν θά τολμήσω ποτέ, κύριε, νά τó κάνω αὐτό!

Μιλούν δυό ἄστεγοι:

—Τί θάκαμε ἐδῶ αν ἦσουν ποτέ δῆμαρχος;

—Θά ἐθαίκα μαζιλάρια σ' ὅλα τά παγκάκια τῶν δημοσίων ἀνταρῶν.

ΕΧΕΤΕ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ;

Ἀκούμε νά λένε γιά ἓνα ἄνθρωπο πού ξεχωρίζει: αὐτὸς ἔχει προσωπικότητα. Τί εἶναι ὅμως ἡ προσωπικότητα; Οἱ ψυχολογοὶ λένε ὅτι εἶναι ἓνα σύνολον ιδιοτήτων πού εἶναι δύσκολο νά τὸ καθορίσῃ κανεὶς ἐπακριβῶς. Θά σᾶς βοηθήσουμε ἐμεῖς νά τὸ καθορίσετε ὡς πρὸς τόν ἑαυτὸ σας. Συμβουλευθῆτε τὸν παρακάτω πίνακά μας καί ἀπαντήστε στὰ διάφορα ἐρωτήματά του, βάζοντας στήν παραπλευρῶς στήλη ἓνα 3 ἂν ὁ ἀπάντησής σας εἶναι «ναί» κατηγορηματικὸ ἓνα 2 ἂν εἶναι «κατὰ πᾶσαν πιθανότητα» ἓνα 1 ἂν εἶναι «ίσως» καὶ ἓνα 0 ἂν εἶναι ὅχι. Ἀθροῖστε κατόπιν τοὺς ἀριθμοὺς καὶ ἂν θρῆτε σύνολον ἀπὸ 0—10 δέν ἔχετε καθόλου προσωπικότητα. Ἄν θρῆτε ἀπὸ 10—20 σημαίνει ὅτι ξέρετε τί πρέπει νά κάνετε γιά νά εἰσθε πρὸς «προσωπικὸς» ἀλλὰ σᾶς λείπει τὸ θάρρος. Ἄν θρῆτε ἀπὸ 20—30 σημαίνει ὅτι ἀρχίζετε νά ἀποκτᾶτε προσωπικότητα... καὶ ἀπὸ 30—42 ἔχετε, ἀναμφισβήτητα, προσωπικότητα.

Προκειμένου νά διαλέξετε ἓνα ρούχο ἢ ἓνα ἐξάρτημα τοῦ ντυσίματός σας, κυττάτε νά πάρετε αὐτὸ πού φοριέται ἢ, παίρνετε αὐτὸ πού σᾶς πηγαίνει.

Διαλέγετε τὸ καπέλλο σας σύμφωνα μὲ τὴν μόδα ἢ, κυττάτε νά ταιριάξῃ μὲ τὸ πρόσωπό σας; ....

Ἔχετε τὸ θάρρος νά ἀναγνωρίζετε δημοσίᾳ καὶ ἀπεριφράστως, ὅτι ἔχετε ἄδικο, ὅταν πραγματικὰ συμβαίνει αὐτό; ....

Μπορεῖτε νά λέτε, ὅχι, καὶ νά ἐπιμένετε στήν ἄρνησή σας, ὅταν θέλουν νά σᾶς πειραύσουν εἰς κάτι τὸ ὁποῖον δέν σᾶς ἀρέσῃ ἢ τὸ ὁποῖον τὸ θεορεῖτε ἄκαιρον; ....

Προκειμένου νά φροντίσετε γιά τὸ ντύσιμο καὶ τὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ σας, ἐνεργεῖτε ἐπὶ τῇ βᾶσει δικοῦ σας σχεδίου, ἢ ἀκολουθεῖτε τίς ιδέες τῶν ἄλλων; ....

Ἀδιαφορεῖτε γιά τὸ «τί θά πῇ ὁ κόσμος»; ....

Σὲ μιὰ συζήτηση εἰσθε εἰς θέσιν νά ὑποστηρίξετε μὲ θάρρος καὶ ἐπιμονὴν τὴν γνώμη σας; ....

Ὅταν γράφετε σ' ἓνα συγγενῇ ἢ φίλῳ γιά νά τοῦ δώσετε νέα σας προσαθεῖτε πάντοτε νά βάζετε μέσα καὶ πρωτότυπες παρατηρήσεις γι' αὐτὰ πού κάνουν, γι' αὐτὰ πού εἰδате καὶ ἀκούσατε, γιά τὰ ἐπεισόδια πού ἐνδιαφέρουν τὴ ζωὴ σας; ....

Σὲ μιὰ ἐκδρομῇ στὴ διοργάνωση μιᾶς συγκέντρωσης, μιᾶς ἐορτῆς, σᾶς ἀρέσει νά ἔχετε σεῖς τὴν πρωτοβουλία καὶ νά δίνετε τὴν κατεύθυνση; ....

Κάθε φορὰ πού διαβάσετε ἓνα βιβλίον, καὶ βλέπετε ἓνα θεατρικὸ ἔργο ἢ ἓνα φιλμ, πού ταξιδεύετε, σκεπτεσθε διὰ μικρῶν ἐπάνω σ' αὐτὸ πού εἰδате, διαβάσατε ἢ ἀκούσατε, εἰς τρέπον ὥστε νά σχηματίσετε μιὰ «προσωπικὴν» γνώμη ἀδιαφορώντας γιά τὴν γνώμη τῶν ἄλλων; ....

Πληττετε συχνά; ....

Εἰσθε βέβαιος ὅτι οἱ περιστάσεις δέν σᾶς κάνουν ν' ἀλλάξετε συχνὰ διάθεση; ....

Σᾶς εἶναι δυσάρεστη μιὰ συνομιλία, πού ἔχει γιά ἀντικείμενον μόνον κοινοτυπίας; ....

Μπορεῖτε νά καθορίσετε ἐπακριβῶς τίς φιλοδοξίες σας καὶ νά ἐνδύσθε τὰ μέσα πού σκεπτεσθε νά χρησιμοποῖσετε γιά τὴν πραγματοποίησίν των; ....

Σύνολον.....

Α.Ο.Δ.Ο.

Ἀγγλικό χιούμορ

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀκούει τὰ παράπονα ἑνὸς στρατιώτου γιά τὴν ὀθλία κουραμάνα πού τοῦ τὴν ἔδιναν σχεδὸν πάντα μπαγιάτικη.

—Οἱ στρατιῶτες δέν πρέπει νά κάνουν τόση φασαρία γιά τόσο ἀσήμαντα πράγματα, τοῦ εἶπε στὸ τέλος. Ἄν αὐτὸ τὸ ψῶμί τὸ εἶχε ὁ Ναπολέον τὴν ἐποχὴ πού διάβαινε τίς Ἀλπεις, θά τὸ ἔτρωγε μὲ τὴν μεγαλειότητα εὐχαρίστησι.

—Ἐγὼ εἶπα, κύριε ἀνθυπολοχαγέ, τὸ ἀπάντησε ὁ στρατιώτης, ἀλλὰ τότε θά ἦταν φρέσκο...

Ὁ νεόπαντρος σύζυγος ὑπερφηανεόταν γιά τὸ οικονομολογικὸ πνεῦμα τῆς γυναίκας του.

—Ἡ γυναίκα μου εἶναι τόσο οἰκονόμος, ἔλεγε στοὺς φίλους του, ὥστε μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ νεροῦ ἀπὸ τῇ γυᾶλα μὲ τὰ χρυσόψαρα, ἔχουμε ψαρόσουπα γιά δυό μέρες!

Δυὸ ἐρασιτέχνες ψαράδες ἐφάρσταν μὲ ἀγκίστρια ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς νά μποροῦν νά πιάσουν οὔτε ἓνα ψάρι. Ὅταν ἦρθε καὶ ἀθήσε ἀνέμεσά τους ἓνα παιδάκι μὲ τὸ ἀγκίστρι του καὶ ἄρχισε νά ψορεύῃ καὶ κεῖνο, πιάνοντας ἀμέσως, καὶ πρὸς μεγάλη ἐκπλήξιν τῶν ἄλλων δυό, μιὰ μεγάλη σιναγρίδα, μήκους 30 πόντων. Τὸ ψάρι ὅμως αὐτὸ τὸ ξαγκίστωσε καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα.

—Εἶσαι τυχερός, μικρέ, τοῦ εἶπε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐρασιτέχνες ψαράδες.

Σὲ λίγο τὸ παδάκι ἔπιασε ἓνα ἄλλο ψάρι μεγαλιέστερο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἔτρωξε στὴ θάλασσα.

—Μπᾶ, σὲ καλὸ σου! ἔκαμαν καὶ οἱ δυό ψαράδες. Γιατί τὰ πετᾶς πίσω στὴ θάλασσα;

—Γιατί τὸ τηγάνι μας στὸ σπῆτι χωρεῖ μόνον μικρὰ ψάρια!

Σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ ἐσπερίδα, ἡ οἰκοδόσποινα, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία παρακαλεῖ μιὰ νέα νά τραγουδήσῃ κάτι.

Ὅταν αὐτὴ τελείωσε τὸ τραγούδι τῆς, ἡ οἰκοδόσποινα τὴν πλησίασε καὶ τῆς ἐψιθύρισε:

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιά τὸ τραγούδι σας, ἀγαπητῇ μου. Μ' ἔφερε πίσω στὰ παιδικὰ μου χρόνια τὸν καιρὸ πού ζοῦσα στὸ ἀγρόκτημα τοῦ πατέρα μου.

Μποροῦσα νά κλείσω τὰ μάτια καὶ ν' ἀκούσω τὴν μεγάλην σιδερένια πόρτα νά τρέιζ ἀπὸ τὸν ἀνεμῶν.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΖΗΤΩ Η ΑΝΤΛΙΑ!

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΓΚΟΝΤΙΓΙΟ, 42 ἐτῶν, ἀρνητοροσέστης τοῦ χωριοῦ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΛΑΝΟΥΡΓΙΕΤ, 39 ἐτῶν, βοηθὸς του.

ΖΥΛΟ ΓΚΟΝΤΙΓΙΟ, 13 ἐτῶν, γιὸς τοῦ Ἰσιδωρου.

ΕΥΛΑΛΙΑ ΓΚΟΝΤΙΓΙΟ, 40 ἐτῶν, σύζυγος τοῦ Ἰσιδωρου.

(Ἡ σκηνὴ στὸ Τορξύ-λά-Ροτύλ, ἓνα μικρὸ χωριό, κοντὰ στὴ Μασσαλία. Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀρνητοροσέστου παρθεύεται γεῖμα στὸν Ὀκτάβιο Λανουργιέ, ὁ ὁποῖος, ξεσφίγγοντας τὸ ζουναρί του, λέγει):

ΟΚΤΑΒΙΟΣ: Τὴν πατήσαμε πάλι γιά καλὰ. Κοντεύω νά σκάσω.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Ἀπὸ τώρα κι' ὅλας; Ἐσχῶς ὅτι ἔχουμε νά ξεκοκαλίσουμε καὶ τὸ κοτόπουλο;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ: Ἀδύνατον. Ἐφαγα σὰν βῶδι. Δέν μπορῶ νά βάλω οὔτε μπουκιὰ στὸ στόμα μου. Θά κάνω τρεῖς μέρες γιά νά χωνέψω.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Ἐλα ἄδειασε τώρα κι' αὐτὸ τὸ ποτηράκι. Ἀπὸ πότε ἔγινες μὴ μου ἄπτου;

ΕΥΛΑΛΙΑ: Μὴ τὸν βιάζης, Ἰσιδωρε, μπορεῖ νά μὴ τοῦ ἀρέσῃ τὸ κρασί.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ: Πὼς τὸ λέτε αὐτό, κυρία Εὐλαλία; Τὸ κρασί σας εἶναι σπουδαῖο. Μονάχα πού μούρχεται νά κάνω ἐμετό.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Ἀπὸ τὸ κρασί μας; Μᾶς χοροῖδεύεις, Ὀκτάβιε;

ΕΥΛΑΛΙΑ: Δέν σοῦ τόπα; Ὁ κύριος Ὀκτάβιος δέν βρίσκει τὸ κρασί μας καλὸ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ: Μὲ προσβάλλετε. Δέν εἶπα τίποτε γιά τὸ κρασί σας. Εἶπα μονάχα ὅτι ἔφαγα τόσο πολὺ, ὥστε μούρχεται νά τὰ βγάλω ὅλα...

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Ἄ! ἔτσι; Τότε σταμάτα... Δέν ἔχουμε ὄρεξι γιά ἀναγοῦλες.

ΖΥΛΟ (μὲ τὸ στόμα γεμάτο): Μπαμπᾶ, γιατί δέν γίνονται ποτὲ πυρκαγιές στὸ χωριό μας;

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Γιατί οἱ κάτοικοι τοῦ Τορξύ - Λά - Ροτύλ εἶναι φρόνιμοι καὶ προσεκτικοί, παιδί μου.

ΖΥΛΟ: Τότε οἱ πυροσβέστες εἶναι ἀχρηστοί, μπαμπᾶ.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (θυμωμένος): Ἀχρηστοὶ οἱ πυροσβέστες; Τολμᾶς, βρωμπαῖδο, καὶ τὸ λές αὐτὸ στὸν πατέρα σου; Σὲ μένα, τὸν ἀρνητοροσέστη τοῦ χωριοῦ; Ἄν τὸ ξαναπῆς, θά σοῦ ξεριζώσω τ' αὐτιά, παλημοῦζάκιον... Καὶ γιά νά σέ τιμωρήσω, θά μείνης χωρὶς φροῦτο ἀπόψε.

ΖΥΛΟ (γελώντας): Τώρα πού τῶφαγα, τὸ λές;

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Σκαμῶς!

ΕΥΛΑΛΙΑ: Καλέ, γιατί τὸ βασανίζεις τὸ παιδί; Ψέμματα εἶναι πού λέγει ὅτι οἱ πυροσβέστες δέν κουράζονται κα-

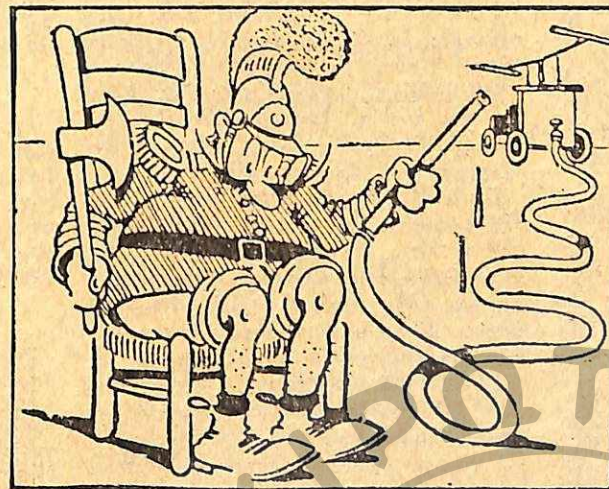
θόλου στὸ Τορξύ - Λά - Ροτύλ; Εἶναι δυόμισι χρόνια τώρα ἀπὸ τὴ μέρα πού ὁ δῆμαρχος ἔφερε τὴν καινούργια πυροσβεστικὴ ἀντλία καὶ δέν πῆρε φωτιά οὔτε ἓνα τζάκι!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Πράγματι, ἡ τελευταία πυρκαγιά ἔγινε στὸ 1934!

ΟΚΤΑΒΙΟΣ: Ναί, τὸ θυμάμαι σὰν νῆταν γῶς. Εἶχε καὶ ὁ φούρνος τοῦ Μπαρμπα-Εὐσέβιου.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Κάνεις λάθος, φίλε μου. Ἦ φωτιά ἦταν στὸν ἀχυρῶνα τῆς Κερά-Φρασοῦ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ: Ἐγὼ κάνω λάθος ἢ ἐσύ. Σοῦ λέγω ὅτι ἡ φωτιά ἦταν τοῦ Μπαρμπα-Εὐσέβιου. Σὰν ν' ἀκούω ἀκόμα

—Ἡ καινούργια ἀντλία μας ἦταν μαγγιόρα...

τίς φωνές του.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Δέν φαίται κανένας, φαίτω ἐγὼ πού κάθομαι καὶ μιλάω μ' ἓνα ξεροκέφαλο. Ἄν δέν εἶχες τὸ πείσμα σου θά ἦσουν ὁ καλλίτερος ἀνθρωπος τὸ κόσμου. Τὸ θυμάμαι καλὰ ὅτι ἡ φωτιά ἦταν στὸν ἀχυρῶνα τῆς γρηῆς Φρασοῦ... Τὸ θυμήθηκες τώρα καὶ σύ, ἀλλὰ τὸ πείσμα σου δέν σ' ἀφίνει ν' ἀναγνωρίσης τὸ λάθος σου.

ΕΥΛΑΛΙΑ: Καλέ, δέν παύετε τώρα; Δέν ξέρω πού ἦταν ἡ φωτιά, θυμάμαι, ὅμως, τὴν ὥρα πού σθάζατε σεῖς μὲ τὴν ἀντλία σας, ἡ φωτιά εἶχε σβῆσει πρὸ πολλοῦ.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (πληγωμένος στὴ φιλοτιμία του): Αὐτὸ δέν ἦταν δικό μου φαῖξιμο... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δέν εἶχαμε ἀκόμα τὴν καινούργια ἀντλία. Καὶ ἡ παλιά, ὅπως ξέρετε, ἦταν ἓνα σαράβαλο καὶ μισό. ὦ! Ἄν εἶχαμε τὴν καινούργια!

ΟΚΤΑΒΙΟΣ: Ναί, νά λέμε τὴν ἀλήθεια. Ἦ καινούργια ἀντλία μας εἶναι μαγγιόρα.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (μὲ καμῶρι): Σὰν νά τὴ βλέπω ἀκόμα, καθὼς τὴ μεταφέραμε ἀπὸ τὸ σταθμὸ στὸ γκαράζ. Εἶχε μαζευθῇ

ὅλο τὸ χωριὸ μὲ σημαίες καὶ μὲ λάβαρχο κι' ὁ δῆμαρχος ἔδωκε λόγο... Ἡ ἀντλία αὐτὴ εἶναι ἡ ὠραιότερη μέρα τῆς ζωῆς μου! εἶπε. Κι' ὅλος ὁ κόσμος φώναζε: «Ζήτω ἡ ἀντλία! Ζήτω ἡ ἀντλία!»

ΟΚΤΑΒΙΟΣ: Θυμάσαι πὼς ἔλαμψε στὸν ἥλιο; Πήγαμε νά στραβωθοῦμε.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Κανένα χωριὸ ἐδῶ τριγύρω δέν ἔχει τέτοια πυροσβεστικὴ ἀντλία... Μὲ μιὰ τέτοια ἀντλία θά μπορούσαμε νά σβύσουμε ὅλοκληρο ἡφαίστειο σὲ λιγώτερο διάστημα ἀπ' ὅτι χρειάζεται ἓνας ἀσφαματικός, γιά νά σβύσῃ ἓνα κερί...

ΟΚΤΑΒΙΟΣ: Σωστά!... Τὸ μόνο δυσάρεστο εἶναι ὅτι δέν τὴ χρησιμοποιήσαμε οὔτε μιὰ φορὰ σκόνα...

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (ὀλιβερά): Ναί, αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ δικός μου καὶ μὸς. Δυόμισι χρόνια τώρα, αὐτὸ τὸ σὰκι μὲ τρώγει... Ὅθελαν τόσο πολὺ νά δείξω στοὺς χωριανούς μας τὴν ἀξία τῆς ἀντλίας μας... Πολλὲς φορές μούρχεται νά βάλω φωτιά μόνος μου κάπου, γιά νά μπορέσω νά τὴ σβύσω ὅσπου... Ἄν δέν φοβόμουν τοὺς χωροφύλακες, σὲ βεβαίῳ ἔτι θά τῶκανα πρὸ πολλοῦ... Ὅσο σκέπτομαι ὅτι τὴν καυμένη τὴν ἀντλία μας τὴν ἔχουμε διαρκῶς κλεισμένη στὸ γκαράζ καὶ δέν τὴ βγάζουμε παρὰ μόνον ὅταν ἔχουμε ἀσκήσεις... Μιὰ τόσο ὁμορφὴ ἀντλία...

ΕΥΛΑΛΙΑ: Δέν εἶναι ἀνάγκη νά στενοχωριέσαι. Ἰσιδωρε. Ἐσὺ θ' ἀρροστήσης στὸ τέλος...

ΟΚΤΑΒΙΟΣ (κυττάζοντας τὸ ρολόγι τοῦ): Δέκα καὶ εἴκοσι... Καίρως γιά ὕπνο... Δέν περνᾶ καθόλου ἀσχημα κοντά σας, ἀλλ' αὐτοῖς τὸ πρῶτο πρέπει νά σηκωθῶ νωρίς, γιά νά πάω τὴν ἀγελάδα μου στὰ βουνά (σηκώνεται). Καληνύχτα σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιά τὴν περιποίησιν. Τὸ κρασί σας ἦταν περὶ ὅμοιο.

ΕΥΛΑΛΙΑ: Καληνύχτα, κύριε Ὀκτάβιε. Καὶ νά σᾶς ξαναβλέψουμε.

(Τρεῖς ὥρες ἀργότερα, ὁ Ἰσιδωρος, ἡ Εὐλαλία καὶ ὁ Ζυλὸς ρογάλλιν μαναρῶς, ἔξω ἀκούσθηκε ἤχος τυμπάνου).

ΕΥΛΑΛΙΑ (ζυπνώντας): Τί συμβαίνει;

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (μὲ τὰ μάτια πρησμένα): Μοῦ φαίνεται πὼς ἀκούω ταμπουρέλο.

ΕΥΛΑΛΙΑ: Θάναί ὁ ἀγροφύλακας...

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (πηδώντας ἀπὸ τὸ κρεββάτι): Ἄλλὰ τότε θάναί καμιά πυρκαγιά! Πυρκαγιά! Καὶ σημαίνει συναγερμός! Ἐπὶ τέλους!... Ὅθ' ἐπληθύνουν λιγάκι τὰ αἵματά μας!... Ὅθ' ἐκπορεύσῃ ἡ ἀντλία μας!... Εὐλαλία, γρήγορα τὴ στολή μου!

ΕΥΛΑΛΙΑ: Μὴν κάνης ἔτσι, σὰν τρελλός. Θά σοῦ τὴ φέρω τὴ στολή σου. Ψυχραιμία!... Ἄ!... Μὰ πού τῶθαλα,

λοιπόν, το κλειδί; Δεν βρίσκω το κλειδί της ντουλάπας!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (με άνοπομονησία): Κά-νε, λοιπόν, γρήγορα... Κουνήσου, λιγάκι, χοντρέλα! Πρέπει να φθάσω εγκαίρως στον τόπο του δράματος... Ω!... Δεν το βρήκες, λοιπόν, ακόμα αυτό το κλειδί;

ΕΥΛΑΛΙΑ: Δεν μπορώ να θυμηθώ ποτέ τούτο. Ζυλό! Ζυλό!

ΖΥΛΟ (ξυπνώντας): Τι είναι;

ΕΥΛΑΛΙΑ: Μήπως είδες το κλειδί της ντουλάπας;

ΖΥΛΟ: Όχι...

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (σηκώνοντας τα χέρια προς τον ουρανό): Καί, όμως, πρέπει να φορέσω τη στολή μου. Δεν μπορώ να παρουσιασθώ με τα σώδακα! Δώστε μου γρήγορα ένα τσεκούρι!

ΕΥΛΑΛΙΑ (έντρομη): Θεέ μου! Θα μ'ας σκοτώσει!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Σκάσε, λοιπόν, κι' εσύ, φώκια! Το θέλω, για να ανοίξω το ντουλάπι.

ΕΥΛΑΛΙΑ: Με τσεκούρι;

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Τι να κάνω; Μήπως προτιμάς να τρέξω στον κλειδαρά;

(Αρπάζει το τσεκούρι που του φέρε ο γυιός του και σπάει την πόρτα της ντουλάπας).

ΕΥΛΑΛΙΑ (κλαίγοντας): Πάει το γιουλακάκι μου! "Α!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Διάβολε! 'Η στολή μου δεν είναι μέσα στη ντουλάπα!

ΕΥΛΑΛΙΑ: Πώς; "Α! Νάζι, τώρα το θυμήθηκα. Την έχω με τα μάλλινα, στη γαββαλίνη, για το σκόρο!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Φέρε την, λοιπόν, γρήγορα. Θα με σκάσεις απόψε! Περιμένεις να καί το χωριό κι' ύστερα να μου τ'ή φέρεις;

('Η Ευλαλία ανεβαίνει στη σοφίτα και σε λίγο επιστρέφει με τη στολή).

ΕΥΛΑΛΙΑ: Νά την!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: 'Επί τέλους! (Προσπα-θεί να φορέσει την κυλόττα του, αλλά δυσκολεύεται. Το είναι πολύ στενό. Χά-νει την ισορροπία του και πέφτει γκω). Νά παρ' ο διάβολος τον άλλο διάβολο! Πάχυνε, λοιπόν, τόσο πολύ από πρό-περου;

ΕΥΛΑΛΙΑ (βοηθώντας τον να σηκω-θή): Αύτη τη φορά δεν θα π'ής ότι εγώ σε καθυστερώ. Κι' ούτε να με ξαναπ'ής χοντρέλα, εσύ που έγινες σάν βαρέλι.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (κατωρθώνοντας επί τέ-λους να κουμπώσει την κυλόττα του): Κράτησε τις σκέψεις σου για τον εαυτό σου και δός μου το άμπέχωνο.

ΕΥΛΑΛΙΑ: Πάρε το. Νά δούμε αν σου μπειν.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (άφορ παιδεύεται για να κουμπώσει): Φέρε μου τώρα και τις μπότ-τες!

ΕΥΛΑΛΙΑ: Τις μπόττες; Είσεις κα-λα ότι βρίσκονται στον ταγκάκη... Μή-πως θέλεις να πάω να τον ξυπνήσω;

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Μά' όσο να μου τις φέ-ρης, δεν θα μείνη ούτε μισό σπιτί στο χωριό.

ΕΥΛΑΛΙΑ: Κανένας κίνδυνος με την καινούργια άντλία!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Καί, πώς θα κάνη τη δουλειά της ή άντλία, αν δεν είναι γώ για να τη χειρισθώ; Τόσο το χειρότερο... Δεν θα φορέσω μπόττες...

ΕΥΛΑΛΙΑ: Θα πάς με παντοφλές;

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Όχι, θα φορέσω τα σι-βάλια μου. Πού είναι ή κάσκα μου;

ΕΥΛΑΛΙΑ: Ζυλό, όνεια στην καρέ-κλα και πάρε από το ράφι την κάσκα του πατέρα σου. Είναι πάνω από το ντου-λάπι, πίσω από τον τενεκέ με το τουρσί.

ΖΥΛΟ: 'Αμέσως, μαμά!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Κάνε γρήγορα, Ζυλό!

ΖΥΛΟ (φέροντας την κάσκα): Είδες πώς γυαλίζει, πατέρα;

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Ναί... Πού είναι το φτε-ρό;... Το φτερό, πού είναι; Δεν μπορώ να πάω χωρίς φτερό!... Θα είμαι σάν μα-θημένος πετεινός. Το φτερό μου γρήγο-ρα, γιατί θα τα κάνω λίμπα όλα εδώ μέ-σα! (Τ'ή σιγμή εκείνη ακούονται χτυπή-ματα στην πόρτα). Νά! 'Ερχονται να με ζητήσουν... Ποιός είναι;

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ: 'Εγώ είμαι... 'Ο 'Οκτάβιος!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ. Καλά... Έρχομαι άμέσως (πηγαίνει ν' ανοίξη). Είμαι έτοιμος... Το φτερό μου λείπει μονάχα!... 'Ερχομαι ά-μέσως!

ΟΚΤΑΒΙΟΣ (μπαίνει μέσα άναστα-τωμένος): Μήν κάνης πιά τον κόπο, 'Ι-σίδωρε!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (έντρομος): Τι; 'Η φω-τιά έσβυσε μονάχη της;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ: Όχι... Μονάχα πού κάηκε το π'άν!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Τι; Κάηκαν όλα; Δεν πρόλαδες, λοιπόν, δυστυχισμένο τίποτε να κάνης; Καί ή άντλία;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ (κλαίοντας): Μή μιλάς πιά για άντλία, 'Ισίδωρε. Κάηκε!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Τι; Πώς; Κάηκε ή άν-τλία; Τι μου ψάλλεις, 'Οκτάβιε;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ (συντετριμμένος): Ναί... Π'ήρε φωτιά το ύπόστεγο όπου είχαμε την άντλία... 'Όταν έφθασα, όλα ήταν παραδομένα στις φλόγες... Ρίξαμε μερι-κούς κουβάδες νερό, αλλά δεν κάναμε τί-ποτε... 'Η καυμένη ή άντλία μας κάηκε σάν ένα δειπάτι από άχρσα!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (σωριάζεται στην καρέ-κλα): Τι καταστροφή! Θεέ μου, τί κα-ταστροφή!...

ΜΑΞΙΜ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

'Εσύ κι' εγώ

'Εσύ κι' εγώ... εγώ κι' εσύ, κανένας άλ- (λος,

έντεκα χρόνια όλόκληρη μαζί,

ζωή κοινή, καμμία αλλαγή, κανένας σά- (λος)

και δίχως κ'αν ο πόθος μας να ζή.

'Εσύ κι' εγώ, εγώ κι' εσύ... φοιτητή συ- (νήθεια,

ποτέ ή χαρά δεν ήρθε να μ'ας δ'ή,

το κάθε τί μας στερημένο απ' την αλή- (θεια)

χωρίς στο κάτω-κάτω ένα παιδί.

'Εσύ κι' εγώ, εγώ κι' εσύ... όλα τ'α βρά- (δυα

π'αμε στις κάμαρές μας σιωπηλοί

χωρίς παλμούς, χωρίς λαχτάρες, δίχως (χάδια

με το ψυχρό της καθηνότητας μας φίλι.

'Εσύ κι' εγώ, εγώ κι' εσύ... κανένας άλ- (λος,

δυσ ΘΥΜΑΤΑ ενός γάμου θλιβερά.

Κι' εκείνος ο έρωτάς μας ο μεγάλος

ΣΥΝΗΘΕΙΑ πού μ'ας έδεσε γερά.

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

Μικρά - μικρά

Οι άδελφοί Γκρούντχ, από το Μόναχο της Γερμανίας, είναι πέντε ώραία και κλοδομένα άγούρια. Από αυτά τα τέσσα-ρα παντρεύτηκαν τελευταίως και πήραν τέσσερις άδελφές. 'Όσον άφορά τον Πέ-ταύλι κόβεται σε κομμάτια, βάφεται ναστήρι, έπειδή δεν ύπήρχε και πέμπτη άδελφή για να την πάρη αυτός!...

Στην Μουπάσα, της άγγλικής άποικίας Κενά μετεφέρθη από τη ζούγκλα το με-γαλείτερο χαυλιόδοντο. Ζυγίζει 55 όκά-δες και είναι μήκους 3½ μέτρων.

'Η κυρία Ζεέν Πέρντυ από την πόλη Λούγκμαντ του Κολοράντο, έγέννησε σε ήλικία 21 χρονών το έκτο παιδί της.

'Η κυρία Ζεέν Πέρντυ πρωτόγεννη μη-τέρα σε ήλικία 14 χρονών.

'Η Ρουμανική έφημερίς «Καπιτάλ» γράφει ότι ένας στρατηγός στη Σινάια πού έξεστόμισε άσχημα λόγια εις βάρος του Πατριάρχου των Ρουμάνων Λούπυ, έχασε άμέσως τή...μιλιά του!

'Η κυρία Καρνέρο έπέτυχε την κατα-βολή άποζημιώσεως 1.000 λιρών από το Γαλλικό Μονοπώλειο του Καπνού για το λόγο ότι πρό τεσσάρων ετών ένα τσιγά-ρο του έν λόγω μονοπωλείου έξεραγαίει και σκότωσε τον άνδρα της. Την ώρα πού ο μακαρίτης το κάπνιζε άμέρινος.

'Η κατασκευή μιάς δελόνας δεν είναι διόλου εύκολο πράγμα: Απαιτείται τέ-χνη, ταχύτης και πείρα. Το ειδικό ά-τοάι κόβεται σε κομμάτια, βάφεται γυαλίζεται τρυπείται με το χέρι. Ένας έξησκημένος τεχνίτης μπορεί να κατα-σκευάση 25.000 δελόνες την ήμέρα.

Μικρά - μικρά

Ο θάνατος του Λουί Βαλτάρ, του γνωστού τραπεζίτη των Παρισίων, δεν ύπήρ-ξε ένα τραγικό τέλος μόνο γι' αυτόν, αλλά και για την περιφημη Τράπεζά του: έχε-ρωκόπησε. 'Ετσι, ο χαϊδεμένος του μονα-χογυιός, ο Μάξ, βρέ-θηκε στη σκληρή ά-νάγκη να σκεφθ'ή για δουλειά.

Νά βρ'ή δουλειά, είν' ένας λόγος. Τι δουλειά όμως; 'Ο Μάξ έζω απ' το τέν-νις, το σωφτισμα, λίγο χορό και λίγο μπριτζ, δεν ήξερε τί-ποτε άλλο να κάνη. Βέβαια, ήταν όμορ-φος πολύ, εύγενικός και με λεπτούς τρέπους, αλλά τα προ-σόντα αυτά είναι άραγε αρκετά για να εξασφαλίσουν μιάν άνετη ζωή σ' έναν νέο καλομαθημένο, όπως ήταν ο Μάξ;

Αυτά και πολλά άλλα σκεφτόταν ο γυιός του μακαρίτη τραπεζίτη, έκείνο το πρωί καθώς βολτάριζε στο Λουξεμ-βούργο.

Σε μιά στιγμή ένοιωσε κάποιο χέρι να τον χτυπά στον ώμο. Στράφηκε και είδε τον Έντυόντο Μερόλ, τον παλιό του συμμαθητή.

—Καλημέρα, Βαλτάρ, του είπε αυτός, τί γίνεσαι; Με θυμάσαι; Σε συλλυπούμαι, φίλε μου. Έμαθα τις συμφορές σου. Καί τώρα πώς τα περνάς; Για διηγ'ήσου μου...

'Ο Μερόλ φαινόταν να λυπότανε ειλι-χρινά με τη συνάντησή του φίλου του και ο Μάξ πού είχε καιρό ν' άκούση δυό λόγια συμμόνιας, (όλοι οι φίλοι του τον απέ-φαιναν τώρα τελευταία), ένοιωσε κά-ποια χαρά στη σκέψη πώς θα μπορούσε έπί τέλους να ανοίξη κάπου την καρδιά του.

Κάθους, λοιπόν, και του διηγήθηκε ό-λα του φίλου του.

—Κατάλαβα, του είπε στο τέλος ο Μερόλ, έχεις προσόντα τεμπελιάς... Μιά και πάφες όμως έτσι ή τύχη, κάτι μπο-ρώ να κάνω για σένα. Πήγαινε στον πα-τέρα μου. Διευθύνει ένα ιδιωτικό άστυ-νομικό γραφείο, το καλύτερο του είδους του στη Γαλλία. Έργάζομαι και εγώ έ-κει και άργότερα θα αναλάβω τη διευ-θυνσι. Καταλαβαίνεις λοιπόν... 'Αν προσ-ληθ'ής... θα εξασφαλίσης δουλειά με μέλλον. Νά, πάρε τη διεύθυνσι, θα πώ του μπαμπά να σε περιμένη αύριο το πρωί.

'Ο Μάξ στην άρχή σκέφτηκε να διώ-ξη την ευκαιρία πού του παρουσιαζόταν, ύστερα, όμως, άλλαξε ιδέα. Γιατί άλ-λως; Μήπως απέκλειστο να γίνη μιά μέρα ένας διάσημος ντέτεκτιβ, πού να τον τρέμη όλος ο κόσμος;

Την άλλη μέρα παρουσιαζότανε στον πατέρα του Μερόλ και σε μισή ώρα μέσα είχαν κλείσει συμφωνία.

—Μου χρειάζεται ένας υπάλληλος με τη δική σας άριστοκρατική εμφάνισι, του

είπε ο κ. Μερόλ, πατήρ. Θα σ'ας χρησι-μοποιήσω στις κοσμικές έρευνες. Θάχστε μέλλον στη δουλειά μας, σ'ας το προλέ-γω. Στην άρχή βέβαια ή άμοιβή σας θα είναι μικρή, άργότερα όμως...

'Ο Μάξ δέχτηκε. Μήπως μπορούσε να κάνη και τίποτα καλύτερο; Τις πρώτες τέσσαρες μέρες δεν του άνέθεσαν ούτε την παραμικρότερη δουλειά. Το πρωί ό-μως της πέμπτης μέρας έκλήθη έπείγόν-τως στο γραφείο του Μερόλ πατέρα. 'Ε-κει ο διευθυντής τον παρουσίασε σ' ένα κοντόχοντρο άντρα, φλαγκρό, καμιά έ-ξηνταριά χρονών.

—'Ο κύριος, είπε ο Μερόλ, θέλει να παρακολουθήσουμε τη γυναίκα του. Θα την αναλάβης εσύ αυτή τη δουλειά και να προσέξης να φαν'ής αντάξιος των προ-σδοκιών μου.

'Εν συνεχεία ο Μάξ έμαθε πώς έπρε-πε να κατασκοπεύη μιά κυρία πού την ύποπτευαν ότι άπατούσε τον σύζυγό της. Τούπαν το όνομα: Φερλινέτ, τη δι-εύθυνσι: υπουλεβέρ Μαλέρμπ, και στο τέλος τουδωσαν τη φωτογραφία της κα-τά φαντασίαν μοιχού, ή οποία παρίστανε άραιοτάτην νέα ως είκοσιπέντε χρονών.

—Πήαι βέβαιος πώς με άπατά, έτό-νις ο Φερλινέτ, συγκατώντας με κόπο το θυμό του, αλλά δεν έζωω με ποιόν. Κάθε λίγο και λιγάκι υπαίνει σ' αυτο-κίνητο και φεύγει. Παρ' πηγαίνει; Τι κά-μνει; Αυτό θέλω να μάθω. Θα σ'ας πλη-ρώσω βασιλικά... Θάρχομαι κάθε πρωί να μαθαίνω τα νέα.

—Νά πού θα ντεμπούταστε και ως ντέτεκτιβ, είπε ο κ. Μερόλ στον Μάξ μόλις έφυγε ο πελάτης. Είστε τυχερός... Σ'ας παρουσιάζεται μιά λαμπρά ευκαιρία να κερδίσετε του κόσμου τα λεφτά σ'ας κοχλάς ακόμη του σταδίου σας.

Την επομένη στις 2 1)2 ο Μάξ, πού

καθόταν σ' ένα καφε-νεδάκι άπέναντι στο ύπό παρακολούθησιν σπιτί, είδε την πόρ-τα να ανοίγη και ά-πό μέσα να βγαίνει μιά νέα ώραιοτάτη, πολύ πιο όμορφη άπ' ό,τι την έδειχνε ή φωτογραφία.

'Ο Μάξ σκηώθηκε και την πήρε από πί-σω. 'Η νέα πήγε σε κάμποσα μαγαζιά και ψώνισε διάφορα μι-κροπράγματα και ύ-στερα άνέβηκε στο μετρό. Από πίσω ο Μάξ. Στην επομένη στάσι το τραμ ξεχεί-λθηκε από κόσμο και ο ντέτεκτιβ μας έχα-σε για μιά στιγμή τη νέα από τα μάτια του. 'Όταν ο κόσμος

λιγίστεψε και θέλησε να δ'ή πού ήταν, ή νέα είχε γίνει καπνός.

'Όταν ο Μάξ άνέφερε τα γεγονότα στον σύζυγο της νέας, ο τελευταίος έγι-νε έζω φρενών.

—Την χάσατε την καλύτερη στιγμή. Έκείνη την ώρα πηγαίνει στο φίλο της. Κατά τις 5. Προσέξτε, τώρα, μην φερ-θ'ήτε τόσο βλακωδώς και την δεύτερη φορά, γιατί θα άπευθυνθώ άλλου.

'Ο Μάξ με κόπο συγκρατήθηκε και δεν τον χαστούκισε.

Το άπόγευμα στις 2 1)2 επανέλαθε την παρακολούθησι. 'Αλλά σε μιά στιγμή ή νέα έστριψε σε κάποια γωνία. 'Ο ντέτεκτιβ φοβήθηκε. «'Ε-χει χάξι να την χάσω πάλι!» σκέφθη-κε και άναψε το βήμα του... Καθώς έ-στρεψε και αυτός... τσουπ!... πέφτει πρό-σωπο με πρόσωπο με την νέα.

—Γιατί με παρακολουθείτε από χθές; τον ρώτησε αύτη γεμάτη θυμό.

'Ο Μάξ ένοιωσε να τον πλημμυρίξη ή ντροπή για το συγχερό επάγγελμά του.

—'Ηταν κάτι υπέρνω των δυνάμεών μου, κυρία μου! είπε, παίρνοντας ύφος μελοδραματικό. Σ'ας άγαπάω.

'Η νέα γυναίκα τον κύτταζε κατά-πληκτη, και ύστερα του είπε:

—Είστε ένας βλάκας!...

'Ο Μάξ τ'ήλασε. Καί χωρίς να κατα-λάβη τί έχανε, ψύθρισε:

—Μοδ' τύπε και ο άνδρας σ'ας αυτό.

'Η νέα τ'αράχτηκε.

—'Ο άντρας μου; Τον έξερετε;

Και ο Μάξ, θέλοντας και μή, αναγκά-στηκε να τ'α π'ή ύλα.

'Η νέα έγινε έζω φρενών.

—Τον πληγάνθρωπο! έκανε τρίζοντας τ'α δόντια της. Θα τον χωρίσω... θα πά-ρω διαζύγιο... Νά με προσβάλλη τόσο... να με ύποπτευθ'ή!...

Σε λίγο καθισμένοι και οι δυό σ' ένα καφενεδάκι τ'α λέγανε σάν παλιοί φίλοι. Την επομένη ο Μάξ πήρε την παύσι του απ' το γραφείο του. 'Αλλά τί τον ένοι-αζε πιά; Σε λίγο καιρό βρέθηκε δουλειά, και μόνιμη μάλιστα αύτη τη φορά. Παν-τρεύτηκε τη νέα και άνέλαθε τη διαχεί-σινι της παρουσίας της.

Και έτσι άποδείχτηκε πώς ή δουλειά του είχε πράγματι μέλλον.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Ο θάνατος του Λουί Βαλτάρ, του γνωστού τραπεζίτη των Παρισίων, δεν ύπήρ-ξε ένα τραγικό τέλος μόνο γι' αυτόν, αλλά και για την περιφημη Τράπεζά του: έχε-ρωκόπησε. 'Ετσι, ο χαϊδεμένος του μονα-χογυιός, ο Μάξ, βρέ-θηκε στη σκληρή ά-νάγκη να σκεφθ'ή για δουλειά.

Νά βρ'ή δουλειά, είν' ένας λόγος. Τι δουλειά όμως; 'Ο Μάξ έζω απ' το τέν-νις, το σωφτισμα, λίγο χορό και λίγο μπριτζ, δεν ήξερε τί-ποτε άλλο να κάνη. Βέβαια, ήταν όμορ-φος πολύ, εύγενικός και με λεπτούς τρέπους, αλλά τα προ-σόντα αυτά είναι άραγε αρκετά για να εξασφαλίσουν μιάν άνετη ζωή σ' έναν νέο καλομαθημένο, όπως ήταν ο Μάξ;

Αυτά και πολλά άλλα σκεφτόταν ο γυιός του μακαρίτη τραπεζίτη, έκείνο το πρωί καθώς βολτάριζε στο Λουξεμ-βούργο.

Σε μιά στιγμή ένοιωσε κάποιο χέρι να τον χτυπά στον ώμο. Στράφηκε και είδε τον Έντυόντο Μερόλ, τον παλιό του συμμαθητή.

—Καλημέρα, Βαλτάρ, του είπε αυτός, τί γίνεσαι; Με θυμάσαι; Σε συλλυπούμαι, φίλε μου. Έμαθα τις συμφορές σου. Καί τώρα πώς τα περνάς; Για διηγ'ήσου μου...

'Ο Μερόλ φαινόταν να λυπότανε ειλι-χρινά με τη συνάντησή του φίλου του και ο Μάξ πού είχε καιρό ν' άκούση δυό λόγια συμμόνιας, (όλοι οι φίλοι του τον απέ-φαιναν τώρα τελευταία), ένοιωσε κά-ποια χαρά στη σκέψη πώς θα μπορούσε έπί τέλους να ανοίξη κάπου την καρδιά του.

Κάθους, λοιπόν, και του διηγήθηκε ό-λα του φίλου του.

—Κατάλαβα, του είπε στο τέλος ο Μερόλ, έχεις προσόντα τεμπελιάς... Μιά και πάφες όμως έτσι ή τύχη, κάτι μπο-ρώ να κάνω για σένα. Πήγαινε στον πα-τέρα μου. Διευθύνει ένα ιδιωτικό άστυ-νομικό γραφείο, το καλύτερο του είδους του στη Γαλλία. Έργάζομαι και εγώ έ-κει και άργότερα θα αναλάβω τη διευ-θυνσι. Καταλαβαίνεις λοιπόν... 'Αν προσ-ληθ'ής... θα εξασφαλίσης δουλειά με μέλλον. Νά, πάρε τη διεύθυνσι, θα πώ του μπαμπά να σε περιμένη αύριο το πρωί.

'Ο Μάξ στην άρχή σκέφτηκε να διώ-ξη την ευκαιρία πού του παρουσιαζόταν, ύστερα, όμως, άλλαξε ιδέα. Γιατί άλ-λως; Μήπως απέκλειστο να γίνη μιά μέρα ένας διάσημος ντέτεκτιβ, πού να τον τρέμη όλος ο κόσμος;

Την άλλη μέρα παρουσιαζότανε στον πατέρα του Μερόλ και σε μισή ώρα μέσα είχαν κλείσει συμφωνία.

—Μου χρειάζεται ένας υπάλληλος με τη δική σας άριστοκρατική εμφάνισι, του

είπε ο κ. Μερόλ, πατήρ. Θα σ'ας χρησι-μοποιήσω στις κοσμικές έρευνες. Θάχστε μέλλον στη δουλειά μας, σ'ας το προλέ-γω. Στην άρχή βέβαια ή άμοιβή σας θα είναι μικρή, άργότερα όμως...

'Ο Μάξ δέχτηκε. Μήπως μπορούσε να κάνη και τίποτα καλύτερο; Τις πρώτες τέσσαρες μέρες δεν του άνέθεσαν ούτε την παραμικρότερη δουλειά. Το πρωί ό-μως της πέμπτης μέρας έκλήθη έπείγόν-τως στο γραφείο του Μερόλ πατέρα. 'Ε-κει ο διευθυντής τον παρουσίασε σ' ένα κοντόχοντρο άντρα, φλαγκρό, καμιά έ-ξηνταριά χρονών.

—'Ο κύριος, είπε ο Μερόλ, θέλει να παρακολουθήσουμε τη γυναίκα του. Θα την αναλάβης εσύ αυτή τη δουλειά και να προσέξης να φαν'ής αντάξιος των προ-σδοκιών μου.

'Εν συνεχεία ο Μάξ έμαθε πώς έπρε-πε να κατασκοπεύη μιά κυρία πού την ύποπτευαν ότι άπατούσε τον σύζυγό της. Τούπαν το όνομα: Φερλινέτ, τη δι-εύθυνσι: υπουλεβέρ Μαλέρμπ, και στο τέλος τουδωσαν τη φωτογραφία της κα-τά φαντασίαν μοιχού, ή οποία παρίστανε άραιοτάτην νέα ως είκοσιπέντε χρονών.

—Πήαι βέβαιος πώς με άπατά, έτό-νις ο Φερλινέτ, συγκατώντας με κόπο το θυμό του, αλλά δεν έζωω με ποιόν. Κάθε λίγο και λιγάκι υπαίνει σ' αυτο-κίνητο και φεύγει. Παρ' πηγαίνει; Τι κά-μνει; Αυτό θέλω να μάθω. Θα σ'ας πλη-ρώσω βασιλικά... Θάρχομαι κάθε πρωί να μαθαίνω τα νέα.

—Νά πού θα ντεμπούταστε και ως ντέτεκτιβ, είπε ο κ. Μερόλ στον Μάξ μόλις έφυγε ο πελάτης. Είστε τυχερός... Σ'ας παρουσιάζεται μιά λαμπρά ευκαιρία να κερδίσετε του κόσμου τα λεφτά σ'ας κοχλάς ακόμη του σταδίου σας.

Την επομένη στις 2 1)2 ο Μάξ, πού

καθόταν σ' ένα καφε-νεδάκι άπέναντι στο ύπό παρακολούθησιν σπιτί, είδε την πόρ-τα να ανοίγη και ά-πό μέσα να βγαίνει μιά νέα ώραιοτάτη, πολύ πιο όμορφη άπ' ό,τι την έδειχνε ή φωτογραφία.

'Ο Μάξ σκηώθηκε και την πήρε από πί-σω. 'Η νέα πήγε σε κάμποσα μαγαζιά και ψώνισε διάφορα μι-κροπράγματα και ύ-στερα άνέβηκε στο μετρό. Από πίσω ο Μάξ. Στην επομένη στάσι το τραμ ξεχεί-λθηκε από κόσμο και ο ντέτεκτιβ μας έχα-σε για μιά στιγμή τη νέα από τα μάτια του. 'Όταν ο κόσμος

λιγίστεψε και θέλησε να δ'ή πού ήταν, ή νέα είχε γίνει καπνός.

'Όταν ο Μάξ άνέφερε τα γεγονότα στον σύζυγο της νέας, ο τελευταίος έγι-νε έζω φρενών.

—Την χάσατε την καλύτερη στιγμή. Έκείνη την ώρα πηγαίνει στο φίλο της. Κατά τις 5. Προσέξτε, τώρα, μην φερ-θ'ήτε τόσο βλακωδώς και την δεύτερη φορά, γιατί θα άπευθυνθώ άλλου.

'Ο Μάξ με κόπο συγκρατήθηκε και δεν τον χαστούκισε.

Το άπόγευμα στις 2 1)2 επανέλαθε την παρακολούθησι. 'Αλλά σε μιά στιγμή ή νέα έστριψε σε κάποια γωνία. 'Ο ντέτεκτιβ φοβήθηκε. «'Ε-χει χάξι να την χάσω πάλι!» σκέφθη-κε και άναψε το βήμα του... Καθώς έ-στρεψε και αυτός... τσουπ!... πέφτει πρό-σωπο με πρόσωπο με την νέα.

—Γιατί με παρακολουθείτε από χθές; τον ρώτησε αύτη γεμάτη θυμό.

'Ο Μάξ ένοιωσε να τον πλημμυρίξη ή ντροπή για το συγχερό επάγγελμά του.

—'Ηταν κάτι υπέρνω των δυνάμεών μου, κυρία μου! είπε, παίρνοντας ύφος μελοδραματικό. Σ'ας άγαπάω.

'Η νέα γυναίκα τον κύτταζε κατά-πληκτη, και ύστερα του είπε:

—Είστε ένας βλάκας!...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Ή ντάμα

Τὰ τρανταχτά γέλια άνακατωμένα με τους ήχους της τζάζ, δίναν έναν εϋθυμο τόνο στο κοσμοπλημμυρισμένο κέντρο της Φαληρεϊτικής άκτής, κι' ο μπάτις του Σαρωνικού τάπαιρνε μακριά, τὰ σκορπούσε στην άπείραντη σκοτεινή θάλασσα που άνάρια-άνάρια σαν λαμπιερά άστέρια πην φωτίζαν οι λάμπες των «γρί-γρί».

Περυσότερο άπ' όλους γλεντούσε ή παρέα της Κάτης: ήταν ή μόνη ντάμα κι' είχε τρεις καθαλιέρους, που συναγωνίζονταν ποιος δα της φανή πιο εύαριστος με τις περιποιήσεις του, με τὰ κοπιμένα του, με τὰ καλαμπούρια του, μια και δέν μπορούσαν να είναι εύαριστοι με την φάτσα τους, γιατί κι' οι τρεις θάγαν περάσει τὰ σαρανταπέντε κι' άκούη ήταν άρκετά κακομούτσουνοι.

Κι' ή Κάτη με τὰ δροσερά της νεϊάτα, ήταν χτυπητή αντίθεση στον πίνακα αυτόν. Συνηθισμένη άνορθογραφία θά πητε... Τέλος πάντων.

Γλεντούσε λοιπόν ή παρέα της Κάτης, τὸ γκαρσόνι δέν πρόφταινε να τους περιποιηθῇ, οι μπουκάλες της μπύρας άδειάζαν με καταπληκτική γρηγοράδα, κι' οι καθαλιέροι πιο πρόθυμοι... κι' άπ' τὸ γκαρσόνι.

— Κάτη, θέλεις λίγα φρέσκα μπαρμουνάκια;

— Μά είναι φρέσκα, γκαρσόν; ρώτησε με θαρετό ύφος ή Κάτη, πίνοντας την τέταρτη μπύρα της.

— Φρεσκοτάτα, δεσποινίς.

Ή Κάτη κόντευε να πνιγῇ. Τόσο γνωστή της ήταν αυτή ή φωνή! Σήκωσε τὸ κεφάλι της, πρόσεξε καλά τὸ γκαρσόνι. Δέν υπήρχε άμφιβολία: ήταν αυτός... Μόνο που ήταν πιο άδύνατος και τὰ μαλλιά του ήταν γκριζά.

— Καλά, φέρε μου, ψιθύρισε ή Κάτη, σαν να τὸλεγε μόνο για τὸν εαυτό της.

Πόσο μακρινά ήταν ὅλ' αὐτά, πόσον μακριά τάχε σκεπάσει ή λήθη με τὸ σκοτεινὸ πέπλο της. Και νά, τώρα ερχονται ένα-ένα στη μνήμη της: τὸ πατρικὸ σπίτι της ἐπαρχίας, οι εϋτυχημένες παιδικές μέρες, ὁ Πέτρος σύντροφος στὰ παιχνίδια, ἀργότερα στη δυστυχία, ὁ θάνατος τοῦ πατέρα της και κατόπιν της μητέρας της.

Πόσο δυστυχισμένη ήταν, ὅταν ἔμεινε ἔρημη στὸν κόσμο. Ή μόνη της παραγορία ήταν ή άγάπη τοῦ Πέτρου που ήταν κι' αὐτὸς ὀρφανὸς σαν κι' αὐτή, σαν κι' αὐτὴ μόνος κι' ἔρημος.

— Ὑστερα ή άπόφαση νάρθουν να δουλέψουν στην Ἀθήνα, ὅπου ὁ Πέτρος θά σπούδαζε συγχρόνως ἱατρική.

Αὐτὴ ἔγινε δακτυλογράφος. Μά πόσο δύσκολα περνοῦσαν στην Ἀθήνα. Δέν ήταν τόσο εϋκόλο ὅσο λογάριαζαν: ὁ Πέτρος δυσκολευόταν πολύ, δέν τοῦ εφθάναν τὰ λεπτά για τις σπουδές του. Ὑστερα ήθελε ή άπογοήτευση: θυμίζεται τὰ λόγια του μια μέρα ὅταν γύρισε κατὰκοπος άπ' τὴ δουλειά του: «Κάτη, της εἶπε πῆ, ἔμεις οι ἀποστάμενοι στην Ἀθήνα, ή πολύ ὑψηλά ανεβαίνουμε, ή πολύ γαμηλά πέτουμε, πάντως χρειάζεται ὁρμος για να μη λοξοδρομήσουμε». Και

Πῶς δάδελα

Τὸ τρεχαντήρι ὡς κίνησε με φουσκωμένα τὰ πανιά για τὸ λιμάνι τ' άγνωρο, κι' ὡς πάει γοργά, κι' ὡς πάει φαντάζει κίκνο, μ' άνοιχτά τὰ δόλωσπα τὸν τὰ φτερά!...

— — —

Κι' ἐγὼ που πόθησα ὁ φτωχὸς ταξίδια πάντα' άλαργινά μέσα σ' άκούμαντους, θυθοῦς και σκοτεινά πελάη καθώς τὸ βλέπω... ἔνας καμὸς' μου σφίγγει την καρδιά!...

— — —

Πῶς θάθελα να μ' ἔπαιρνε μαζί ἐκεῖ που να λησμονήσω φεύγοντας κάποιες άγάπες μακρινές, πόθους, σφιχταγκυλιάσματα, νοσταλγικές γλυκές φωνές που χάθηκαν... Κι' άπ' τ' άγνωστο ή σκέψη μου μεθάει!...

(Καβάλλα)

ΤΑΤΑΚΗΣ ΑΝΑΖΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

μια μέρα ή άγάπη τους ἔσβυσε χωρίς να τὸ καταλάβουν, καλά-καλά. Χώρισαν...

— — —

Τώρα τὸν ξαναβλέπει ὕστερα από δέκα χρόνια... Καυμένη Πέτρο! Ή Κάτη σηκώνει τὰ μάτια της. Νά τον κάθεται κει παρήμερα. Κάνει πὸς δέν την κυττάζει. Τὸ μαῖρο σακκάκι του είναι ξεφτισμένο, τὸ παπιγιὸν λιγδιασμένο...

— Σερ! Τί ἔχεις και εἶσαι τόσο μελαγχολική, φωνάζει ὁ ἕνας της παρέας ἕνας ξερακιανὸς με μονόκλι, ἐσὺ ἔχεις πάντοτε τόσο κέφι.

— C'est très bizarre! προσθέτει ὁ ἄλλος με την άπαστραπένουσα φάλακρα.

— Ἐχω τρομερὸ πονοκέφαλο.

— Τότε φεύγουμε, λέν ὅλοι μαζί.

— Γκαρσόν! φωνάζει τὸ μονόκλι, γρήγορα τὸ λογαριασμό. Νά κι' ἔνα κατοστάρινο γιατί μᾶς περιποιήθηκε καλά... Τί κυττάς πάρτο γρήγορα γιατί καμιά φορά μετανιώνω και τὸ βάζω πάλι στὸ πορτοφόλι.

Και οι ἄλλοι γελοῦν με τ' άστεῖο. Τὸ γκαρσόν παίρνει τὸ κατοστάρινο μ' ἔνα «εὐχαριστῶ». Σηκώνονται, ὁ σωφὸς που τοὺς εἶδε άνοίγει κι' ὅλας την πόρτα της πολυτελοῦς λιμουζίνας.

Ή Κάτη φεύγοντας ρίχνει μια τελευταία ματιά στὸν Πέτρο. Τὰ μάτια του δείχνουν άπειρη περιφρόνηση, τὰ χείλη του είναι σφιγμένα, μα αὐτὴ νομίζει ὅτι άκούει να της ψιθυρίζουν «... πάντως χρειάζεται ὁρμος για να μη λοξοδρομήσουμε...».

Μ. Α. ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ

Σὲ σένα

Σὲ σκέπτομαι, άγάπη μου. Γι' αὐτὸ και ή καρδιά μου πλημμυρίζει από εϋτυχία. Θυμᾶσαι ἐκεῖνη τὴ βραδυά που οι καρδιές μας ήταν κοντά-κοντά;

Πίστευα τὴ δική σου και πίστευες τὴ δική μου. Ἀδιάφορη μᾶς ήταν ή ζωή τοῦ ἔξω κόσμου.

Κι' ἐνοιωθα τὸ γλυκὸ σου προσωπάκι να τὸ φωτίζει φρόνιμο χαμόγελο ἀλλὰ με πόση ἡδυπάθεια γεμάτο. Τόβλεπα τὸ χαμόγελο στὸ στόμα και πιο τρυφερὸ στὰ μάτια. Και ἐνοιωθα, άγάπη μου, να μεγαλώνει μέσα μου δυνατὴ και καθάρια, σαν τὴ φωτιά χωρίς καπνὸ, τὴν εϋτυχία ἐκείνου πῶχει άγάσσει.

ΜΩΡΙΣ ΣΑΛΤΙΕΡ

— — —

Μαραμένα φύλλα

Νάντια.....

Τὰ λίγα μαραμένα φύλλα της κληματαριάς αρχίζουν να πέφτουν ένα, ένα, κι' ὅμως είναι τόσο ἀπαλὸ τὸ φύσημα τ' άγέρα, φτωχή μου μικρή... Τὰ κυττάζω άπ' τὸ κρεβάτι μου πίσω άπ' τὸ κλειστὸ τζάμι καθώς πέφτουν χᾶμα τρεμουλιαστά.

Τὰ μετρῶ κάθε πρωί ὅταν θάρρη ή μητέρα να τραβήξει τὴν κουρτίνα και να με φιλήσει στὸ μέτωπο. Σὰν τὰ λίγα μαραμένα κληματόφυλλα στὴν κληματαριά που πέφτουν κι' αὐτὰ ένα, ένα, κι' ὅ φύσημα τ' άγέρα ἔτσι λίγες είναι κι' οι μέρες μου πιά στὴ ζωή, λίγες κι' οι ἐλπίδες μου για τὴν Νάντια.....

Κι' ἄλλο φύλλο κόπηκε κι' ἔπεσε γάμου... Ήταν ή τελευταία μου ἐλπίδα που θάφτηκε κι' αὐτὴ σαν τις ἄλλες ὅλες... Κι' ὅταν πιά πέση και τὸ τελευταῖο φύλλο, τότε θά σβύσω ὅπως τὸ νυσταγμένο φῶς κάποιας καντήλας.

Και τότε ή πνευμένη μου καρδιά θά βρῇ τὴν ἡσυχία που πρόσμενε τῶσον καιρό. Τότε θάρρη ή ἀπολύτρωση...

Τὰ θολά μου μάτια θά στάζουν τὸ τελευταῖο τους δάκρυ και θά χάσουν ἔπο μπροστά τους τὸ ὥραῖο θέαμα της μαραμένης κληματαριάς με τὰ λίγα φύλλα της και ἀπαλὰ θά συνοδέψουν τὸ τελευταῖο φύλλο που ἀργά, ἀργά, θά κοπή και θά πέση γάμο. Τὰ νοσταλμένα μου και ἄδεια στήθια, που ἄλλοτε κρύβανε τις πιο ὥραίες ἐλπίδες και τὰ ὥραιότερα ὄνειρα θά μείνουν για πάντα νεκρά, τὰ χείλη μου θά ἀργοσαλέψουν και στὸ τελευταῖο τους κλείσιμο θά πουν τὸ ὄνομά σου, καλή μου Νάντια, γιατί για σένα μέχρι τώρα ὅλα ζούσανε, τὰ ὄνειρά μου, οι ἐλπίδες μου, τὰ μάνια μου. ή καρδιά μου, τὰ χείλη μου, ὅλος ὁ κόσμος, ὅλο μου τὸ είναι για σένανε ζούσανε, για σένα ζήσανε, και για σένα τώρα πεθαίνουν.

Ἀντίο, Νάντια...

ΣΤΕΛ. Α. ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ

Ένα αὐτοτελὲς ρομάντσο της ΖΑΝ ΜΑΡΕΖ

Η Βαλεντίν Ντυμποῦ, ἑξαιρετικὰ ἐκνευρισμένη ὥστε να μη μπορῇ να καθίση ἡσυχῇ, σηκώθηκε και ἄρχισε να βηματίζει μέσα στην αἴθουσα ἀνάμονης ὅπου τὴν είχαν ὀδηγήσει ὁ μικρὸς τοῦ γραφείου. Κυττοῦσε με βλέμμα ἐντελῶς ἀδιάφορο τις δύο μεγάλες εἰκόνες που ήταν κρεμασμένες στὸν τοῖχο και παρίσταναν δύο διαφορετικές ἀπόψεις τῶν μεγάλων ἐργοστασίων Ντυτίλ, στὸ Μπρίβ-σὺρ-λά-Βύλ.

Βρισκόταν τὴν στιγμή αὐτὴ στὰ κεντρικά γραφεῖα της Ἑταιρίας Ντυτίλ, στὸ Παρίσι, και δέν ἐπιθυμοῦσε τίποτα ἄλλο παρὰ να μπορέσει να διατηρήσει ὅλη της τὴν ψυχραιμία τὴν στιγμή που θά βρισκόταν ἀντιμέτωπη με τὸν κύριο Ἀλμπέρ Ντυτίλ. Ὁ θυρωρὸς είχε προσπαθήσει με κάθε τρόπο να της ἐμποδίσει τὴν εἰσοδο, ἀλλὰ ή ἐπιμονή της ήταν τόσο μεγάλη ὥστε στὸ τέλος ἀναγκάστηκε να της πῇ ὅτι τὴν ἀνήγγειλε στὸν Κύριο Ντυτίλ. «Ἄν δὴν καιρό-εἶχε προσθέσει-θᾶ σὰς δεχθῇ».

— Ἐχει ή δέν ἔχει καιρό, συλλογίζοταν ή Βαλεντίν, θά με δεχθῇ. Τὴν ἴδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα

και ὁ μικρὸς τὴν παρακάλεσε να τὸν ἀκολουθήσει.

Ἡ Βαλεντίν πήρε πρῶτα μιὰ βαθειά ἀναπνοή και ὕστερα ἀκολούθησε. Ἡ μεγάλη στιγμή, που τῶσον καιρό περίμενε, εἶχε σημάει. Ἐπρεπε να φανῇ δυνατὴ, ἀνένδοτη.

Μπροστά σὲ ἕνα μεγαλοπρεπὲς σαλόνι, λουσάτο γραφεῖο, γεμάτο με ἕνα σωρὸ περιττὰ πράγματα που ἔδιναν τὴν ἐντύπωση ὅτι ήταν περισσότερο για φιγούρα παρὰ για δουλειά, στεκόταν ὀρθιος ἕνας νέος κύριος.

Μόλις μπήκε μέσα ή Βαλεντίν, ὁ ποκλίθηκε βαθειά.

— Δεσποινίς... ἔχετε τὴν καλωσύνη να καθίσετε...

Ἡ Βαλεντίν κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ή ἑξαιρετικὴ αὐτὴ εϋγένεια ὀφειλετο στην παρουσία τοῦ μικροῦ. Καὶ πραγματικὰ, μόλις ὁ μικρὸς βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, τὸ ὕψος τοῦ Ἀλμπέρ ἄλλαξε διά μίαν.

— Σεῖς; ἔδω! φώναξε με ἐκπληξη και δυσφορία μαζί. Καὶ ἀφῆσε τὴν ἄρρωστη μητέρα σας μόνι, χωρίς περιποίηση;

Ἐνα εἰρωνικὸ μειδίαμα διαγράφηκε στὰ χείλη της Βαλεντίν, στὸ

ἀκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν.

— Ὡ! κύριε, τοῦ εἶπε, δίνοντας ἀνάλογο εἰρωνικὸ τόνο και στην φωνή της, εἶμαι στ' ἀληθινὰ πολὺ συγκινημένη ἀπὸ τὸ ἑξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον που δείχνετε για τὴν μητέρα μου. Ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της ὅπου τὴν ἔχει καρφώσει ή παράλυσις, ή μητέρα μου μοῦ ἔδωσε τὴν καλὴ συμβουλή να φροντίσω να μάθω ἀν τὸ ταξίδι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου στην Γερμανία ήταν πραγματικὸ. Δέν μοῦ ήταν καθόλου δύσκολο να ἑξακριβώσω ὅτι αὐτὸ που φοβόμουν ήταν ἀλήθεια Δέν πήγατε καθόλου στην Γερμανία. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα που φύγατε ἀπὸ τὸ Μπρίβ-σὺρ-λά-Βύλ, βρισκόσαστε στὸ Παρίσι ὅπου ξαναρχίσατε τὴν παλιά, συνθισμένη σας ζωή, ἀδιάφορῶντας τελείως για τὴν μνηστή σας. Δέν εἶν' ἔτσι;

— Μὴ μιλάτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο Βαλεντίν, μὴ φωνάζετε. Δέν σὰς ἔγασα καθόλου. Πῶς θά μπορούσα ἄλλως τε να σὰς ἑξαδάσω; Φανήκατε τόσο καλὴ μαζί μου...

— Τόσο ἀδύνατη, θέλετε να πῆτε, ἔκανε ἀπότομα ή Βαλεντίν. Σὰς δυσχεραστεῖ που ἄκούτε να ὀνομάζομαι μνηστή σας; Μήπως θέλετε να μεταγειρισθῶ κάποιαν ἄλλη λέξη που, μόνον που τὴν συλλογίζομαι, με κάνει να κοκκινίζω ἀπὸ τὴν ντροπή μου; Ὡ! Πόσο ἀνόητη, πόσο ἐλαφρόμυαλη φάνηκα. Πίστεψα ὅτι μποροῦσα ἐγὼ, ή ὀρφανή ἑγὼς ἀπλοῦ μηχανικοῦ, να γίνω ή γυναίκα ἑνὸς σημαντικοῦ προσώπου σαν κι' ἐσὰς. Ἀλλὰ σὲ τί ἔφτασα; Παρουσιάστηκα στην μητέρα μου, τὴν διαβεβαίωσα ὅτι ὁ πατέρας σας δέν θά εἶχε καμμιαν ἀντίρρηση στην ἑνώσή μας...

— Δέν εἶνα καμμιὰ κακὴ πρόθεσι. Βαλεντίν...

— Ὅχι! Παίξατε τὴν κωμωδία σας θαυμασία. Πρὸ πάντων τὴν στιγμή που με κάνατε να ἱκανοποιησω τὴν περιέργειά σας, που σὰς ἄφισα να με ννωρίσετε ἀπὸ πολὺ—πολὺ κοντά. Μοῦ τὸ ζητήσατε σαν μιὰ ἐγγύηση για τὴν ἀγάπη μου, σαν μιὰ ἀνάθενη θυρία. Καὶ πίστεψα στὰ λόγια σας. Πίστεψα στοὺς ὁρκους που δίνετε στην δυστυχημένη γρηὰ μητέρα μου. Ἐσχάσατε ὅτι ἀν ἤμουν μιὰ φρεδὸν φτωχή

Νέα Ζωή

κοπέλλα ήμουν έν τούτοις από μία κοινωνική τάξη ανάλογη με την δική σας και ότι ή θυσία αυτή που μου ζητήσατε ήταν αποφασιστική για όλη μου την ζωή. Καί μερικές μέρες αργότερα, ακριβώς την στιγμή —την τραγική αυτή στιγμή— που μερικοί φόβοι με έκαναν νά τρέμω σύγκορμη καθώς συλλογιζόμουν τό μέλλον, ένα τηλεγράφημα σάς κάλεσε νά γυρίσετε στό Παρίσι από όπου θά φεύγατε για ένα ολόκληρο χρόνο στην Γερμανία. Όταν θά γυρίζατε, έτσι με βεβαιώσατε, θά παντρευόμασταν. 'Η καυμένη ή μητέρα μου δέν άμφέβαλλε ούτε για μία στιγμή για τά λεγόμενά σας. Ούτε κι' έγώ. Καί μόνον αργότερα, όταν έπαψα πιά νά παίρνω απάντηση στά γράμματά μου, κατάλαβα. 'Ετσι πέρασαν δέκα μήνες. Είναι τώρα τέσσερις μήνες που βρίσκομαι στό Παρίσι. 'Εμαθα τούς άρραβώνες σας, τούς έπισήμους άρραβώνες σας.

—Τέσσερις μήνες; ρώτησε κατάπληκτος ό 'Αλμπέρ. Καί μόλις σήμερα...

'Η Βαλεντίν γέλασε μελαγχολικά, καί σαν νά μ'ην είχε άκούσει τούς λόγους του 'Αλμπέρ, συνέχισε:

—Στό μεταξύ τά ξεγάσατε όλα. 'Ολα. 'Ακόμη καί τούς φόβους μου που μ' όλα ταύτα σάς τούς είχα έκμυστηρευθεί.

Ο 'Αλμπέρ την διέκοψε κάτωχρος.

—Μά νόμιζα, ήλπιζα ότι θά ήταν άβάσιμοι.

—Καί όμως ήταν βάσιμοι, του άπάντησε ή Βαλεντίν, κάτωγρη καί αυτή, με σιγανή, αλλά σταθερή φωνή.

Μία βαρεία σιωπή άκολούθησε. Καθένας τους φαινόταν νά φοβάται τά λόγια που θά άκολουθούσαν.

—Νύχτες καί νύχτες, άρχισε τέλος σιγά καί έπιβλητικά νά λέη ή Βαλεντίν, εξαγρύπνησα ζητώντας μία λύση. Τί νά έκανα; Νά τρέξω νά σάς ζητήσω; Νά καταφύγω στους δικούς σας, στην οικογένειά σας; Νά δημιουργήσω ή νά άπειλήσω σκάνδαλο ζητώντας μιά, έστω καί συμβατική, επανόρθωση του κακού; Είχα, ίσως, την υποχρέωση νά τό κάνω ύστερα από τον τρόπο με τον όποιο με φερθήκατε. 'Επρεπε όμως νά συλλογισθώ την άρρωστη μητέρα μου. Βρήκα κάποια πρόσφαση καί ήρθα νά κατοικήσω έδω, κοντά στην μεγάλη μου αδελφή. Διηγθήκα σ' αυτήν καί στον άνδρα της όλη την αλήθεια. 'Ο γαμπρός μου θέλησε νά έλθη την ίδια ήμέρα νά σάς συναντήση για νά σάς υποδείξει τό καθήκον σας. 'Αλλά δέν τον άφισα, γιατί τότε είχα κι' άλλες μισήσε πολύ βαθειά.

—Βαλεντίν...

—Δέν ήθελα άλλωστε νά πληροφορηθώ από έναν τρίτο ότι έπρόκειτο νά έρθη στον κόσμο ένα άδωο πλάσμα, ένα παιδί χωρίς πατέρα.

—Βαλεντίν...

Σάν μαστίγωμα ένοιωθε τά λόγια αυτά τώ'α ό 'Αλμπέρ, άγωνιζόμενος νά βρή κάποια απάντηση. 'Η Βαλεντίν, όμως, που είχε καταρωθεί νά κυριαρχήση τον πόνο της

τόν παρακολουθούσε, προσπαθώντας νά διαβάση καί την τελευταία του σκέψη, νά καταλάβη τά αίσθήματα του ανθρώπου αυτού που μάθαινε ότι ήταν πατέρας. 'Ενας μεγάλος φόβος, όμως ήταν τό μόνο πράγμα που ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του. Καμιά συγκίνηση, καμιά έκδήλωση χαράς ή τρυφερότητας. 'Ωστε δέν είχε άδικο ή Βαλεντίν όταν τον συλλογιζόταν σαν ένα μεγάλο έγωιστή καί τίποτα περισσότερο. Σηκώθηκε από την θέση της, τον κύτταξε με ένα βλέμμα περιφρονησεως καί του είπε:

—Μή φοβόσαστε. 'Ολα έτελειώσαν.

—'Ωστε... τό παιδί...

—Μή μιλάτε, πιά για τό παιδί!

—Βαλεντίν!...

—Τό παιδί πέθανε...

Ο 'Αλμπέρ προσπάθησε νά πάρη ύφος περίλυπο. Στο πρόσωπό του έν τούτοις, ήταν ζωγραφισμένος ό κατευνασμός που του είχε προκαλέσει ή είδησις του θανάτου του παιδιού. 'Η Βαλεντίν, που είχε διαβάσει καθαρά όλες του τίς σκέψεις τράβηξε προς την πόρτα λέγοντάς του ένα σκέτο «άντίο».

Ο 'Αλμπέρ όμως, που ή είδησις αυτή του είχε ξαναδώσει τό θάρρος του, την έμπόδισε νά φύγη λέγοντάς της:

—Μή με καταδικάζετε έτσι γρήγορα, Βαλεντίν. 'Αν ξέρατε πόσο υπέφερα όταν πήρα την κατηγορηματική άρνηση του πατέρα μου, άν ξέρατε πόσο δυστυχισμένος ήμουν καί θά είμαι.

—Θά ήταν μεγάλο άδικο άν γινόσασταν ευτυχισμένος του άπάντησε σκληρά ή Βαλεντίν. 'Εγώ έκανα ένα σφάλμα, αλλά σεις κάνατε ένα έγκλημα.

—Βαλεντίν, τό άναγνωρίζω. Γι' αυτό σάς παρακαλώ νά δεχθώτε μία πρόταση που θά σάς κάνω. Δεχθώτε νά βοηθήσω τουλάχιστον οικονομικώς την άρρωστη μητέρα καί σάς. Μή νομίζετε ότι θέλω νά έξσυγοράσω με γρήγορα τό κακό που σάς έκανα. 'Αλλά ή οικονομική άνεξαρτησία έλαττώνει πάντοτε τον πόνο καί...

'Η Βαλεντίν τον κύτταξε από πάνω ως κάτω με έναν τρόπο τόσο ταπεινωτικό, που έκείνος δέν τόλμησε νά συνεχίση την φράση του. 'Υστερα έξέσπασε σέ ένα νευρικό γέλιο καί χωρίς νά γιορτήση νά τον εξακουττάξη, βγήκε από τό δωμάτιο.

Ο πόνος μιας άδικημένης

Η Βαλεντίν, σκόπευε νά κοιτήσει την τελευταία της αυτή συνάντηση με τον 'Αλμπέρ μυστική. Φθάνοντας, όμως, στο σπίτι της αδελφής της, δέν μπόρεσε νά κρύψη την μεγάλη της ταραχή.

—Τί σοι συμβαίνει; την ρώτησε ή Μάντ φοβισμένη. Είσαι τόσο ώχρη καί τρέμεις ολόκληρη.

—'Ερχομαι από τον 'Αλμπέρ, άπάντησε ή Βαλεντίν εσρά. Αυτό είναι όλο. Μή φαντασθής, όμως, ότι πήγα εκεί έπειδή έξακολουθώ νά τον άναγκάσω. 'Οχι, τον μισώ. Πήγα μόνον καί μόνον γάιν τον παιδιό μου. Είναι την άμνηση έλπίδα της. 'Εγώ μάλιστα ότι είναι πατέρας άποφάσιζε νά με παντρευθώ, όχι

για νά με κάνει γυναίκα του, αλλά για νά δώση ένα όνομα στο παιδί του.

—Του μίλησες για τό αγοράκι σου;

—'Οχι. Όταν διάβασα στο πρόσωπό του τον άφάνταστο έγωισμό του, όταν τον είδα νά τρέμει από φόβο στην ιδέα του σκανδάλου, χωρίς νά βρή ούτε την παραμικρή έκφραση ένδιαφέροντος ή τρυφερότητας, άποφάσισα νά του πώ ένα μεγάλο ψέμμα.

—Τί;

—Ότι τό παιδί μου είχε πεθάνει.

—'Ω! μικρούλα μου Βάλ! Πώς είχες την δύναμη νά πής ένα τόσο σκληρό ψέμμα;

—Δέν είναι ψέμμα, πρόσθεσε ή Βαλεντίν, με τά μάτια γεμάτα δάκρυα. Γι' αυτόν τό παιδί δέν υπάρχει, είναι νεκρό. Προτιμώ γίλιες φορές νά ξαναδουλέψω για νά τό μεγαλώσω μόνη μου παρά νά του δώσω για πατέρα έναν άτιμο, έναν άθλιο σαν τον άνθρωπο που, δυστυχώς, είναι ό πατέρας του. Καί άν σήμερα ντρέπομαι καί κοκκινίζω μπροστά στην Κοινωνία για τό σφάλμα μου, μεθαύριο όταν θά της παραδώσω έναν τίμιο καί ήθικό άνθρωπο, θά είμαι υπερήφανη γι' αυτό.

Οί δύο αδελφές στάθηκαν ώρα πολλή άγκαλιασμένες, κλαίγοντας κρυφά ή μία από την άλλη, ώσπου ή καρδιά της Βαλεντίν, ξεχείλισε καί έξέσπασε σέ δυνατό αναφυλλητά.

—Του δώσατε τό γάλα του μικρού, ρώτησε με πνιγμένη από τά κλάμματα φωνή.

—'Η Μαρία τον τάτσε καί τώρα κοιμάται. Μή τον ένοχλήσετε καλύτερα.

'Η Μάντ προσπάθησε νά πείση την αδελφή της νά πάη λίγο νά ήσυχάση. 'Εκείνη όμως αισθανόταν την άνάγκη νά άλαφρώση τον πόνο της καί ξαναρχισε την συζήτηση λέγοντας:

—'Ω! 'Αν τον έβλεπες, Μάντ, πόσο ταπεινός, πόσο συχαμένος ήταν την στιγμή που τόλμησε νά μου προσφέρει γρήματα για νά άνακουφίσω τον πόνο μου. Καί άν δέν τον είχα μισήσει ποτέ στη ζωή μου θά τον μισούσα την στιγμή αυτή. Μάντ, καλή μου Μάντ. Γιατί νά βρεθώ στον δρόμο μου ό άνθρωπος αυτός; Γιατί νά καταστρέψω την ζωή μου επάνω στην πιό ώραία της στιγμή, επάνω στα είκοσιδύο μου χρόνια;

—Μικρή μου Βάλ, της ξανάπε ή Μάντ, προσπαθώντας νά την παρηγορήση. Είσαι ακόμη νέα, είσαι άμορφη. Γιατί άπελπίζεις έτσι τον εαυτό σου; Ποι έέρεις; 'Ισως όλα διορθωθούν μία μέρα;

—'Οχι, Μάντ. Για μένα ή ζωή τελείωσε πιά. 'Ο μόνος μου σκοπός έδω κι' έμπρός θά είναι τά έργασθώ για ν' αναθρέψω τον Μπούλη μου. Καί πιστέψτε με ότι θά σήκωνα πολύ πιό εύκολα τον σταυρό του μαρτυρίου μου άν δέν συλλογιζόμουν την καυμένη την μητέρα. Ποιος θά την κυττάξη; Ποιος θά την συντροφέη σίς ώρες της σκληρής της μεναξιάς.

—Κουράγιο, Βάλ, καί όλα θά διορθωθούν. Μην ξεχνάς ότι δέν είσαι μόνη σου. 'Ο Ζάκ καί έγώ θά σέ

βοηθήσουμε όσο μπορούμε στις δυσκολες στιγμές.

Ένας άπρόοπτος έπισκέπτης

Η Βαλεντίν αισθανόταν την στιγμή αυτή την έπιθυμία νά σφίξη την αδελφή της στην άγκαλιά της καί νά την ευχαριστήση για όσα είχαν κάνει γι' αυτήν ως την ώρα αυτή καί ό άνδρας της. Την ίδια όμως στιγμή μπήκε ή ύπηρετρια για νά άναγγείλη ότι κάποιος κύριος ζητούσε νά ιδή την δεσποινίδα Ντυμπουά.

'Η Βαλεντίν πήρε στά χέρια της την κάρτα που κρατούσε ή ύπηρετρια καί διάβασε: ΖΥΛ ΝΤΥΡΙΕ.

—Ποιος είναι αυτός, ρώτησε με άπορία ή Μάντ;

—Δέν τον γνωρίζω καί ούτε έχω καμιά έπιθυμία νά τον γνωρίσω, είπε ή Βαλεντίν καί ύστερα γυρίζοντας προς την ύπηρετρια έπρόσθεσε: Πές σ' αυτόν τον κύριο ότι δέν συνηθίζω νά δέχομαι ανθρώπους που δέν γνωρίζω.

—'Ο κύριος αυτός μου είπε ότι πρέπει όπωσδήποτε νά σάς μιλήση, είπε ή ύπηρετρια.

—Τότε θά τον δεχθώ έγώ άμα δέν θέλεις έσύ, επενέβη ή Μάντ. Πές του νά περάση μέσα.

'Ενας συμπαθητικός νέος, καμιά τριανταριά χρόνων, μπήκε σέ λίγο στο μικρό σαλονάκι καί υποκλινόμενος βαθειά είπε:

—Δεσποινίς, είμαι ή μάλλον ήμουν ό καλύτερος φίλος του κυρίου 'Αλμπέρ Ντυτίλ.

'Ενας μέγας θυμός ζωγραφίστηκε τότε στο πρόσωπο της Βαλεντίν που έσπευσε νά του πη με ύφος άπότομο.

—Τότε, κύριε, δέν έχετε καμιά θέση έδω μέσα. Πιστέψτε με ότι δέν έχω, ούτε θέλω νά έχω, καμιά σέση με τον κύριο Ντυτίλ καί άν δέν φύγετε άμέσως θά φύγω έγώ.

'Η Βαλεντίν έτοιμάσθηκε νά βγη από τό δωμάτιο, αλλά την κράτησε ή Μάντ λέγοντάς της.

—Ξεχνάτε καί σ' καί ό κύριος, δτι είμαι κι' έγώ έδω.

—Με συγχωρείτε, κυρία μου, είπε τότε ό έπισκέπτης με καταφακή στενωγώρια. 'Ομολογώ ότι έκανα μία πολύ μεγάλη άπρέπεια απέναντί σας. 'Αλλά οί συνθήκες υπό τίς όπείες βρίσκομαι έδω δικαιολογούν νομίζω κάπως την σύγκυσή μου. Θά έπρεπε, ίσως, νά μη δεχθώ την έντολή που μου ανέθεσε ό κύριος Ντυτίλ...

—Καί θά είγατε κάνει πολύ καλά, τον διέκοψε πάλι θυμωμένη ή Βαλεντίν.

—Θά ήταν όμως δειλία έκ μέρους μου, κυρία μου, άν δέν δεχόμουν νά αναλάβω την δυσάρεστη αυτή έντολή. 'Ημουν άλλως τε άπολύτως προετοιμασμένος για την κάθε άλλο παρά ένθαρρυντική ύποδοχή που μου έκανε ή δεσποινίς Ντυμπουά, της όποιος την ύπαρξη άγνοούσα πρό μιας ακόμη ώρας... 'Όταν όμως πληροφορήθηκα την άτιμη διαγωγή του 'Αλμπέρ απέναντί της έξεώρησα καθήκον μου νά έλθω έδω για νά διαβιβάσω μία πρότασή του την όποια νομίζω ότι πρέπει νά δεινθώ ή δεσποινίς.

Τά λόγια αυτά τό έπρόφερε ό έπισκέπτης τους με ειλικρίνεια, ώστε νά πείση την Μάντ ότι έπρεπε του-

λάχιστον νά τον άκούσουν.

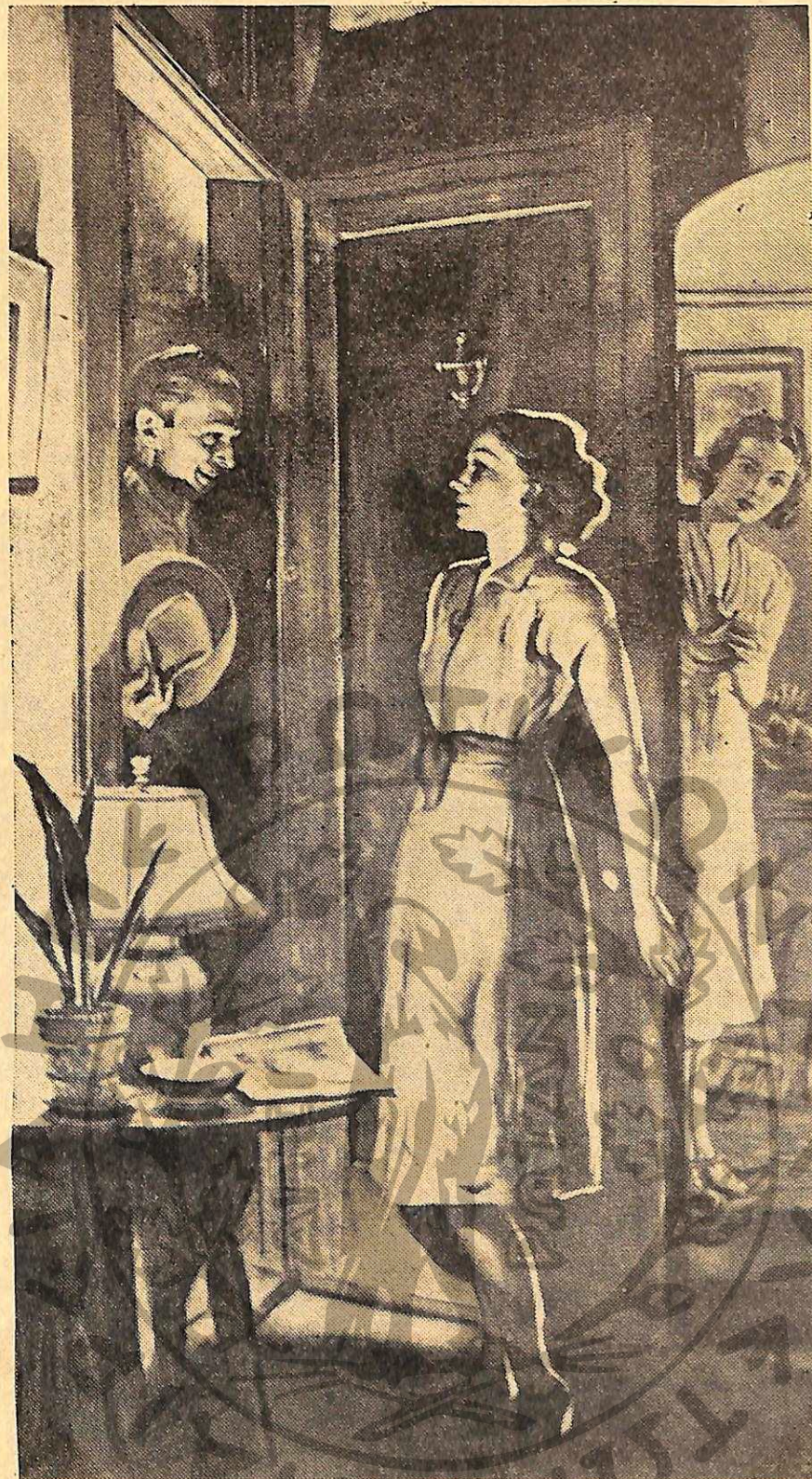
—'Εχετε ύπ' όφιν σας, κύριε, του είπε, ότι τό κακό που έκανε ό κύριος Ντυτίλ στην αδελφή μου δέν είναι από εκείνα που διορθώνονται με λεπτά.

—Καί ότι είναι άτιμωτικό καί για σάς τον ίδιο νά αναλαμβάνετε την υπεράσπιση ενός άθλίου, πρόσθεσε ή Βαλεντίν, με τόνο σκληρό.

'Ο Ζύλ Ντυριέ την κύτταξε κατάνματα καί της είπε:

—Δεσποινίς. Είσατε πολύ σκληρή μαζί μου. Καί όμως σάς εδήλωσα πρό όλίγου ότι ήμουν ό καλύτερος φίλος του κ. Ντυτίλ προτού πληροφορηθώ την διαγωγή του. Τώρα δέν είμαι πιά. Του πέταξα κατά πρόσωπο ότι είναι ένας παληάνθρωπος, ένας έγκληματίας καί ότι δέν θά γνωρίση ποτέ στην ζωή του την ευτυχία, ένόσω θά έχη στη ράχη τό βάρος της μεγάλης του άτιμίας.

'Ο Ζύλ είχε προφέρει τά λόγια

'Ενας συμπαθητικός νέος, καμιά τριανταριά ετών, μπήκε μέσα

Νέα Ζωή

αυτά με τέτοιο πάθος που και η τελευταία αμφιβολία για την ειλικρίνεια του εξέλιπε. "Οχι. Δεν μπορούσε να ληφεί ψέμα από αυτόν τον νεό. Η Μάντ του πρόσφερε ένα κάθισμα και η Βαλεντίν φάνηκε πως ήταν σύμφωνη να τον ακούσει.

—Κυρίες μου, άρχισε ο επισκέπτης. Ο άθλιος αυτός κ. Ντυτίλ, δεν διαφέρει παρά μόνον ένα μέσο για να επανορθώσει αν μπορεί να επανορθωθεί, το σφάλμα του: το γρήμα. Δεν θα το λολούσα ποτέ, μου να σας διαβιβάσω την πρότασή του αυτή αν δεν επρόκειτο για ένα πολύ σεβαστό ποσό, το οποίο δεν επιτρέπεται να περιφρονήσει κανείς. Πρόκειται για ένα μικρό κεφάλαιο που θα απαλλάξει την δεσποινίδα από κάθε υλική φροντίδα, που θα μπορούσε να κάνει ακόμη πιο άυποφορο τον πόνο της. Νομίζω ότι δεν πρέπει σε μια στιγμή εξάψεως να αρνηθήτε κάτι που θα σας εξασφαλίσει την ισόβια οικονομική ανεξαρτησία.

Η Μάντ έδιστασε για μια στιγμή, ύστερα όμως έσπευσε να πη στον Ζύλ.

—Ίσως να έχετε δίκιο κύριε. Θα έπρεπε, όμως, να μάς δώσετε τον καιρό να σκεφθούμε την πρόταση αυτή και να την συζητήσουμε με τον άνδρα μου.

—Είμαι απόλυτως σύμφωνος, κυρία μου. Θα ξαναπαράσω, αν επιτρέπετε, αύριο την ίδια ώρα.

Την στιγμή αυτή επενέβη η Βαλεντίν:

—Είναι έντελως περιττό, είπε, να υποβληθώ σ' αυτόν τον κόπο, κύριε. Ούτε η αδελφή μου, ούτε ο άνδρας της, για τον οποίο τρέφω μίαν έντελως ιδιαίτερη εκτίμηση, θα μπορούσαν να αλλάξουν την απόφαση που έχω πάρει να μη δεχθώ ούτε μια πεντάρα από τον «πρώην» φίλο σας. Θα προτιμήσω να κάνω την πιο βαρειά, χειρωνακτική εργασία παρά να δεχθώ την έλεημοσύνη ενός ατιμίου.

Όταν λίγο αργότερα οι δύο αδελφές βρέθηκαν πάλι μόνες η Μάντ είπε της Βαλεντίν:

—Νομίζεις ότι είχες το δικαίωμα να αρνηθείς την προσφορά αυτή; Ίσως ο μικρός σου χρειασθεί κάποτε τα λεπτά για τις σπουδές του ή για καμιά άρρωστίαν...

Η Βαλεντίν όμως δεν την άκουγε πιά. Έφυγε κλαίγοντας με αναφυλλητά και κλειδώθηκε στην κάμαρά της, αποφασισμένη να κάνει κάθε άλλη θυσία για το παιδί της, όνι όμως να δεχθώ και τα χρήματα του Άλμπερ.

Το βράδυ, την ώρα του φαγιού, ξανάρχισε η συζήτηση επάνω στο ίδιο θόρα που η Μάντ είχε διηγηθεί στο μεταξύ στον σύζυγό της, τον Ζάκ.

—Ποιά είναι η δική σου γνώμη, ρώτησε ο Ζάκ την Βαλεντίν.

—Εκείνη που ήταν πάντοτε. Θα μεγαλώσω το παιδί μου μόνη μου, χωρίς την βοήθεια ενός ανθρώπου που είναι ανίκανος να λέγεται πατέρας.

—Είμαι έντελως σύμφωνος μαζί

σου, της είπε ο Ζάκ. Η Μάντ είναι τόσο καλή ώστε ήθελε να σε συμβουλευθεί το αντίθετο για το καλό το δικό σου και του παιδιού σου. Δεν συλλογίζεται, όμως, πόσο πιο ευτυχισμένη θα είσαι μεθαύριο, όταν θα καμαρώνεις το παλληκάρι σου με την απόλυτη ικανοποίηση ότι αγωνίστηκες μόνη σου, σκληρά για να το μεγαλώσεις και ότι προτίμησες το μικρό ψωμί της δουλειάς από τα εύκολα πλούτη της ατιμίας. Και ευτυχώς είναι αγόρι. Όταν μάθαι και το ίδιο κάποτε την αλήθειά σου θα λατρεύει σαν άγια και η θυσία σου θα σε εξιλεώσει στα μάτια του για το άκουσιο νεανικό σου παρπατάρια.

—Ζάκ. Πόσο ευτυχισμένη με κάνουν τα λόγια σου. Πόση δύναμη μου δίνουν για τον μεγάλο αγώνα που άπαφάσισα ν' αναλάβω.

—Και πού θα τον άρχισης από αύριο, πρόσθεσε ο Ζάκ, γιατί κατάφερα να σου βρω μια δουλειά στην ίδια επιχείρηση όπου εργάζομαι κι' εγώ.

Η Βαλεντίν δεν μίλησε. Άλλα ο τρόπος με τον οποίο κάρφωσε τα υγρά από τα δάκρυα μάτια της επάνω στον Ζάκ, έδειχνε όλη την ευγνωμοσύνη που αισθανόταν προς τον υπέροχο αυτό προστάτη.

Μετά την δύελλα

ΟΙ μέρες που ακολούθησαν φάνηκε πως θα έριχναν μερικές αγτίδες γαλήνης στην τρικυμισμένη ζωή της Βαλεντίν.

Χάρης σε κάποια θεραπεία σχεδόν θαυματουργή, η παράλυτη μητέρα της έγινε έντελως καλά. Ο Ζάκ έσπευσε τότε άμέσως στο Μπρίβ-σούρ-λά-Βύλ, και παίρνοντας όλες τις αναγκαίες προφυλάξεις, της είπε την αλήθεια που αγνοούσε μέχρι την ημέρα εκείνη. Η γρηά κυρία Ντύμπουα, στην αρχή έκλαψε πικρά, όχι για την ατιμία, αλλά για την άτυχία της κόρης της. "Υστερα, όμως, πήρε την μεγάλη απόφαση να πουλήσει όλα της τα υπάρχοντα και να εγκατασταθεί σε ένα έξοχικό προάστιο του Παρισιού παίρνοντας κοντά της τον Μπούλ, το εγγονάκι της, που είχε γίνει στο μεταξύ ένα ύνιεστατο, χαριτωμένο αγοράκι. Με τον τρόπο αυτό θα είχε η Βαλεντίν όλον τον καιρό να άφοσιωθεί άπερίσπαστη στην δουλειά της, το μικρό θά ζούσε σε ένα περιβάλλον πολύ πιο ύνιενό από το παρισινό και η γρηά κυρία Ντύμπουα θα μπορούσε να περάσει ευτυχισμένα γρησταιά άφωσιωμένη στην άνατροφή του μικρού Μπούλ.

Έτσι και έγινε.

ΟΙ μέρες κυλούσαν μονότονα, αλλά ήρεμα. Η Βαλεντίν πήγαινε δύο, τρεις ή και περισσότερες φορές την εβδομάδα για να έπισκεφθεί ο αγοράκι της ενώ ο Ζάκ και η Μάντ, ξεγινώντας σγεδόν έντελως το σκληρό παρελθόν, έπαιναν ώραιά ύνερα για την μελλοντική της ευτυχία.

—Ποιος ξέρει; έλεγε ο Ζάκ. Η Βαλεντίν είναι ακόμη νέα, είναι άμορφη και πρό πάντων είναι ένας υπέροχος άνθρωπος. Στο γοαφείο έχουν ξετρελλαθεί πολλοί μαζί της. ίνας μάλιστα, ο μηχανικός Φώβ, της έκανε και έπίσημη πρόταση να την παντρευθεί.

Η Μάντ παρακολουθούσε όλο και

με μεγαλύτερο ένδιαφέρον τα λόγια του Ζάκ.

Η Βαλεντίν δεν δέχθηκε, συνέχισε αυτός. Το έξηγήσε με τρόπο γλυκό, αλλά κατηγορηματικό, ότι κάτι που της συνέβη πρό έτών την έκανε να σβύση από το πρόγραμμα της ζωής της κάθε ιδέα σχετική, με τον έρωτα ή τον γάμο. Ο Φώβ, ένας εξαίρετικά τίμιος και άξιοπρεπής άνθρωπος της ζήτησε συγγνώμη που την είχε πικράνει χωρίς να το θέλει και από την ημέρα αυτή έχουν γίνει δυο είλικρινείς φίλοι. Άλλά τί σημαίνει αυτό; Ο Φώβ ήταν άτυχος. Ήταν άλλωστε ο πρώτος. Άύριο θα έρθει ίσως κάποιος άλλος, πιο τυχερός. Και η φύσις θα ζητήσει επί τέλους από την Βαλεντίν τα δικαιώματά της. Είναι νέα.

—Φαντάζομαι να μαντεύω τις σκέψεις σου, το έ είπε τότε η Μάντ.

—Ίσως. Για μένα τουλάχιστον, είναι όλοφάνερο ότι η Βαλεντίν αισθάνεται μίαν ιδιαίτερη εκτίμηση και ίσως— ίσως και συμπάθεια για να μην πω άγάπη, για τον Ζύλ.

Ο Ζύλ Ντυριέ, ο άπρόοπτος έπισκέπτης και πρώην φίλος του Άλμπερ, είχε γίνει σ' αλήθεια ένας από τους πιο καλούς οίκογενειακούς φίλους του Ζάκ, της Μάντ και της Βαλεντίν. Με τον Ζάκ είχε συναντηθεί στην αρχή κανά—δυο φορές, για να συζητήσει μαζί του την πρόταση που είχε κάνει ο Άλμπερ, να άποζημιώσει γενναία την Βαλεντίν. Άυτές όμως οι λίγες συναντήσεις ήταν άρκετές για να δημιουργήσουν μίαν άμοιβαία μεταξύ των εκτίμηση. Στην αρχή άραιά—άραιά και ύστερα τακτικότερα, πολύ τακτικά, ο Ζύλ έρχόταν τα βράδια στο Ζάκ. Συζητούσαν για τα πιο ένδιαφέροντα και άδιάφορα πράγματα και πάντοτε η Βαλεντίν τύγαινε να έχη αντίθετη γνώμη από τον Ζύλ. Αυτό έδινε στον καθένα την εύκαιρία να άναπτύσσει τις γνώμες του, προσπαθώντας να πείση ο ένας τον άλλον, και έτσι, σιγά—σιγά και γωρίς να το καταλάβουν ούτε οι ίδιοι, είχαν άνοίξει την καρδιά τους και είχαν γνωρίσει άμοιβαία τους χαρακτήρες τους, όσο ήταν δυνατόν να γνωρισθούν. Για τον λόγο αυτό η Μάντ, δεν παραξενεύτηκε και πολύ όταν είδε τον Ζύλ κάποτε να καταφθάει, σε ώρα που ήξερε πολύ καλά ότι ο Ζάκ και η Βαλεντίν βρισκότουσαν στο γοαφείο τους.

—Κυρία μου, άρχισε να λήη ο Ζύλ, Έρχομαι να ζητήσω την βοήθειά σας για να πραγματοποιήσω κάτι που, φαντάζομαι τουλάχιστον, ύτι θα σας εύχαριτήσει εξαιρετικά και σας την ίδια. Πρόκειται για την Βαλεντίν. Ένας άνθρωπος θαυμάσιος σαν κι' αυτήν, ένα σπάνιο πλάσμα δεν έχει το δικαίωμα να αρνηθεί όλες τις χάρες της ζωής επειδή είχε το άτύχημα να γνωρίσει κάποτε στα πρώτα της βήματα, έναν παληάνθρωπο. Δεν φαντάζομαι να σκεπτόσαστε σεις ή ο Ζάκ διαφορετικά...

—Φυσικά, το άπάντησε η Μάντ.

Γνώριζε όμως πολύ καλά ότι τα πράγματα ήταν έντελως διαφορετικά από ό,τι τα φανταζόταν ο Ζύλ, που αγνοούσε την ύπαρξη του παιδιού.

—Έξαρτάται, λοιπόν, από σας, συνέχισε ο Ζύλ, να πείσετε την Βαλεντίν να γίνει γυναίκα μου, θά έχω κάνει την πρόταση αυτή από πο-

λύν καιρό, γιατί, δεν θέλω να σας το κρύψω, την άγάπησα από την πρώτη μέρα που την άντίκρυσα και μπόρεσα να εκτιμήσω τον άικαιανέ-νιο χαρακτήρα της. Ήθελα όμως προηγουμένως να τακτοποιήσω τα οικονομικά μου. Σήμερα είμαι άπολύτως βέβαιος πιά, ότι θα μπόρεσω να της προσφέρω μίαν άνετη ζωή, άπηλλαγμένη από ύλικές στενογώριες. Σας παρακαλώ, σας ίκετεύω, βοηθήστε με να την κάνω ευτυχισμένη όπως της άξίζει.

Το μεγάλο μυστικό

ΤΟ ίδιο βράδυ ο Ζύλ ζήτησε την άξεια από την Μάντ και από τον Ζάκ, να μιλήσει για λίγο ιδιαίτερος με την Βα-

λεντίν, μέσα στο μικρό σαλονάκι. Όλοι ήξεραν περί τιнос πρόκειται και όλοι, εκτός από τον Ζύλ, ήξεραν ότι η ιδιαίτερη αυτή συνομιλία θα ώδηγούσε ή στην ευτυχία ή στην καταστροφή.

Η Βαλεντίν άρχισε πρώτη, προτού πωλάβη ο Ζύλ να της μιλήσει.

—Ζύλ, είπε. Θα ήμουνά ευτυχισμένος αν μπορούσα την στιγμή αυτή να ριχθώ στην άγκαλιά σας και να ζήσω μαζί σας, άφωσιωμένη σε σας, την ύπόλοιπή μου ζωή. Άλλά, δυστυχώς, δεν γίνεται; Μη μου ζητάτε περισσότερες εξ ηγήσεις γιατί θα ματώσετε και πάλι την πονέμένη μου καρδιά που μόλις πάει να γιάνη.

Ο Ζύλ τρόμαξε για μια στιγμή, άκούγοντας την προκαταβολική αυτή άρνηση της Βαλεντίν. "Υστερα όμως πήρε θάρρος και της άπάντησε:

—Ξέρω πολύ καλά τους λόγους που έχετε για να ύποστηρίζετε την άρνησή σας. Σας δηλώνω όμως και εγώ με τον πιο είλικρινή και τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, ότι είμαι άποφασισμένος να σας κάνω γυναίκα μου, παρ' όλες σας τις άντιρρήσεις. Είμαι ίσως λίγο αθάδης, αλλά νομίζω ύτι ο τóπος αυτός ταιριάζει περισσότερο στους είλικρινείς χαρακτήρες.

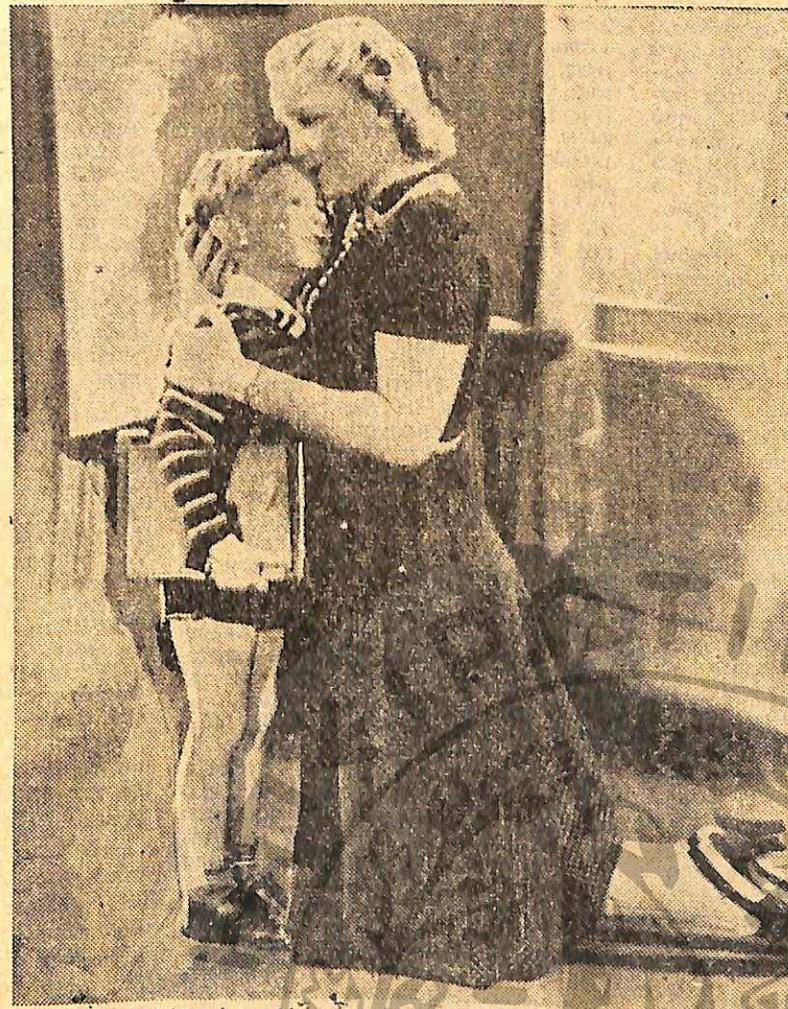
—Ζύλ, το έ είπε τότε η Βαλεντίν, ενώ τα μάτια της έγέμιζαν δάκρυα. Κάντε μου την μεγάλη χάρη, αν με άγαπάτε πραγματικά, να μη μου ζητάτε να σας άποκαλύψω το μεγάλο μου μυστικό. Άμα το μάθετε, δεν θα έπιμείνετε πιά στην πρότασή σας. Γιατί, λοιπόν, να ματώσετε την καρδιά μου και να χαλάσετε την ώραία φίλια που μάς συνδέει.

—Κανένα πράγμα δεν μπορεί να είναι τόσο μεγάλο ώστε να μπορή

να σας άπομακρύνει από μένα.

Η Βαλεντίν τον κύτταξε μελαγχολικά. Τα δάκρυα κατακυλούσαν τώρα άδιάκοπα από τα μάτια της. "Επιασε το χέρι του, το κράτησε σφιχτά άνάμεσα στα δικά της και το έίπε σε τόνο, έπίσημο, σιγανό, λυπητερό.

—Ζύλ. Θα σας το πω. Άλλά θα μάς βλάψη και τους δυο. Θα μπόρούσαμε να μείνουμε άκούη φίλοι, καλοί σύντροφοι. Άφ' ό ύμως έπιμένετε, μάθετέ το. Είπα ένα μεγάλο ψέμμα, στον Άλμπερ, έπειδή ήταν ανίκανος να μάθη την αλήθεια. Ζύλ! Το παιδί μου ζή! Ζύλ! Είναι ένα χαριτωμένο αγοράκι τεσσάρων χρονών. Άλλά ζη για να

Μόνο πλάι στο παιδί της μπόρεσε να βρή λίγη ψυχική ήρεμία.

κάνη ευτυχισμένη μονάχα την μητέρα του. Για κάθε άλλον είναι ένα άνυπερβλητό έμπόδ. Και τώρα που μάθατε το μεγάλο μου μυστικό, πηγαίνετε. Το προτιμώτερο άπ' όλα θα ήταν να μη ξαναϊδωθώ ποτέ.

—Ποτέ... επανέλαβε, μηχανικά ο Ζύλ, προωρώντας προς την πόρτα, με το κεφάλι σκυμμένο για να κρύψει τα δάκρυα που έβρεχαν το παταμορφωμένο, από τον πόνο πρσσωπό του.

Μά και η Βαλεντίν δεν ήταν σε καλλίτερη θέση. Και μόνο πλάι στο

παιδί της μπόρεσε να βρή λίγη ψυχική ήρεμία.

Ο έγκληματίας

ΤΗΝ άλλη μέρα το πρωί, ο Ζάκ, πήγε μόνος στο γοαφείο. Η Βαλεντίν αισθανόταν μιά φοβερή κούραση που ήταν άσφαλώς περισσότερο ψυχική παρά σωματική. "Εμεiene κλεισμένη στην κάμαρά της, άποφασισμένη να μην ιδή κανέναν αυτή την ημέρα όταν, κατά το μεσημέρι, ήρθε η Μάντ για να της άναγγείλη κάποια μεγάλη είδηση.

—Βάλ, της είπε, χρησιμοποιώντας το χαϊδευτικό αυτό όνομα. Κάποιος που έχεις γρόνια να τον δής και τόν όποιο άσφαλώς δεν περίμενες, ήρθε να σε δ. Μπορείς να μαντέψης ποιός είναι;

Η Βαλεντίν κύτταξε την αδελφή της σά να ευπνούσε από έναν βαθύ λήθαργο και έίπε:

—Δεν γνωρίζω παρ' έναν μόνον άνθρωπο στον κόσμο στον όποιο θα ταίριαζαν τα όσα μου είπες. Αύτός, όμως, δεν θα το λολούσε ποτέ του να φθάση ως εδώ.

—Και όμως, είναι αυτός. Είναι ο Άλμπερ. Με ίκέτευσε να σε πείσω να τον άκούσης για λίγα λεπτά της ώρας. Πρόκειται καθώς μου έίπε, για ένα ζήτημα που είναι σπουδαιότατον για σένα, για την ζωή σου και για την ζωή του...

Η Μάντ δίστασε να προφέρει την λέξη που είχε φθάσει στα χείλη της. Ήταν όμως περιττό γιατί η Βαλεντίν την είχε ήδη καταλάβει.

— Πώς; Τι είπες; Τόλμησε να άναφέρει...

Μιά άγωνία, ένας φόβος άρχισε να την καταλαμβάνει. Πώς είχε πληροφορηθεί ο Άλμπερ την ύπαρξη του παιδιού; Και τι ήθελε τώρα;

—Μάντ, φώναξε ύστερα πνιγμένη στα δάκρυα. Τι να σημαίνει τάχα αυτό; Ποιά καινούργια σνομορά μου μέλλεται να πάθω πάλι;

—Θάρρος, Βάλ, της έίπε η άδελφή της. Απέδειξε ως σήμερα ότι είσαι μιά γενναία γυναίκα που έέρει να άνενίζη άφοβα τις άναποδιές της ζωής. Θάρρος. Πού έέρεις; Ίσως να είναι και για καλό.

—Έλα Μάντ, πάμε, έίπε τότε άποφασιστικά η Βαλεντίν. Θα σπαθήσω να κάνω για μίαν ακόμη φορά κουράγιο. Αυτάμα μόνον που δεν έχει γυρίσει ακόμη ο Ζάκ. Ώ! πόσο θα με βοηθούσε ή παρουσία σου;

—Καθώς γνωρίζεις είναι η ώρα του να γυρίσει.

Νέα Ζωή

—Μη φαντάζεσαι ότι θα παρατα-
θῇ γιὰ πολὺ ἡ συνάντησίς μας
αὐτῇ.

Ένας δυστυχισμένος πατέ- ρας

Η Βαλεντίν τρώμαξε καθώς αν-
τίκρουσε τὸν Ἀλμπέρ μέσα
στο μικρὸ σαλονάκι. Πόσο
τὸν εἶχαν τσακίσει τὰ τέσ-
σερα χρόνια πού εἶχαν περάσει...
Ἄδύνατος, γερασμένος, μὲ τὰ μά-
τια χωμένα βαθειὰ μέσα στὶς κό-
χες, μὲ ὀψη χλωμὴ, δὲν ἔμοιαζε κα-
θόλου μὲ τὸν Ἀλμπέρ Ντυτίλ πού
εἶχε γνωρίσει καὶ — ἀλλοίμονο —
εἶχε ἀγαπήσει ἐδῶ καὶ τέσσερα χρό-
νια στὸ Μπρίβ-σὺρ-λὰ-Βύλ. Καὶ ὁ
ὅμως δὲν μπορούσε νὰ ἦταν περισ-
σότερο ἀπὸ 35 χρόνων.

—Πρέπει νὰ ἔχῃ περάσει κάποια
βαρειά ἀρρώστεια, συλλογίσθηκε ἡ
Βαλεντίν, ἡ ποὺς ξέρει ποιά μεγά-
λη στενοχώρια. Δὲν κάνει τὸ χρήμα
μόνο τὴν εὐτυχία.

—Τί εἶνε αὐτὸ πού σὰς ἔφερε ὡς
ἐδῶ, ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ, σὲ ὕψος
κάθε ἄλλο παρὰ φιλικό ;

—Ἦρθα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ
μοῦ ἐπτρέψετε νὰ κάνω τὸ καθή-
κον μου ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ μου.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀλμπέρ φά-
νηκαν σὰν νὰ τὴν ἠλέκτρισαν. Ὁρ-
θώθηκε μπροστά του ἑξῆς, ἀπει-
λητικὴ καὶ τοῦ φώναξε μὲ βίαιο
τρόπο :

—Τὸ παιδί σας ; ! Εἴσατε τρελ-
λὸς, πάσχετε, κύριε. Δὲν ἔχετε καμ-
μιὰ σχέση μὲ τὸ παιδί μου, μὲ τὸ
ἀγοράκι μου. Πῶς τοῦμάτε, μὲ πῶ
δικαίωμα τὸ πιάνετε στὸ στόμα
σας ;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντη-
ση, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν
ἀνοίξε καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ ἕνα βλέμ-
μα ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως.

Ἡ Μάντ, πού εἶχε παρακολουθή-
σει θουθὴ ὡς τὴν στιγμή τὴν σκη-
νὴ αὐτή, ἀνάμεσα στὴν Βαλεντίν
καὶ στὸν Ἀλμπέρ ἐπενέβη καὶ γυρί-
ζοντας πρὸς αὐτὸν τὸν ρώτησε.

—Ἀπὸ πού γνωρίζετε πρῶτ' ἀπ'
ὅλα ὅτι ὑπάρχει παιδί ;

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἐπέφερε ἀμέ-
σως ἕναν κατευσσμένο σὰ νεύρα
τῆς Βαλεντίν. Ἐπρεπε, φυσικὰ νὰ
μᾶθουν πῶς τὸ εἶχε πληροφορηθῇ
ὁ Ἀλμπέρ.

—Τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὸν Ζὺλ Ντυ-
ριέ...

Ἡ δὴλωσις αὐτὴ ἄφησε τὶς δυὸ
ἀδελφές γιὰ μιὰ στιγμή σὰν ἀπο-
λειτουργισμένους. Πῶς ; Ὁ Ζὺλ ; Εἶχαν λοι-
πὸν τόσο πολὺ γελᾶσθαι γι' αὐτόν ;
Ἦταν ὁ Ζὺλ στ' ἀλήθεια ἱκανὸς νὰ
κάνῃ μιὰ τόσο μεγάλη παληανθρω-
πιά ;

Μὲ πῶς δικαίωμα χρησιμοποιοῦσε
τὸ μεγάλο μυστικὸ πού ἡ Βαλεντίν
τοῦ εἶχε ἐκμυστηρεῦθαι σὲ μιὰ στιγ-
μὴ ἀδυναμίας ; Ἦταν λοιπὸν γρα-
φτό της νὰ μὴ συναντήσῃ παρὰ μόνον
ἀτίμους ἀνδρες στὴν ζωὴ της ; Οἱ
σκέψεις αὐτὲς πού βασάνιζαν τὸ
μυαλὸ τῶν δύο ἀδελφῶν φαίνεται
νὰ ἔγιναν ἀντιληπτές ἀπὸ τὸν Ἀλ-

μπέρ, πού ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ.

—Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἀπὸ τὴν ἡ-
μέρα πού σὰς εἶδα γιὰ τελευταία
φορὰ Βαλ... δεσποῖ... κυρία μου,
ἐμᾶλλωσα μὲ τὸν Ζὺλ πού ἦταν ὡς
τότε ὁ πιὸ στενός μου φίλος. Πι-
στέψτε με. Σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Ἐ-
μαλλώσαμε ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας σας
ἢ μάλλον — γιὰτί νὰ μὴ τὸ ὁμολο-
γήσω ; — ἐξ αἰτίας μου.

Ἡ Βαλεντίν ἄφησε, τώρα, τὸν
Ἀλμπέρ νὰ συνεχίσῃ χωρὶς νὰ τὸν
διακόψῃ. Ὅσο προχωροῦσε, τόσο,
αἰσθανόταν ὅτι ὁ Ζὺλ θὰ ἀπεδεικνύ-
ετο ἀθῶος, ὅτι δὲν θὰ ἦταν ὁ πα-
λιάνθρωπος πού τὸν εἶχε φαντα-
σθῇ. Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ τῆς ἔφερνε
μεγάλην ἀνακούφιση.

—Τὸν παρεκάλεσα τότε, καθὼς
θυμώσαστε, νὰ μεσολαβήσῃ. Μετὰ
τὴν ἀρνήσιν σας δὲν τὸν ξαναεἶδα.
Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Μαῦρα
καὶ δυστυχισμένα χρόνια. Δὲν τὸ
λέω γιὰ νὰ συγκινήσω, γιὰ νὰ σὰς
κάνω νὰ μὲ λυπηθῇτε. Πιστέψτε ὁ-
μως, κυρίες μου. Ὅλες οἱ συμφο-
ρές τοῦ κόσμου σωριασθῆκαν, ἡ
μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, ἐπάνω στὸ κε-
φάλι μου. Ἰσως νὰ μὴν ἀξίζα γιὰ
καλύτερα. Ἰσως νὰ ἦταν ἡ τιμη-
ρία μου αὐτὴ. Ἀλλὰ ἦταν πολὺ
σκληρὴ. Ἀπέκτησα δυὸ παιδάκια ἀ-
πὸ τὸν γάμο μου. Ἕνα κοριτσάκι
καὶ ἕνα ἀγοράκι. Καὶ τὰ ἔχασα καὶ
τὰ δυὸ κοντὰ- κοντὰ, τὸ ἕνα μετὰ
τὸ ἄλλο. Ἡ ἀγάπη μας, ἡ περιου-
σία μου, δὲν στάθηκαν ἱκανές νὰ
τὰ γλυτώσουν. Τὰ ἀθῶα θύματα...

Τώρα καταλαβαίνουν οἱ δυὸ γυ-
ναῖκες γιὰτί ὁ Ἀλμπέρ ἔχει γίνει
σωστὸ ἐρείπι. Ἡ Βαλεντίν παρα-
βάλλει τὴν δυστυχία τοῦ πατέρα
αὐτοῦ μὲ τὴν εὐτυχία τὴν δική της,
πού θέλει τὸ ἀγοράκι της γερό,
ζωηρό, καὶ συλλογίζεται πόσο πιὸ
πλούσια εἶνε ἀπὸ τὸν πολυεκατομμυ-
ριοῦχο Ἀλμπέρ. Ὁ πόνος τοῦ πα-
τέρα ἀρχίζει νὰ μαλακώνῃ, τὸν θυ-
μὸ της. Νοιώθῃ τώρα μιὰ συμπό-
νοια γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε κα-
ταστρέψῃ τὴν ζωὴ της καὶ θέλον-
τας νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὸ μαρτύ-
ριο τὸ δικό της καὶ τὸ δικό του τὸν
διακόπτει μὲ τόνο μάλλον μαλακό :

—Ναί, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐξη-
γοῦν πῶς ἐμάθατε...

—Θὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως.
Κάποια τυχαία σύμπτωσης μὲ ἔφε-
ρε πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἀντιμέτωπο
μὲ τὸν Ζὺλ. Δὲν μπόρεσα νὰ μὴ στα-
ματήσῃ καθώς μὲ εἶδε στὰ χάλια
πού ἔχω καταντήσῃ. Μὲ πλησίασε
καὶ μὲ ρώτησε μὲ τὸ θάρρος τοῦ
παλικοῦ φίλου τί μοῦ συνέβαινε. Τοῦ
διηγήθηκα τὴν τραγωδία μου καὶ
ὕστερα τὸν ρώτησα γιὰ σὰς ἐπει-
δὴ εἶχα πληροφορηθῇ τυχαίως ὅτι
σὰς ἔβλεπε τακτικά. Ὁ Ζὺλ φάνη-
κε πολὺ σκληρὸς μαζί μου. Μοῦ ἀ-
ποκρίθηκε ὅτι ἡ δυστυχία μου δὲν
ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ ἡ ἐξιλέωσις
τοῦ ἐγκλήματος πού εἶχα κάνει ἀπὲ
ναντί σας καὶ ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ
σας. Μόλις πρόφερε τὴν τελευταία
αὐτὴ λέξη τὸν παράχθηκε. Ἀλλὰ ἦταν
πιὰ ἀργά. Τὸν εἶχε προφέρει. Τὸν
παρεκάλεσα, τὸν ἱκέτευσα νὰ μὲ
διηγήθῃ λεπτομέρειες. Ἐταί πλη-
ροφορήθηκα τὸ ψέμμα πού μοῦ εἴ-
γατε πῇ ἐπειδὴ μὲ μισοῦσατε, ἐπει-
δὴ μὲ θεωρήσατε ἀνάξιο νὰ εἶμαι
ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σας...

Ὁ Ἀλμπέρ μίλουσε τώρα σιγὰ.
Ἦταν ἐξαντλημένος σὲ ὑπερβολικὸ
βαθμό. Ἡ Βαλεντίν, ξεχνώντας ἱ-
σως τὴν ἀπόφασή της νὰ τὸν διώξῃ,
τοῦ πρόσφερε ἕνα κάθισμα. Εἶχε
γίνει ἀκόμη πὺ χλωμὸς ἀπὸ πρὶν,
τὰ νύχια τοῦ ἔτρεμαν καθὼς προ-

χώρησε γιὰ νὰ καθίσῃ, καὶ δάκρυα
θρέχανε τὸ ρυτιδωμένον ἀπὸ τὸν
πόνο πρόσωπό του.

—Καὶ ἡ γυναῖκα μου, πρόσθεσε
ὕστερα ὁ Ἀλμπέρ, πεθαίνει κι' αὐ-
τὴ σιγὰ-σιγὰ, τσακισμένη ἀπὸ ἕ-
ναν δύσκολο τοκετὸ καὶ ἀπὸ τὸν
πόνο δυὸ χαμένων παιδιῶν.

Ἐπικολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπὴ,
μιὰ σιωπὴ πού πίεζε βαρεὰ τὰ στή-
θη τῶν τριῶν αὐτῶν ἀνθρώπων. Ἡ
Βαλεντίν σκεπτόταν τί ἔμελλε νὰ
ἀκολουθῇ τί ἤθελε νὰ τῆς προ-
τείνῃ ὁ Ἀλμπέρ.

Στὴν σκέψιν τοῦ παιδιοῦ της, ἄρ-
χιζε νὰ ἐπιοχωρῇ. Ὅλη ἡ συμπόνοια
πού λίγο πρὶν εἶχε νοιώσει γιὰ τὸν
τραγικὸ πατέρα. Τὸν κυττάζει τώ-
ρα μὲ ἕνα βλέμμα πού σημαίνει :
«σὲ λυπᾶμαι, ἀλλ' ἀπὸ μένα μὴν
περιμένῃς τίποτα». Ὁ Ἀλμπέρ ὁ-
μως εἶνε τώρα ἀποφασισμένος νὰ
φθάσῃ στὸν σκοπὸ του καὶ συνεχί-
ζει :

—Τὸ παιδί σας εἶνε καὶ δικό μου
παιδί. Καὶ μὲ ὅλη τὴν εὐγενική αὐ-
τοθυσία πού δεῖξατε, ἀναλαβάνον-
τας στοὺς ἀδύνατους ὤμους σας τὸ
βαρὺ ἔργον τῆς ἀνατροφῆς του,
πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι θὰ εἶνε
ἐμπόδιο στὴν ζωὴ σας καὶ ὅτι καὶ
ἡ δική του ζωὴ θὰ σκοντάψῃ σὲ ἕνα
σωρὸ ἐμπόδια γιὰτί θὰ εἶνε ἕνα
παιδί χωρὶς πατρικὸ ὄνομα. Τὸ κα-
θῆκον σας εἶνε...

Ἡ Βαλεντίν δὲν τὸν ἄφησε νὰ τε-
λειώσῃ τὴν φράση του. Ἀμελίκτα
ἔπεσαν τὰ λόγια της, σκληρά, ἄ-
γρια ἐπάνω στὸν δυστυχισμένο πα-
τέρα.

—Τὸ καθῆκον μου ; Θὰ μοῦ μι-
λήσετε σὲς γιὰ τὸ καθῆκον ; Δὲν
ἔχετε συνείδηση ; Δὲν αἰσθανόσα-
στε ντροπὴ ; Ἐρχόσαστε σήμε-
ρα, ἐ-
πειδὴ κάποια κακιὰ μοῖρα τὸ θέ-
λησε νὰ γάσετε τὰ δικά σας τὰ παι-
διά, νὰ ζητήσετε τὸ δικό μου γιὰ τὸ
ὁποῖο ποτὲ δὲν ἐνδιαφερθήκατε ;
Εἴσατε πάντα ὁ ἴδιος ἄγριος, ἐ-
γωῖστικὸς. Θέλετε νὰ μοῦ πάρετε τὸ
παιδί μου ; Ὅχι ! Αὐτὸ δὲν θὰ γί-
νῃ ποτέ.

Ἐξαντλημένη ξανάπεσε στὸ κά-
θισμά της ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε σηκω-
θεῖ σιγὰ-σιγὰ, καθὼς μιλοῦσε.

Ἡ Μάντ τὴν βοήθησε νὰ γυρᾷ ἀ-
πὸ τὸ δωματίο καὶ ὕστερα, γυρί-
ζοντας πάλι στὸν Ἀλμπέρ, τοῦ
εἶπε :

—Κύριε, νοιώθω πολὺ καλὰ τὸν
πόνο σας. Ἀλλὰ τώρα σὰς παρακα-
λῶ κι' ἐγὼ νὰ φύγετε. Γνωρίζω πο-
λὺ καλὰ τὴν ἀδελφή μου καὶ νο-
μίζω ὅτι μπορῶ νὰ σὰς θεβαιώσω
ὅτι αὐτὸ πού ζητᾶτε δὲν θὰ γίνῃ
ποτέ.

Τὴν στιγμή πού ὁ Ἀλμπέρ ἐτοι-
μαζόταν νὰ φύγῃ, συντετριμμένος,
ἀκόμη πιὸ γερασμένος ἀπὸ πρὶν,
ἀκούσθηκε ὁ Ζάκ πού ἀνέβαινε. Οἱ
δυὸ ἄνδρες, πού ἐσουναντῶντο γιὰ
πρώτη φορὰ, κυττάχθηκαν γιὰ μιὰ
στιγμὴ, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ γνωρί-
σουν ὁ ἕνας τὶς προθέσεις τοῦ ἄλ-
λουου.

—Κύριε, εἶπε ὁ Ἀλμπέρ, χωρὶς
νὰ περιμένῃ νὰ συστηθῇ ἀπὸ τὴν
Μάντ. Εἶμαι ὁ Ἀλμπέρ Ντυτίλ καὶ
θὰ ἤθελα, ἂν ἐπιτρέπῃ ἡ κυρία, νὰ
σὰς μιλήσω ἰδιαιτέρως.

Ὁ Ζάκ, πού εἶχε κάποτε ὀρκισθῇ
ὅτι ἄμα συναντοῦσε τὸν Ἀλμπέρ θὰ
σοῦ ἔσπαζε τὰ κόκκαλα, τοῦ ἀπὴν-

τησε μὲ ὕψος ἐντελῶς ἤσυχο :

—Εἶμαι στὴν διάθεσή σας, κύ-
ριε.

Ἡ ἀγωνία μιᾶς μητέρας

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Ζάκ καὶ ἡ
Μάντ, ἀποφάσισαν νὰ μιλή-
σουν μὲ τὴν Βαλεντίν καὶ νὰ
τὴν βοηθήσουν νὰ πάρῃ μιὰν
ἀπόφαση.

Ἡ Βαλεντίν φαντάσθηκε ὅτι θὰ
τῆς ἔλεγαν νὰ δεχθῇ τὴν πρότα-
σιν τοῦ Ἀλμπέρ, γι' αὐτὸ πῆρε ἀμέσως
στάση ἀμυντικὴ καὶ φώναξε σὲ τό-
νο κατηγορηματικὸ :

—Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Δὲν θὰ
δώσω ποτὲ τὸ παιδί μου σὲ ἕναν ἄ-
θλιο, ἕναν ἐγκληματία, γιὰ νὰ τὸ
κάνῃ σὰν τὸν ἑαυτοῦ του.

—Ὅχι, Βάλ ἔκανε ὁ Ζάκ, αὐτὸ
δὲν σοῦ τὸ ζητᾷ κανένας. Ἡ πρό-
τασις πού θὰ σοῦ κάνουμε εἶνε ἐν-
τελῶς διαφορητικὴ καὶ δὲ ὑπάρχει
κανένας λόγος νὰ μὴ τὴν δεχθῇς.
Ξέρεις πολὺ καλά ὅτι ὁ Ζὺλ Ντυ-
ριέ σὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι θέλει νὰ σὲ
παντρευθῇ.

—Ἄν μὲ ἀγαποῦσε στ' ἀληθινὰ
δὲν θὰ τὸν ἐμπόδιζε τὸ παιδί νὰ
πραγματοποιήσῃ τὸν γάμο μας.
Ἀλλὰ εἶνε καὶ αὐτὸς ἕνας ἐγωῖ-
στικὸς, ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους
τύπους ἀνδρῶν γιὰ τοὺς ὁποίους
τὰ πάντα περιστρέφονται γύρω ἀ-
πὸ τὸ ἄτομό τους.

—Ὅχι Βάλ, εἶπε τότε ἡ Μάντ.
Ἐδῶ νομίζω ὅτι κάνεις μεγάλο λά-
θος. Δὲν συλλογίζεσαι πόσο φοβερὸ
πρέπει νὰ εἶνε γιὰ ἕναν ἄνδρα πού
λατρεῖ μιὰ γυναῖκα, νὰ βλέπῃ
διαρκῶς μπροστά του τὸν καρπὸ
τῆς ἀγάπης της πρὸς κάποιον ἄλ-
λον καὶ μάλιστα πρὸς τὸν πιὸ στε-
νὸ του φίλο.

—Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ ἀκριβῶς, ἀ-
πάντησε ἡ Βαλεντίν. Ὁ ἐγωῖσμός
του εἶνε πολὺ μεγάλος καὶ δὲν τὸν
ἀφήνει νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ ἀγάπη
του πρὸς τὴν γυναῖκα πού λατρεῖ
δὲν τοῦ παραχωρεῖ μόνον δικαίω-
ματα ἀλλὰ τοῦ ζητᾷ καὶ θυσίες.
Μεγάλαι ἴσως, ἀλλὰ τί σημαίνει ;
Ὅσο πιὸ μεγάλη εἶνε ἡ θυσία πού
κάνουμε γιὰ ν' ἀποκτήσουμε κάτι,
τόσο πιὸ πολὺτιμο μᾶς φαίνεται τὸ
ἀπόκτημά μας. Ἐσὺ τί λὲς Ζάκ ;

—Ἐγὼ λέω ὅτι προτιμώτερο θὰ
ἦταν νὰ μᾶς ἀφήσῃς νὰ σοῦ ἐξη-
γήσουμε τὴν πρότασιν πού θέλουμε
νὰ σοῦ κάνουμε. Ἡ Μάντ καὶ ἐγὼ
εὐχρηστικὰ πολλές φορές νὰ εἶχα-
με ἕνα δικό μας παιδί στὸ ὁποῖο
νὰ γαρῖσουμε ὅλη μας τὴν ἀγάπη,
ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἦταν γραφτό
νὰ τὸ ἀποκτήσουμε. Δόστε μας τὸν
Μισσύλ, νὰ τὸν υιοθετήσουμε, νὰ
τοῦ δώσουμε τὸ ὄνομά μας, νὰ
προσθεσουμε τὴν δική μας ἀγάπη
στὴν δική σου. Ξέρεις πολὺ καλὰ
ὅτι θὰ μπόρῃς νὰ τὸν θλήπῃς ὅποτε
θέλεις καὶ νὰ τὸν παίρνης κοντὰ
σου ὅσο καιρὸ θέλεις. Παντρεύου
μὲ τὸν Ζὺλ πού εἶνε ἕνας ἄνδρας ἀ-
πόλυτα ἀντάξιός σου καὶ ἄφησε τὴν
ζωὴ νὰ σοῦ γαρῖσῃ ὅσα μιὰ κακὴ
μοῖρα σοῦ στέρῃσε μέχρι σήμε-
ρα.

—Ζάκ, ἀπάντησε τότε ἡ Βαλεντίν
μὲ ὕψος ἐπίσημο καὶ κατηγορηματι-
κό. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού μοῦ
δείχνετε καὶ οἱ δύο πόσο εὐγενικά
αἰσθηματὰ ἔχετε καὶ πόσο θὰ θέ-
λατε νὰ συντελέσετε γιὰ ν' ἀπο-
κτήσῃ τὴν χαμένη μου εὐτυχία. Αὐ-
τὸ ὅμως πού ζητᾶτε σήμε-
ρα, ἡ μάλ-

λον αὐτὸ πού μοῦ προσφέρετε, δὲν
μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ. Τὸ παιδί μου
δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά μου !

Ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Βαλεντίν ἄρ-
χισαν νὰ τρέχουν γιὰ μιὰν ἀκόμη
φορὰ τὰ ἀστέρευτα δάκρυα τοῦ
μεγάλου της πόνου.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούσθηκε τὸ
κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

—Ἐπίσκεψι ! Τέτοια ὥρα ; εἶπε
κατάπληκτος ὁ Ζάκ.

Ἡ ὑπηρετρία ἀνήγγειλε ὅτι ὁ κ.
Ζὺλ Ντυριέ ἤθελε νὰ μιλήσῃ μιὰ
στιγμὴ μὲ τὸν κύριο.

Ὁ Ζάκ θύηκε ἀμέσως ἔξω καὶ ὁ

Τὸ

‘ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ.

Εἶνε τὸ μοναδικὸ
περιοδικὸ τοῦ
ἀθηναϊκοῦ χιουμόρ.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων
συνεινῶν καὶ
ἐκλεκτῆς ὕλης

“ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ
ΔΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ,”

ἀπὸ τὸν κ. Δ. ΨΑΘΑ

“ΤΟ ΚΙΠΕΛΛΟ ΠΟΥ
ΑΜΑΡΤΗΣΕ,”

ἀπὸ τὸν κ. Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

“Ἐν ρεπορτάζ σημαντικῶν

“ΠΟ ΚΙΔΟ ΤΥΠΟΙ
ΓΥΝΑΙΚΩΝ”

ἀπὸ τὸν κ.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπίσης ἡ χιουμοριστικὴ
συνεργασία

ΒΑΓΓΟΥ
ΜΑΝΙΩΣ
ΝΕΥΡΙΚΟΥ
ΚΑΡΑΜΠΕΤ

στερα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ ξαναγύρισε
λέγοντας στὴν Βαλεντίν :

—Βάλ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μιλήσῃς
μὲ τὸν Ζὺλ. Σὲ περιμένει στὸ γρα-
φεῖο μου.

Ἡ Βαλεντίν σηκώθηκε χωρὶς νὰ
φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρηση καὶ σὲ λί-
γο βρισκόταν ἀντιμέτωπὴ μὲ τὸν
Ζὺλ.

—Ἐμαθα τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀλ-
μπέρ, τῆς εἶπε τότε αὐτός, καὶ ἤρ-
θα μόνον νὰ σὰς κάνω προσεκτικὴ.
Ὁ Ἀλμπέρ εἶνε ἕνας ἄνθρωπος μὲ
πολὺ κακὰ αἰσθηματὰ καὶ δὲν πρέ-
πει μὲ κανένα τρόπο νὰ σκεφθῇτε
νὰ τὸν παντρευθῇτε.

—Μὰ οὔτε μοῦ ἐπρότεινε τέτοιο
πράγμα ὁ Ἀλμπέρ, τοῦ εἶπε ἡ Βα-
λεντίν. Ζήτησε ἀπλῶς νὰ τοῦ δώσω
τὸ παιδί του γιὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ
στὴν μεγάλη του συμφορά.

—Κι' ἐσεῖς...

—Δέχθηκα, Ζὺλ, γιὰ νὰ εἶμαι ἐ-
λευθέρη, νὰ γίνω δική σου, γιὰτί
σ' ἀγαπῶ.

—Ὅχι. Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ,
φώναξε τότε ἑξῆς ὁ Ζὺλ. Τὸ παι-
δί θὰ μείνῃ μαζί μας, θὰ τὸ ἀγα-
πῶ σὰν δικό μου παιδί. Στὰ χέ-
ρια τοῦ Ντυτίλ ὅμως δὲν θὰ πάῃ τὸ
παιδί σου ποτέ. Ἀκούς ;

Ὁ Ζὺλ εἶχε μιλήσει μὲ φοβερὴ
ἐξαψὴ καὶ ἀποροῦσε τώρα κι' ὁ ἴ-
διος γιὰ τὸν ἀπότομο τόνο τῆς φω-
νῆς του καὶ γιὰτί ἀξάφνα εἶχε ἀρ-
χίσει νὰ μιλᾷ στὴν Βαλεντίν στὸν
ἐνικό. Φοβόταν μήπως τὴν εἶχε
προσβάλῃ, μήπως εἶχε θυμώσῃ. Ἐ-
κείνη ὅμως ἔπιασε τὰ χέρια του
μὲ τὰ δικά της χέρια καὶ τοῦ εἶ-
πε :

—Ζὺλ. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐ-
τυχισμένη αὐτὴ στιγμὴ πού μοῦ
χάρησε καὶ ἂν θέλῃς νὰ μοῦ συγ-
χωρήσῃς κάποιο ψέμμα πού σοῦ
εἶπα...

Ὁ Ζὺλ τὴν κύτταξε διστακτικὰ
μὴ γνωρίζοντας τί πρόκειται ν' ἀ-
καλουθῇ.

Ἡ Βαλεντίν ὅμως πρόσθεσε ἀ-
μέσως.

—Δὲν σκέφθηκα οὔτε γιὰ ἕνα δευ-
τερόλεπτο νὰ δώσω τὸ παιδί μου
στὸν Ἀλμπέρ.

—Πῶς μπόρεσα κι' ἐγὼ νὰ εἶμαι
τόσο ἀνόητος καὶ νὰ πιστέψω ἕνα
τέτοιο πράγμα ; Βάλ, ἔλα, ἄφη-
σε νὰ ξαναγάρῃ μιὰ καινού-
για ζωὴ καὶ νὰ γίνουμε κι' οἱ τρεῖς
εὐτυχισμένοι. Ἀπορᾶ με νὰ σὲ βο-
ηθῶ νὰ ξεχάσῃς τὰ ὅσα ὑπέφε-
ρες, χωρὶς νὰ φταῖς, μέχρι σημε-
ρα. Ὁ κακὸς ἐπιόχλητος τελείωσε.
Ἐλα !

Ἡ Βαλεντίν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά
πού τῆς εἶχε ἀνοίξει ὁ Ζὺλ καὶ ἐ-
μεινε ὅρα πολλὰ σφιγμένη ἐπάνω
του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ χαρτάσ

Η ανθρωπίνη άχαριστία

Η φίλη κυρία ήταν καταγανακτιμένη με την ανθρωπίνη άχαριστία. Καί είχε απόλυτα δίκιο. Είναι πράγματι αποκαρδιωτικό να παίρνει κανείς υπό την προστασία έναν άνθρωπο, να τον περιποιείται, να τον βοηθά στις άσχημες ώρες της ζωής του, και ύστερα, μια μέρα ν' ανακαλύπτει ότι ο άνθρωπος αυτός τον οποίον είχαν ευεργετήσει με όλη την καλωσύνη της καρδιάς του, όχι μόνο δεν θυμάται τίποτε απ' όλα αυτά, αλλά και—ευκαιρίας δοθείσης—του ανταποδίδει την καλωσύνη του με την μεγαλύτερη άγνωμοσύνη που μπορεί.

Τί τα θέλετε όμως! Είναι τόσο συνηθισμένο, τόσο κοινό να αισθάνεται κανείς τον έαυτό του μειωμένο απέναντι στον άνθρωπο που τον ευεργέτησε... Καί η δυσφορία αυτή τον φέρνει άσυναισθήτως στην άγνωμοσύνη. Δυστυχώς δεν μπορεί κάθε άνθρωπος να καταλάβει τις υποχρεώσεις του απέναντι των άλλων. Μονάχα οι ανώτερες ψυχές, οι ψυχές εκείνες που είναι απαλλαγμένες από το δηλητήριο του εγωισμού και του φθόνου, νοιώθουν μέσα, βαθειά τους, το υπέροχο συναίσθημα της ευγνωμοσύνης να δονή τις εσώτερες χορδές του είναι των. Οι άλλοι, το πολύ πλήθος, δεν μπορούν να το νοιώσουν αυτό, το προνόμιο των λίγων, των εκλεκτών.

Καί όμως όσο μεγάλη κι' αν είναι η ανθρωπίνη άχαριστία δεν πρέπει ν' αποθαρρυνόμαστε. Όταν κάποιος έμεις το καλό αισθανόμαστε την ικανοποίηση του ανθρώπου που βοηθεί έναν όμοιό του και αυτό εί-

Δύο μοντέρνες και κομψές μπλουζές: Η πρώτη είναι μπλουζα — ζιλέ από βελούδο. Έχει μανίκια ήμισυ-κρ. Λίγο ανοιχτόχρωμο σατέν γαντίει τον λαιμό. Η άλλη είναι από ύφασμα φανταζι, με άμπρεσάν και κομπούνι εμπρός. Μία γαντιούρα φετονωτή υποχρηματίζει τον γιακά, τις τσέπες, τα πουανιέ και το άμπρεσάν.

ΤΟ ΚΟΡΝΕ

ναί αρκετό. Είναι ένα είδος εγωισμού κι' αυτό—αξιεπαινού όμως—εγωισμού—να σκορπίζουμε γύρω μας τη χαρά, περισσότερο για δική μας ικανοποίηση παρά για τα αποτελέσματα της πράξεώς μας.

Σε κάποιο βιβλίο του, ο μεγάλος ψυχολόγος Πάολ Μπουρζέ λέγει: «Καμιά χαρά δεν μπορεί να μείνει τόσο ευτυχισμένου, να μείνει δώση ανώτερη ψυχική ικανοποίηση, όσο η χαρά που δίνουμε στους άλλους».

Καί την χαρά αυτή δεν μπορεί να μείνει στην στήλη ούτε η άγνωμοσύνη, ούτε η άχαριστία των ταπεινών ανθρώπων. Ευτυχώς...

ΛΟΡΑ

Η Μ Ο Δ Α

Τι θα φορεθώ τον χειμώνα

— Μαντώ σε όλα τα σχήματα και τα μήκη: τρουά-κάρ, ολόκληρα, κάπες, ρε-διγκότες, φαρδιά, έφραριστά κ.λ.π.

— Άνσάμπλ σπόρ σε δύο ή τρία χρώματα ντεγκραντέ.

— Μαντώ εργασίμενα με σούρες ή πιέτες συγκρατούμενες στη μέση με μία ζώνη. Τα μαντώ αυτά φαρδαίνουν προς τα κάτω και συμπληρώνονται μ' ένα μικρό καπσόν. Τα μανίκια άλλοτε στενά άλλοτε φαρδιά.

— Τα χρώματα της μόδας: το μπλέ, το γκρι-σουρι, το πράσινο μυρτιά, το βιολε, το μπορντό και προ πάντων το μαύρο.

— Τα γάντια είναι άσσορτί με το χρώμα της εσάρπας ή του καπέλλου. Για το άπογευμα είναι πολύ εργασίμενα και γαντιούνται με νεβύρο, ντεκούπ, σούρες, ένκριστα-σόν σε κάθε είδος ύφους: σουέντ, σερρό, ζυτιλόπ, ύφασμα, βελούδο και τούλι.

— Το μάκρος της φούστας μένει κανονικό, αλλά οι άπογευματινές φακέττες μακραίνουν αισθητά και μένουν κοντές μονάχα για τα άνσάμπλ σπόρ και για τα πουάνα.

— Το βελούδο ανακατώνεται περισσότερο παρά ποτέ με το λαιμά.

— Βλέπουμε συχνά ρε-δέρ και μανίκια πολύ φαρδιά που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για μανσόν.

— Τα άπογευματινά φορέματα ντεπαρόνται εμπρός.

— Το μαύρο θαμβεύει παντού. Όσο κι' αν μείνει άναγγέλλουν οι μεγάλοι ραπτικοί οίκοι

ότι τα χρώματα της μόδας είναι το μπορντό, το μπλέ, το βιολε και το πράσινο, οι πραγματικά κομψές γυναίκες μένουν πιστές στο μαύρο. Τα άπογευματινά φορέματα, οι βραδυνές τουαλέτες, τα καπέλλα, οι τσάντες τα γάντια, τα γούνινα μαντώ όλα είναι μαύρα. Μερικές ίσχυρίζονται ότι το μαύρο χρώμα σκληρώνει τα χαρακτηριστικά. Άρκεί όμως ένα απλό φωτεινό μικροπραγματάκι: στο γιακά, έναρμονιζόμενο με το χρώμα των μαντιών, για να φωτίσει το πρόσωπο και να του δώσει λάμψη και δροσιά.

— Πολλές μπλουζές από θαμβανερό βελούδο σε ζωηρά χρώματα με άνετα στο στενό γιακάκι με δεμένες άκροϋλες.

— Συνηθίζονται οι εσάρπες από τούλι: δύο χρωματισμών, πολύ μακρές, για να συμπληρώνουν τις βραδυνές τουαλέτες, καλύπτοντας έτσι λίγο το ντεκολτέ χωρίς μπρετέλλες.

— Ταγιέρ από λαιμάξ μαύρο νανιρ-σμένα με όγκωδη ρεβέρ από ρενάρ ή σκούζ. Καπέλλο από φέτρ κωνικό γαντιομένο μ' ένα πομπόν από την ίδια γούνα.

— Πολλά καπέλλα γαντίζονται με γούνα μακρότρηχη.

— Μαντώ σπόρ από τουήντ μπίζ, πλάτη πολύ φαρδιά, γαντιομένη στο γιακά και τις τσέπες με όσελό.

— Τα μοντέλλα σπόρ συνοδεύονται συχνά με καπσόν.

— Οι μπλουζές σε κούπ σεμιζέ διακοσμούνται με πιετάνια, πλισσέ κ.λ.π.

— Τα φορέματα από λαιμάξ παρουσιάζουν ένα «εφρέ» μπλερό υπογραμμισμένο με λωρίδες από το ίδιο ύφασμα.

— Το ωραιότερο γαντιομένο μιας τουαλέτας χορού έξκαλουθού να είναι πάντοτε τα λουλούδια.

— Για το βράδυ κυριαρχούν δυο σιλονέτες έντελώς αντίθετες. Φαρδύτατα φορέματα για τις νέες κοπέλλες και έφραριστά σουρρά για τις νέες γυναίκες που διαγράφουν όλο το σώμα και φαρδαίνουν ύπερμέτρως κάτω-κάτω.

— Χρυσές γαντιούρες διακοσμούν φορέματα και άνσάμπλ.

— Άνσάμπλ: καν κάτι μοντέρνες ζώνες σε φόρμα ζιλέ, φαρδιές και κομπομένες εμπρός.

— Τα καπέλλα της τελευταίας λέξεως της μόδας φοριούνται πολύ μπροστά και σκεπάζουν το μέτωπο και το δεξί μάτι.

— Εσάρπες πλεγμένες με χρυσή κλωστή φοριούνται με μαύρα ταγιέρ.

— Τα ταγιέρ έννοούνται πολύ την εποχή αυτή και γαντίζονται πλούσια με γούνα.

— Μία τουαλέττα μύρη μεταξωτή συνοδεύεται μ' ένα μαντώ από ντερά μαύρο γαντιομένο με δυο μακρές λωρίδες γούνινες.

— Μαντώ της βροχής σε χρώμα μπέζ τείνουν ν' αντικαταστήσουν τα φανταζι άδιάβροχα των τελευταίων ετών.

— Βραδυνές τουαλέτες από ταφτά άνοιχτόχρωμο: ρόζ, μπλέ-παστέλ, κίτρινο κ.λ.π. γαντίζονται με λουλούδια βελούδινα σε αντίθετο χρωματισμό,

Τα μήλα

Είναι η εποχή των. Λαχταριστά, γεμάτα άρωμα και δροσιά, προσφέρονται στον καταναλωτή. Είναι το ευγενικότερο φρούτο της εποχής αλλά και το πιο πρόσφορο... για λαχαροπλαστική έκμετάλλευση. Τα πάντα γίνονται από μήλα.

Σας δίδωμε παρακάτω μία συνταγή γλυκίσματος με μήλα.

Μήλα πειλτέ: παίρνουμε όσα μήλα θέλουμε και τα ξεφλουδίζουμε. Κατόπιν τα κόβουμε σε 4 μέρη και βγάζουμε την καρδιά με τα κουκούτσια και τα βάζουμε σε νερό μέσα στο οποίο βάλουμε το ζουμί του λεμονιού για να μη μαυρίσουν. Όταν καθαρίσουμε όλα τα μήλα, τα βάζουμε σε μία μπασίνα με τόσο νερό ώστε να κολυμπούν και τα βράζουμε.

Όταν τα μήλα λυώσουν, πιέζουμε αυτά με τα δάκτυλά μας, τα βγάζουμε από την φωτιά και τα στίβουμε καλά. Κατόπιν τα βάζουμε σε μία πετσέτα με τέτοιο τρόπο ώστε, να μη μείνουν στην πετσέτα παρά η σάρκα από τα μήλα στεγνή. Βάζουμε τότε το ζουμί αυτό στο νερό το οποίον έμεινε στη μπασίνα (δεν μένει σχεδόν τίποτα) με τόση ζάχαρη όσο το βάρος του ζουμιού που είναι στη μπασίνα, άρωματίζουμε το περιεχόμενο με λίγο λεμόνι μέχρις ότου γίνει πελτέ. Ό πελτέ από μήλα σε άλλα μέρη κατασκευάζεται σε όλα τα σπίτια.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Βιταμίναι

Στο προηγούμενο φύλλο σάς έγραφα μερικά γενικά για τις βιταμίνες και την έννοιά τους εν γένει: επίδρασή των, στην ανάπτυξη του ανθρώπινου οργανισμού (κανονική αύξηση σώματος, θέρμης, άκμαϊότης) και στην ίσορροπία των λειτουργιών του (αύξηση άδενικών έσω και έξω έκκρίσεων).

Επίσης έγραφα ότι η έλλειψις των βιταμινών από τον οργανισμό (άβιταμίνωσις) γίνεται αίτια εμφάνισης διαφόρων άσθενειών και νευρικών διαταραχών (πολυνευρίτις, σκωροδουτις, ραχίτισμός, χλωρώσις, ξηροφθαλμία).

Σήμερα θα σάς γράψω για την πρόληψη των βιταμινών και σε ποία κυρίως τρόφιμα βρίσκονται εν άφθονία, ώστε να τα προτιμάτε κατά την διατροφή σας και ιδίως των παιδιών σας.

Η πρόληψις των βιταμινών είναι άκονία άγνωστος. Πιστεύεται όμως ότι θρηκώς οι βιταμίνες παράγονται από μερικά βακτηρίδια του έδάφους, και από εκεί άπορροφώνται από τα φυτά. Κι' έτσι τα μόν χορτοφάγα ζώα τις παίρνουν τρώγοντας διάφορα φυτά κα χόρτα, ό δ άνθρωπος κατά την διατροφήν του από τα ζώα, από τα χορταρικά κι' από τα φρούτα.

Οι βιταμίνες και καθώς είπαμε προς εύκολοτέρην διάκριση των διαφόρων—άλλόλογος του τύπου των και της πηρήςσεως των—έπενεργειών τους πηραν και διακριτικά στοιχεία κάθε ομάδος των και

έτσι ονομάσθησαν: Βιταμίνες ομάδος Α, Β, C και D.

Καί τώρα σε ποία τρόφιμα περιέχονται.

Οι βιταμίνες Α άπαραίτητες για την κανονική αύξηση των όρεφών και των νεφρών άτόμων περιέχονται σε τρόφιμα ζωικής προελεύσεως όπως το γάλα εις ζωικούς άδένες και κυρίως στο μωρουνό-λαδο.

Οι βιταμίνες Β είναι ωφέλιμες για την κανονική θέρψη, αυξάνουν τας έσω και έξω έκκρίσεις, και ενεργούν ως άντινευρικοί παράγοντες. Περιέχονται άφθονες στο ρύζι, στους φλοιούς των δημητριακών καρπών, στην μύρα, στα φρούτα, στα πράσινα λαχανικά, στις πατάτες, στα καρβότα, στο σκότι, στα νεφρά στο μυαλό. Η έλλειψις της βιταμίνης Β από τον οργανισμό, προκαλεί μία πολύ σοβαρή άσθένεια την πολυνευρίτιδα.

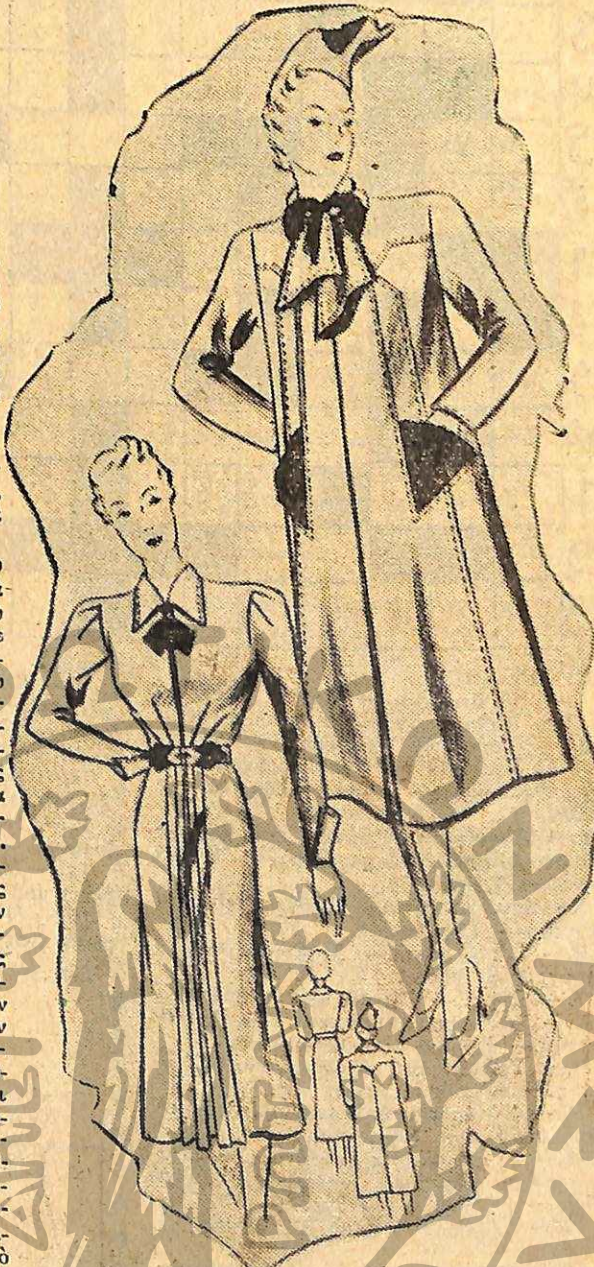
Οι βιταμίνες C ή άντι-σκωροδουτικές βιταμίνες περιέχονται στα νωπά λαχανικά, στους καρπούς και ιδίως στα πορτοκάλια και στα λεμόνια.

Όσο για την βιταμίνη D περιέχεται κυρίως στη μαγιά της μύρας. Από τα λίγα που προαναφέρουμε, θα καταλάβετε καλά ποιους σοβαρούς κινδύνους διατρέχουν εκείνοι που χωρίς σοβαρό λόγο δεν τρέφονται άρκετά και ιδίως με ποικιλία τροφής. Γιατί—καθώς είδατε—σε κάθε είδους τρόφιμον δεν υπάρχουν κι' όλα τα είδη βιταμινών, που είναι άπαραίτητα για την γενική υγεία. Υπάρχουν π.χ. τροφές στις οποίες πλεονάζουν οι βιταμίνες Α που είναι ωφέλιμες για την ανάπτυξη άλλ' όστερον ή έλλείπουν παντελώς οι βιταμίνες Β που διευκολύνουν την κανονική θέρψη και προλαμβάνουν μία σοβαροτάτη πάθηση: την πολυνευρίτιδα. Π.χ. αν μια έγκυος γυναίκα τρέφεται με άφθονο κρέας και δεν λαμβάνει και την άπαραίτητη μερίδα λαχανικών κι' όμων καρπών, ή ανάπτυξις του έμβριου δεν γίνεται κανονική. Γι' αυτό συμβαίνει συχνά μητέρες των καλύτερων τάξεων, να γεννούν παιδιά διά καχεκτικά των οποίων το βάρος να είναι κατώτερο του κανονικού.

Όστε, συμπερασματικώς, και έαδόν είναι πλέον άπαρδεγμένον ότι από τις βιταμίνες έξαρτάται άπόλυτος ή ίσορροπία των λειτουργιών της ζωής και ή καλή διατήρησις γενικώς της υγείας, πρέπει ν' άποφύγονται οι παράλογες άπειραγναικές δίαιτες ή ή μονόπλευρος διατροφή, δηλαδή ή άπόλυτος

χορτοφαγία ή φρουτοφαγία ή ή άπόλυτος κρεοφαγία. Η διατροφή πρέπει να είναι έπαρκής και άνάλογος με την ηλικίαν καθενός και με ποιικιλίαν τροφίμων ζωικής προελεύσεως, φρούτων και πρσίνων χορταρικών.

Δερματολόγος Ίατρος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

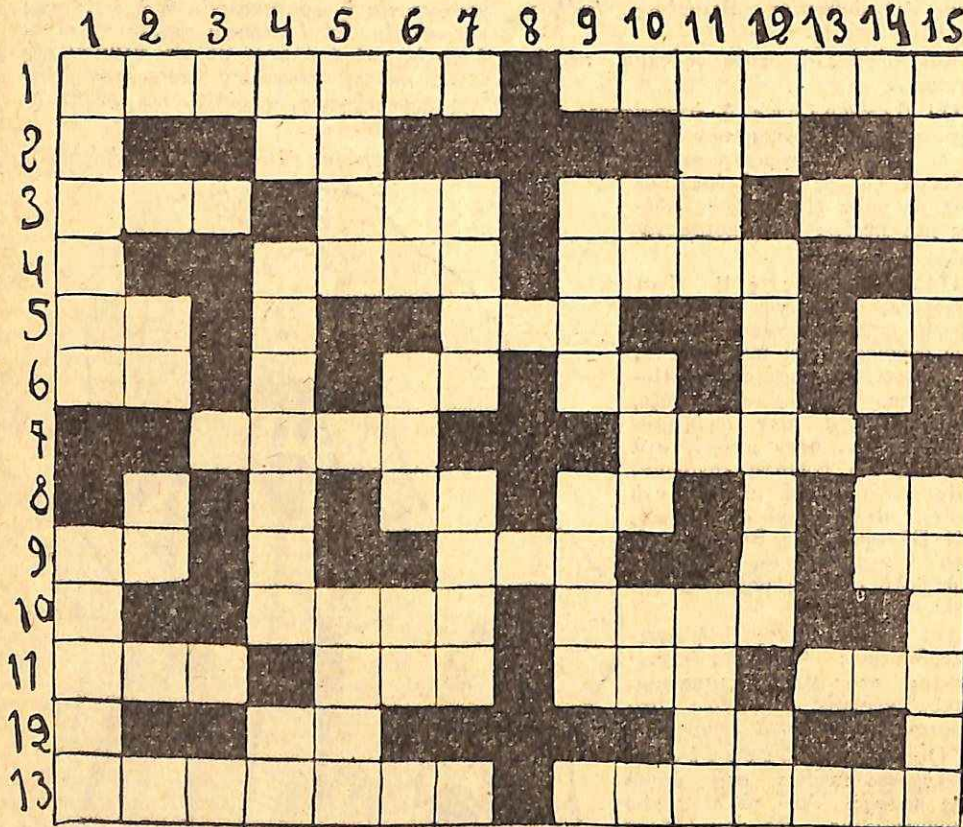

Ένα όμοιο φόρεμα από ζεσέ μάλλινο ρούγι με μακρά μανίκια. Γαντίζεται με μοτίφ από τουάλ σιρέ μαύρο στη ζώνη και στο σάπ που κλείνει το «εκλαίον» του κορσά. Συνοδεύεται μ' ένα κομψό μαντώ από λαιμάξ ρούγι, αποτελούμενο από παννύ που φαρδαίνουν προς τα κάτω. Τσέπες τοιγώνικες από καρέ άστράκν. Μοτίφ από το ίδιο άστράκν, χρησιμοποιούν για να πέρουν οι άκρες του γιακά που είναι σε σχήμα γραβάτας.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1.—Ο άνοδος.— Κάμνει άστυα.
- 2.—Άνθη.—Άναφ. άντωνυμία (γεν).
- 3.—Νήσος των Κυκλάδων.— Μας την λέει: το όρολόγιον.— Έταιρία μεταφορών, βραχυγραφικώς.— Στρατιωτικόν παράγγελμα.
- 4.—Άρσενικόν επιθέτου πού μās δι-
δει το μέτρον του μεγέθους.— Όνομα
μηνός.— (Δημ.).
- 5.—Μουσική νότα.— Άρθρον εις την
γενικήν.— Τās όποιās.
- 6.—Υποθετικόν.— Δίφθογγος.— Τā
παράγον οι κότες.
- 7.—Ταχύς.— Γνωστά εύδη άνθη.
- 8.—Άναφορική άντωνυμία.— Διστα-
κτικόν.— Γράμμα του αλφαβήτου.
- 9.—Γράμμα του αλφαβήτου.— Πρό-
θεσις.— Δύο όμοια φωνήεντα.
- 10.—Τό έπήρεν ή Γερμανία διά δημο-
ψηφισματος.— Όχι γεγάν.
- 11.—Υποδιαίρεσις του έτους.— Συγ-
κεκομμένη έμπορική έκφρασις.— Όχι
κάτω.— Έποχή του έτους.
- 12.—Άρθρον (Πληθ.).— Ηλεκτρική
μονάς.
- 13.—Σχηματίσω λίμνην.— Έλληνικόν
όνομα. (Δημ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1.—Πρωτεύουσα φίλου έθνους.— Ά-
ποθανών άρχηγός φίλου έθνους.
- 2.—Πρόθεσις.— Σύνδεσμος τελικός.
- 4.—Μουσική νότα.— Γεωργικόν έργα-
λείον.— Τό ύπάρχον.
- 5.—Παραδείσιον πτηνόν με πολύτελές
πτέρωμα.— Μία των Ηπείρων.
- 6.—Γράμμα του αλφαβήτου.— Αυτό-
νομος Όργανισμός.— Άρθρον.
- 7.—Πόλις.— Η σύζυγος του Ά-

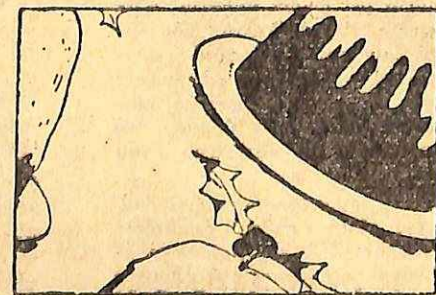
Βραβύ.

- 9.—Κλίνω, γέρνω (Άρχαϊώς).— Η
γλυκύτερα λέξις.
- 10.—Ναυτικός όρος.— Συμπερασμα-
τικός σύνδεσμος.— Άριθμητικόν.
- 11.—Κόψιμον, χόρισμα.— Ποταμός
έλληνικός.
- 12.—Καλώς.— Έκει γίνονται οι ά-
θλητικοί άγώνες.— Μουσική νότα.
- 13.—Μόριον έκφραστικόν πόνου.—
Νότα μουσική.
- 15.—Η βάσις του ψωμιού.— Θερα-
πείει τούς άσθενείς.

(Άποστολεύς: ΠΑΝΟΣ Κ. ΒΑΓΕΝΑΣ)
Άθήναι

Η τούρτα

Τό γλύκισμα πού παριστάνει ή εικών
μας, είναι κομμένο εις τεμάχια. Μπορεί-

τε με δυο ψαλλιδιές, δοσμένες κατ' ευ-
θείαν γραμμήν, να διακρίσετε την εικών
μας εις τρία τεμάχια, με τα όποια κατόπι
να σχηματίσετε ένα τετράγωνο, πού να
παριστάνη την τούρτα ολόκληρη;

Πόσων ετών είναι;

Η Μπέρτα, ή Δευκή και ή Γιαννούλα
είναι τρεις άδελφές. Άν προστεθούν ή ή-
λικία της Μπέρτας με την ήλικία της
Δευκής, θα έχωμε σύνολον 47 ετών, ενώ
το άθροισμα των ήλικιών της Δευκής
και της Γιαννούλας είναι εξήντα. Τώρα,
οι ήλικιες της Μπέρτας και της Γιαννού-
λας, δίνουν σύνολον πενήντα τριών ετών.
Πόσων ετών είναι ή κάθε μία;

Οι βώλοι των

Δυο μικροί, ο Τάκης και ο Τώνης, παί-
ζουν βώλους. Σε μία στιγμή ο Τάκης λέ-
γει του Τώνη:

— Άν μου δώσης τούς μισούς τούς
βώλους σου, θα έχω τέσσερες φορές πε-
ρισσότερους από όσους θα σου μείνουν.

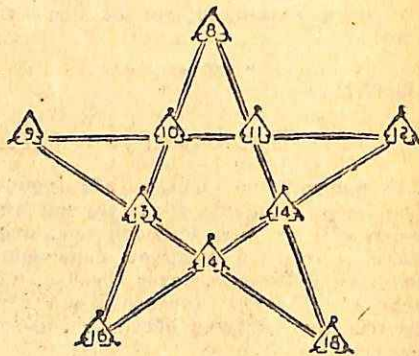
— Όχι, άπαντά ο Τώνης, ός μου τό-
σους βώλους, όσους έχω τώρα, και θα έχω
τέσσερες φορές περισσότερους απ' όσους
θα σου μείνουν.

Πόσους βώλους είχε ο καθένας;

Η κατασκήνωσις

Σ' ένα έξοχικό μέρος είχαν κατασκη-
νώσει το καλοκαίρι διάφοροι έκδρομοίς,
οι όποιοι έστησαν τις σκηνές των όπως
δείχνει ή εικών μας.

Υπάρχουν τέσσερις σκηνές σε κάθε

μία από τις πέντε σειρές. Έπάνω σε κά-
θε σκηνή, είναι γραμμένος ο αριθμός
αυτών πού μένουν εκεί. Μπορείτε να άλ-
λάξετε την θέση των έκδρομίων κατά
τέτοιο τρόπο, ώστε να υπάρχουν πέντε
έκδρομοίς σε κάθε γραμμή;

Πόσοι ήσαν οι επιβάται;

Ένα τραίνο ξεκινά από κάποιον σιδη-
ροδρομικό σταθμό με έναν ώρισμένο άρι-
θμό ταξιδιωτών. Στον πρώτο σταθμό πού
φθάνει το τραίνο, κατεβαίνουν οι μισοί
από τούς επιβάτες και ανεβαίνουν δώδε-
κα νέοι. Στον δεύτερο σταθμό κατεβαί-
νουν πάλι οι μισοί επιβάτες και ανεβαί-
νουν δέκα νέοι. Καί αυτό γίνεται ως το
τέρμα της διαδρομής: Οι μισοί επιβάται
απ' όσους βρίσκονται στο τραίνο κατε-
βαίνουν σε κάθε σταθμό και ανεβαίνουν
έλληλοδιαδόχως 8, 6, 4, 2 νέοι επιβά-
ται. Όταν το τραίνο φθάνει στο τέρμα,
έχει 10 ταξιδιώτες. Βρείτε πόσους ταξι-
διώτες είχε όταν ξεκίνησε από τον πρώ-
το-πρώτο σταθμό.

Μεταξύ μας

Στέλιον Δροχον. Καί το δικό
σας πολύ κοινό. Χιλιοεπιωμένα πράγμα-
τα. Προσέχετε στην έκλογή του θέμα-
τος, γιατί το γράψιμό σας είναι στρωτό
στις περισσότερες φράσεις σας.

Δέσπω Ε. Κ. Συμπαθητικό το πεζό
σας, αλλά σε πολύ συνηθισμένο θέμα.
Στείλτε μας τίποτε άλλο.

Γιγνέται Χαρτζερασιλει-
ου. Πολύ εξεζητημένα γράφετε. Άπο-
φύγετε την κατάχρηση αυτή των συνθέ-
των λέξεων πού δεν είναι φυσική. Κυ-
τάρτε λ. γ. το 2ο τετράστιχο του ποιή-
ματος «Χρυσοπλεγμένα όνειρα»:

Στο βαθύκαμπο πυγμοσκόταδο,
το μακρόσυρτο τραγουδι της γαρ-
άς, αντίλαλει σαν άγγελόδοστο φιλί,
στον αιθέρα, στη πλάσι, στη φύσι.

Επίσης το τελευταίο τετράστιχο της
«Φωτόχαρης νύχτας» αρχίζει έτσι: «Τρε-
μόδοα και άπόφωνα τα τριδάτα της
δεντροσειράς κ. λ. π.» Γιατί δεν γράφετε
πιο απλά;

R. C. Έχει αρκετά καλά σημεία ή
«Θυσία», με και αρκετή φλυαρία και κά-
ποιον σχολαστικισμό. Καί το τέλος άνε-
παρκές.

Γιωργον Τσιτσιμπίκον. Έγ-

κρίνονται καί τα δύο καί θα δημοσιευ-
θούν με τη σειρά τους.

Ρέαν Συλβία ν. Μας στέλλετε ως
δικό σας το θαυμάσιο ποίημα: «Είπες θα
πάγω σ' άλλη γη, θα πάγω σ' άλλη θά-
λασσα. Μία πόλις άλλη θα βρεθώ καλλι-
τερη απ' αυτή... κ. λ. π.» Κι' έμείς οι ά-
νίδεοι πού νομίζαμε ότι είναι το άριστό-
γραμμα του Καδάφη!! Άλλη φορά όμως ό-
ταν αντιγράφετε ποιήματα φροντίστε να
αντιγράφετε καί τον τίτλο σωστά. Για-
τί ο τίτλος «Η πατρίς» πού βάξετε στο
σταλόν δεν ταιριάζει όσο ο τίτλος «Η πό-
λις» πού είναι καί ο πραγματικός. Πάν-
τως θα σας παρακαλέσουμε να μάς απαλ-
λάξετε της συνεργασίας σας.

Γα Κατ. Αυτόμαστε ειλικρινά, άλ-
λά δεν μπορούμε να το δημοσιεύσουμε.
Πολύ προσωπικό καί υπερβολικά μεγά-
λο. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε
θερμά.

N. Πέτρ. Πολύ άπλοϊκό καί παιδι-
άστικο, έκτός από μερικές φράσεις επι-
τυχημένες πού δεν άρχουν όμως για να
δικαιολογήσουν την δημοσίευσή του.

Νίκον Σμυρνιδόν. Αυτόμαστε
πραγματικά πού υπάρχουν μεταξύ των ά-
ναγνωστών μας νέοι σαν τον κ. Χρόνη
Στ. Κινητόν πού οικειοποιούνται ξένη
έργασία καί έχουν την άναίδεια να μάς
την στέλλουν με την υπογραφή τους. Θυ-
μόμαστε μάλιστα ότι του είχαμε κάνει
την παρατήρηση πώς το ποίημα αυτό
«Γιά ένα παραστρατημένο» (πού δεν
ξέραμε, φυσικά, ότι ήταν του Κούλη Α-

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καί ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517

Έκδοται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Άρχισυντάκτης καί υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος » 125

Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10

» Άμερικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Π. Τσαλδάρη 10 Ύμητός)

λέπη) είναι τόσο καλλίτερο από τα άλλα
του καί μάς άπήντησε ότι τα άλλα του
είχαν γραφή πρό ετών! Συγχρόνως ή ά-
ναγνώστριά μας Δένα Σιδηροπούλου μάς
αναγγέλλει ότι καί το τετράστιχο «Α-
νοιχτικά Νερά» του ίδιου Χρόνη Κινη-
τού άνήκει στον... Τουρκένιεφ! Δεν μέ-
νει παρά να αποκλείσουμε τον εν λόγω
κύριον από τις σελίδες μας.

Χρήστον Ταλαντινόν. Ά-
δούλευτος ο στίχος σας. Χωρίς μουσικό-
τητα. Σχετικά καλλίτερο το τέταρτο τε-
τράστιχο.

Ε. Ν. Α. Υπάρχουν στο αρχείο μας
φύλλα του Ιανουαρίου 1938, ώστε μπο-
ρείτε να μάς γράψετε ποιά θέλετε, έσω-
κλείοντας το σχετικό γραμματόσημο. Ό
Ραμόν Νόβαρο ζή.

Σωκράτην Φραγκέτη ν. Άν
δεν σας άπαντήσαμε, άσφαλώς δεν θα έ-
λάβαμε τα σταλέντα. Κάνετε ένα κόπο
να μάς τα ξαναστείλετε.

Γ. Μπορίτσαν. Σας είχαμε ά-
παντήσει στο 578 φύλλο μας.

Νίκον Δημητράκοπουλον, Σ-
ταυρόπουλιν. Έγκρίνεται το «Στό
γυρισμό της» καί θα δημοσιευθώ με τη
σειρά του. Το άλλο πού κοινοτόπο. Σας
εύχαριστούμε θερμάτα για το ενδιαφέ-
ρον πού δείχνετε στο περιοδικό μας. Θα
μελετήσουμε την πρότασή σας, γιατί προς
το παρόν δεν έχουμε αντιπροσώπους.

Νίκον Μπεσή ν. Πολύ προσωπικά
γράφετε καί χωρίς γενικότερο ενδιαφέ-
ρον. Έχουν τσαχτή χίλιες φορές αυτοί οι
αίονισί γλυκαμοί.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ διαμέρισμα
μεσημερινόν, γωνιαίον εκ 5 δω-
ματίων, λουτρού, κουζίνας καί
λουτών χρεωδών. Πληροφορίες
εις το κατά πάτωμα, Δαφνομή-
λη 44.

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ
ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ
ΑΔΕΛΦ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτύ 8

Πάροδος Ευαγγελιστριάς

Τηλ. 21590.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

(1^η 18ε σελίδα 58 τοῦ φύλλου 582)
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁριζοντίως:

- 1) Τροχός. — Μοῦσαι.
- 3) Ἐπῆλυς. — Κρεολή.
- 5) Ὀλιγωρῶ. — Νιόβη.
- 7) Κρίμα.
- 9) Βύρων. — Ἡλέκτρα.
- 11) Κρίτων. — Ἀλκαίε.
- 13) Αἴσιον. — Ἀστικά.

Καθ' ἑξῆς:

- 1) Τσεχοσλοβακία.
- 3) Οἴησις. — Ἀρείος.
- 5) Ὀξύων. — Καντών.
- 7) Ὠδική.
- 9) Οὐρανία. — Ἑλλάς.
- 11) Στόχος. — Ἀτλάς.
- 13) Ἰδὴ. — Ἡδυπάθεια.

ΑΦΟΥ ΚΕΡΑΙΣΕ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

Τὰ βιβλία κόστισαν 5.600 φρ. καὶ τὸ
αὐτοκίνητο 3.300.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ?

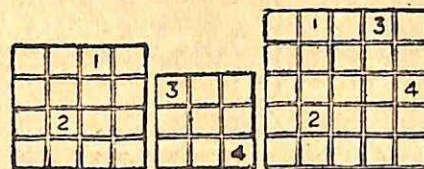
Κεφαλληνία.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΗΣΙ;

Ἀνάφη (ἀνάφηται).

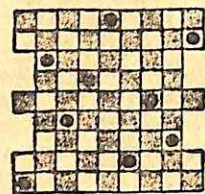
ΝΕΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΣΠΙΡΤΑ

Ἴδου πῶς θὰ κάνετε:

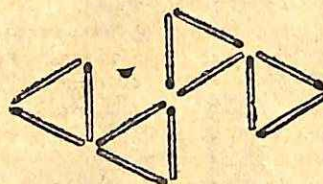
ΤΑ ΠΙΟΝΙΑ

Ἴδου πῶς θὰ τοποθετήσετε τὰ πιόνια:

ΕΝΑΝ ΜΕ ΔΥΟ

Ὁ τρίτος πίνακας θὰ γίνῃ ὡς ἐξῆς:

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 583

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁριζοντίως:

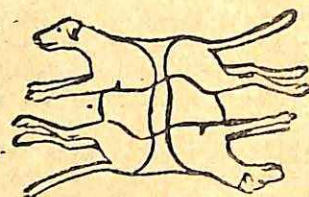
- 1) Αἰών. — Πόσος. — Δίνη. 2) Ἀδ.
- Βαθυλόν. — Σά. 3) ΑΣΟ. — Ἐσώ.
- Ἑλ. 4) Ἰωήλ. — Μάρω. 6) Ὁρ.
- Λαγός. — Ἀγ. 7) Ρίς. — Πός. — Ἀρ.
- 8) Ἰκανή. — Ἀϊφελ. 9) Νῆν. —
- ΑΣΟ. — Ἡνώ. 10) Νά. — Αἴσια. 11)
- Πᾶς. 12) Ὑγρό. — Ταώς. 13) Ὀγ.
- Ἀήρ. — Σέρ. 14) Σύ. — Ἀφομοῖω. —
- Ἀς. 15) Μέσα. — Ἴσος. — Ὀσία.

Καθ' ἑξῆς:

- 1) Κορίννα. 2) Ἰα. — Βουνά. — Σέ.
- 3) Ὄρα. — Σάν. — Οὔς. 4) Σί. 5)
- Βοών. — Ἀγία. 6) Πά. — Φί. 7) Ὀ-
- θελίας. — Αἰ πόλεις. 8) Σύς. — Γόησ-
- 9) Ὀλυμπος. — Οἶστρος. 19) Σώ.
- Ἰα. 11) Νερδ. — Σωσώ. 12) Λέν.
- Σή. 13) Ἰσα. — Ἀφί. — Πάς. 14)
- Νά. — Ἀρένα. — Σό. 15) Ἀχελῷος.

ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΚΥΛΙΑ ΜΕ ΔΥΟ

Ἴδου πῶς θὰ συμπληρώσετε τὸ σχέδιο.

“Ὅ,τι νεώτερον εἰς
Μάλλινα Εὐρωπαϊκὰ
Ὑφάσματα

διὰ φορέματα

Ταγιέρ

Ἐπανωφόρια

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

Πλατ. Καπνικαρέας 5

ΔΙΔΑΓΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Τα κτιζόμενα τὰ τὴν ἀναγνώ-
στριαν Γ. Ε. Τώρα πὺ ἐπέστρεψα, ἐ-
φρόντισα γιὰ τὸ ζήτημά σας καὶ ὅταν λά-
βω ἀπαντήσεις θὰ σὰς πληροφρήσω σχε-
τικῶς.

Ἐπαρχιωτοπούλου. Ἀφοῦ ἔ-
χετε καφεΐνη, ὅς σὰς συνιστοῦσα
νὰ κάνετε ἕνα παλτό μπουντῶν ἂν τὸ θέ-
λετε ἀμυγιά, ἢ μπεζ ἂν τὸ θέλετε σπόρ.
Με τὸ καφεΐνη ταυρίζεται ἐπίσης πολὺ καὶ τὸ
πράσινο (ὅποτε θὰ προτιμήσετε πράσινο
μυρτιάς πὺ εἶναι τῆς μόδας). Στὸ προη-
γουμένο φύλλο μας καθὼς καὶ στὸ σημε-
ρινὸ ἔχουμε δύο ὡραία σχέδια μοντέρνων
μαντῶ. Ἐπίσης καὶ στὸ φύλλο 581 (τὸ
2ο κατὰ σειράν).

Ἐφάσματα εἶναι πολλῶν εἰδῶν: ντρέα,
τρυήντ, βελούρ ντρέ λαίν, φασσόν κ.λ.π.
ἀπὸ 200 δρχ. ἕως 500 τὸν πῆχυ. Φυσικὰ
ἢ τιμὴ ἐξαγοράται ἀπὸ τὸ ὄρασμα καὶ ἀπὸ
τὸ κατὰστημα πὺ θὰ τὸ ψωνίσετε. Μπο-
ρεῖτε νὰ στείλετε δι' ἐπιταγῆς τὰ χρῆ-
ματα στὸ κατὰστημα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι
προηγούμενος πρέπει νὰ ζητήσετε νὰ
σὰς στείλουν δείγματα καὶ βέβαια θὰ ἐ-
πιτύχη καλύτερα ἂν τὸ ράψετε στὰ μέ-
τρα σας παρὰ ἑτοίμο.

Τὰ καπέλλα ρελεθὲ θὰ φορεθοῦν καὶ
φέτο, ἀλλὰ τοποθετημένα ἐμπρός στὸ μά-
τι, γερμένα λίγο στὸ πλάι.

Πληγωμένην. Μπορεῖ ὁ ἄνδρας
σας νὰ εἶναι λίγο ἐπιπόλαιος, καὶ ἐσεῖς ὅ-
μως παιδιάζετε ἀρκετὰ, ἐπιτρέψτε μου
νὰ σὰς τὸ πῶ αὐτὸ σὰν μιὰ εἰλικρινὴς φί-
λη σας. Ἐχετε βέβαια τὴν δικαιολογίαν
ὅτι εἴθε 18 χρόνων καὶ σὰς λείπει ἡ
πεῖρα, μετὰ λίγη ἔως καλὴ θέληση καὶ
σοβαρότητα θὰ τὸν συμμορφώσετε. Βλέ-
πω ὅτι δὲν ἔχει κακὸ χαρακτήρα στὸ βά-
θος, ἀφοῦ φρόντισε νὰ ικανοποιήσῃ τις ἐ-
πιθυμίας σας, ἔστω καὶ λίγο ἀργά. Πάν-
τως, δὲν σὰς συνιστῶ ν' ἀργίσετε τοὺς
καυγάδες — ὅπως ἀφήνει νὰ ὑπονοηθῇ
ἐκεῖνο τὸ... ἀπειλητικὸν «ὅς τοῦ μιλῇ-
σω» πὺ γράφετε.

Ἡ ἐπιείκεια, ἡ καλωσύνη, ἡ ψυχικὴ
εὐγένεια, οἱ ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις εἶναι
τὰ κυριώτερα θεμέλια μιᾶς ἀρμονικῆς
συμβιώσεως. Προσπαθήστε νὰ τὸν φέρε-
τε στὸν καλὸ δρόμο μετὰ τὴν λογικὴ καὶ
μετὰ τὴν καλωσύνη.

Κυρία Δ. Γιὰ βραδυνή, σὰς συνι-
στῶ τὴν λιπορὰ κρέμα Χαρέμ, πρὸ ὅς
τῆς πούδρας τὴν Βάνισιγ Χαρέμ. Μετὰ
δὲ τὸ ἀσπράδι νὰ χρησιμοποιήτε ἐπίσης
τὴν λιπαρὰ Χαρέμ. Γιὰ τὸ βραδυνὸ ἐξ-
μακιστὸ τὴν ἐξῆς λοσιόν, ἀρκεῖ νὰ
πεισθῇτε ὅτι τὸ φαρμακεῖο σας ἔχει ῥῶ-
σιν καὶ χαμᾶνις, τὸ ὅποιον εἶναι εἰδι-
κὸ στυπτικὸ Εὐρωπαϊκὸ προῖόν.

Lait d' amandes	30	gr.
Eau dist. d' Hamamelis	50	"
Eau dist. de roses	50	"

Πάντα στὴν διάθεσή σας. Σὰς εὐχα-
ριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια.

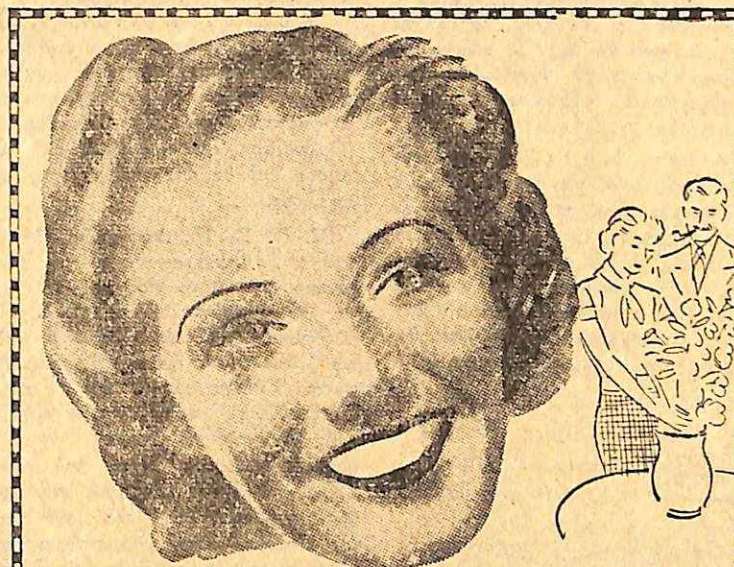
Ἀλέξ. Δ. α.μ. Νὰ κάνετε κάθε βρά-
δυ μιὰ ἐλαφρὰ φριζιὸν τῆς νεφαλῆς μετὰ
τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de cologne	100	gr.
Glycerine	15	"
Teint de cantharides	1,50	"
» de jaborandi	50	"
» de panama	20	"

Τὴν λοσιὸν αὐτὴ θὰ τὴν ἐξακολουθή-
σετε ἐπὶ 2 μῆνες συνεχῶς. Κατόπιν ἀπα-
ραιτήτως νὰ μοῦ ξαναγράψετε. Ἐπίσης
στὸ ἐξῆς θὰ λούζεσθε μετὰ καλὸ κατράμο-
σάπουν.

Χαίρετε. α.ν. Χαρακτηριστικὸ γνῶ-
ρισμα τῆς ἐξαίτης εἶναι ἡ ἰδιάζουσα καὶ

διαπεραστικὴ δυσωδία — τὴν ὁποῖαν μοῦ
γράφετε λεπτομερῶς — ὅτι αἰσθάνεσθε
σεῖς καὶ οἱ παρευρισκόμενοι, καὶ ἡ ὁποῖα
ὀφείλεται στὴν χρονία ρινίτιδα, ἀπὸ τὴν
ὁποῖαν πάσχετε καὶ τὴν βλεννοποῦδῃ καὶ
πρασινωπῇ ἐκκρίσει πὺ ὀφείλεται σ' αὐ-
τὴν. Αἱ ἐφελκίδες ἀποφράσσουν τὴν μύ-

Μ' ἕνα γέλιο
δείχνει τὴ χαρὴν τῆς

Τὴ δαυμασία ἐμφάνισεν, μιὰ σειρά γερὰ δόντια,
λευκὰ σὰν μαργαριτάρια! Καὶ σεῖς μπορεῖτε νὰ
ἔχετε τέτοια δόντια ἐὰν μεταχειρίζεσθε τακτικὰ
ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ. Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωρο-
δόντ καθαρίζει τὰ δόντια τόσο ριζικά, ὥστε νὰ
ξαναβρίσκουν μετὰ μερικὲς ἡμέρες τὴν φυσικὴν
τοὺς ωραιότητα. Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ δὲν
περιέχει καμμιά βλαβερὴ ἢ σκληρὴ οὐσία.

Ὀδοντόπαστα
Χλωροδόντ

τη σας και υπάρχει κίνδυνος αν μείνετε χωρίς θεραπεία ή μόλυνση να επεκταθεί στον φάρυγγα και λάρυγγα. Πολλή άσχημα έκανατε να μην υποβληθείτε σε καμία μέχρι τοῦδε θεραπεία. Χρειάζονται πλύσεις, καυτηριάσεις και εμβολιοθεραπεία κατά PEZEZ, ή αὐτεμβόλιον. Πάντως αὐτὰ θὰ σὰς τὰ κανονίσῃ ένας καλὸς εἰδικὸς ὠτορινολαρυγγολόγος ἰατρός. Είναι μὲν δυσίατος ἡ πάθησις, ὅχι ὅμως καὶ ἀνίατος. Συχνὰ δὲ πρὶν ἢ ἐκδηλωθῇ σαφῶς προλαμβάνεται μὲ γενική τόνωση καὶ εἰδική ἀντισήψια. Πάντως νὰ πᾶτε γρήγορα σὲ εἰδικὸ ἱατρὸ.

Τριγένησιον, Κατερίνην. Δυστυχῶς, δὲν προφθάνω νὰ ἀπαντῶ, παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν παρούσα στήλην. Ἰδιαίτερος ἀδυνατῶ. Λοιπὸν ἡ διαιτητικὴ πού ἀκολουθεῖτε εἶναι πολὺ καλὴ. Τοπικῶς στὸ πρόσωπο θ' ἀκολουθήσετε τὴν ἐξῆς κοῦρα: Κάθε πρωὶ μετὰ τὸ πλύσιμο καὶ ἐπίσης τὸ βράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε θὰ περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο μὲ τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Alcool pur camphré	30	gr.
Teinture de benjoin	15	"
Eau de cologne	60	"
Eau distillée	100	"

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἐξῆς:

Eau de fleurs d' oranges	125	gr.
Glycerine	2,50	"
Teint de benjoin	5	"

Δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα ἀπαραιτήτως

θὰ χρησιμοποιήτε τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ ἂν λα μαρέγκα. Μετὰ 10 λεπτά θὰ τὸ ἀφαιρῆτε μὲ βαμβάκι καὶ χλιαρὸ νερό.

Ἀοανάσιον Τ. Περᾶστε αὐτοπροσώπως ἀπὸ τὸν δερματολόγον ἱατρὸν μας κ. Λαδᾶν (Σόλωνος 40) γιὰ νὰ σὰς ἐξετάσῃ. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας καὶ θὰ ἐξετασθῆτε δωρεάν. Δέχεται 11—1 καὶ 5 1)2—8 καθημερινῶς.

Ἀσπρον Κρίνον, Καλάμας. Χωρὶς ἐξέταση τῆς παθήσεως τῆς ρινὸς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ μηχανήματα. Αὐτὰ τὰ μηχανήματα τὰ φέρνει ὁ φαρμακοποιὸς Π. Μπακῆκος, πλατεῖα Ὁμονοίας. Ὡστε γράψτε ἀπ' εὐθείας σ' αὐτὸν καὶ θὰ σὰς καθοδηγήσῃ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

Ν. Ο. Ε. Π. Δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει κρέμα ἀποτελεσματικὴ γιὰ τὰ ἀνδρικὰ γένεια. Τὸ μόνο ποῦχετε νὰ κάνετε εἶναι τὸ σαπούνισμα ἀρκετὴ ὥρα πρὸ τοῦ ξυρίσματος μὲ εἰδικὸ σαποῦνι καὶ μὲ πολὺ ζεστὸ νερό, ὥστε νὰ μαλακώσουν ἀρκετὰ. Ἐπίσης νὰ μὴ κάνετε κόντρα καὶ νὰ ξυρίζεσθε πάντοτε ἀπὸ τὸν ἴδιον κουρέα. Ἐπίσης νὰ βγάλετε στὸν κουρέα σας τίς γυριστὲς τρίχες, πού πάντα σ' ἐκείνους ποῦχουν σκληρὰ καὶ πυκνὰ γένεια, γίνονται κάτω ἀπὸ τὸν λαϊμό. Ἀλλὰ εἶναι ἡ αἰτία τῶν σπιθουριῶν. Ὅταν τελειώσετε τὸ ξύρισμα ν' ἀλείψετε τὸ πρόσωπο κι' ἰδίως τὰ σπιθουρικά ὀχι μὲ κολώνια, ἀλλὰ ἐλαφρὰ μὲ λευκὸ σπρίτο. Κάθε βράδυ δὲ ν' ἀλείψετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν λιπαρὰ κρέμα Χαρέμ.

Μελομένην, Ἐνταῦθα. Γιὰ

τὴν δυσσομία κ.τ.λ. θὰ σὰς κάνουν πολὺ καλὸ οἱ θερμὲς κολπικὲς πλύσεις μὲ Σοραμὲν. Πωλοῦνται σὲ σκονάκια σ' ὅλα τὰ φαρμακεία. Θὰ σὰς ὠφελήσουν δὲ γενικῶς στὴν εὐπάθειάν σας πού μοῦ γράφετε, καὶ ἀπὸ ἀπόψεως καθαριότητος, ὅσον καὶ γιὰ τὴν δυσσομία.

Δ. Α. Κ. Εὐχαρίστως γίνεται. Θὰ ἰκανοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σας. Θὰ ἐξετασθῆτε δωρεάν, λέγοντάς του τὸ ψευδώνυμόν σας.

ΛΟΡΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευταία μοντέλλα μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς:	
18 Καράτ. τὸ ζεύγος χρ.	850
14 " " " "	700
12 " " " "	650
10 " " " "	600
8 " " " "	500
6 " " " "	425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεῖα καὶ ἡγυμνημένη ἐπισκευὴ ὠρολογίων διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐπισκευὰς ὠρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλθαμ. Ἐλτζη, Ἑλλινός, Ζενίθ, Ὁμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀρίχθησαν τὰ τελευταία μοντέλλα δι' ἀνδρικὰ δακτυλίδισ.

ΝΙΚ ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρά τὴν Ὁμόνοϊαν καὶ Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΙΑΤΡΟΥ

Τζούλιαν, Χανιά. Ἡ βοή τῶν αὐτιῶν ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον στὴν κατάστασι τῆς μύτης σας. Πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ θεραπεύσετε τὸ κακόν, γιατί θὰ ἔχετε ἀργότερα σοβαρώτερες συνέπειες. Ἡ ἀσθένεια τῆς μύτης λέγεται ὄξαινα, θὰ τὴν καταπολεμήσετε δὲ μὲ συχνὰς πλύσεις τῆς μύτης μὲ νερό καὶ ἄλατι. Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται τοῦλάχιστον 2 καὶ περισσότερες φορές τὴν ἡμέρα, ἀλλὰς διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ πάθετε καὶ ἄλλα πράγματα. Οἱ πλύσεις θὰ γίνονται κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο ἕναν ριγκατέρ ἀπὸ καουτσούκ συνηθισμένο, ζητήσετε δὲ ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸν καὶ μιὰ ἐλῆζ. Ἐσεὶ λέγεται, γιατί ἔχει τὸ σχῆμα ἐλῆζ. Θὰ τὴν ἐφαρμόσετε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ καουτσούκ. Κατόπιν θὰ βράσετε μισή ὀκτᾶ νερό, ρίχνοντάς μέσα μιὰ κουταλιά τῆς σούπας ἄλατι, ἀφοῦ δὲ βράσῃ καλὰ θὰ τὸ ἀφήσετε νὰ γίνῃ χλιαρὸ, ὅσο δηλαδή νὰ τὸ δέχεσθε. Τότε θὰ τὸ ρίξετε στὸ ριγκατέρ τὸ ὅποιον θὰ φροντίσετε νὰ κρατιέται στὸν τοῖχο τοῦλάχιστον ἕνα μέτρο ψηλότερα ἀπὸ σᾶς. Καὶ τώρα ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς. Θὰ ἔχετε μπροστά σας μιὰ λεκάνη καὶ σκύβοντας θὰ ἐφαρμόσετε τὴν ἐλῆζ στὸ ἕνα ρουθούνι τῆς μύτης ἐνῶ μὲ ἀνοιχτὸ στόμα θὰ ἀναπνέετε. Ἀφοῦ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατανάλώσετε τὸ μισὸ νερό, τότε φέρνεται τὴν ἐλῆζ στὸν ἄλλο ρουθούνα. Αὐτὸ, ἐπαναλαμβάνω, θὰ γίνεται 4 καὶ περισσότερες φορές τὴν ἡμέρα. Μετὰ δὲ τὴν πλύσιν, ἀφοῦ φυσήσετε καλὰ ὥστε νὰ φύγουν καὶ οἱ τελευταῖες σταγόνες νεροῦ, τότε παίρνετε βαζελίνη καὶ βάζετε ἀπὸ λίγη σὲ κάθε μιὰ μεριά. Κάνετε τα αὐτὰ ἐπὶ ἕνα τοῦλάχιστον μῆνα καὶ κατόπιν ξαναγράφετε μοῦ.

Παιδί τοῦ πόνου Κ. Ι. Ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ διαλέξετε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμό, ἡ κατάστασίς σας δὲν τὸ δικαιολογεῖ. Ὅλα αὐτὰ κατὰ τὴν γνώμην μου πρέπει μᾶλλον νὰ ἀποδοθῶν σὲ μιὰ ὑπερευαίσθησι νευρικὴ πού ἀσφαλῶς ὀφείλεται στὸ δεύτερο ζήτημα πού ἀναφέρετε. Εἴθε, ὅμως, ἀρκετὰ νέος καὶ ἀρκετὰ μορφωμένος, ὥστε ἂν θελήσετε, μὲ λίγη ὑπομονή, θὰ γίνεται τελείως καλὰ καὶ μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, ὥστε νὰ παύσετε νὰ μεταχειρίζεσθε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν. Ἡ θεραπεία εἶναι ἡ ἐξῆς: Θὰ πάρετε δισκία Φυτίνης Σίμπα καὶ ἀπὸ αὐτὰ θὰ παίρνετε τρία ἡμερησίως, ἕνα τέταρτο πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Δεύτερον, θὰ πάρετε ἐνέσεις Κάλτσουμ Γκλουκονάτ τῶν 10 κ. ἐκ. Νο 212 καὶ ἀπ' αὐτὰς θὰ κάνετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν μίαν, ἐνδοφλεβίως. Καὶ βον θὰ πάρετε ἐνέσεις Testoviron Schering τῶν 10 m. g. τρία κυτῖα, καθὼς καὶ 12 ἐνέσεις στρουγνίνης Θεϊκῆς τῶν 2 γιλ. Αὐτὰς θὰ γίνονται μαζί μὲ τίς Testoviron πάλιν ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Ὅταν δὲ τελειώσῃ ἡ θεραπεία, τότε φέρνετε τὸν κόπον καὶ μοῦ ξαναγράφετε. Τὴν Φυτίνην θὰ τὴν συνεχίσετε τοῦλάχιστον ἐπὶ ἕνα 2μηνον.

Ντιάνα ν, Ἐνταῦθα. Ἐφ' ὅσον συνυπάρχει καὶ ἡ ἄλλη κατάσταση, καλὸν εἶναι νὰ καταφύγετε σ' ἕναν εἰδικὸ νευρολόγο, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μόνος ἀρμό-

ος στὴν προκειμένην περίπτωσιν. Ἀφοῦ δὲ ζητᾶτε τὴ γνώμην μου σὲ ποιὸν νὰ πάτε, σὰς συνιστῶ ἐκθύμως τὸν νευρολόγον —ψυχίατρον κ. Ν. Τεπερίδη, ὁδὸς Κένιγγος — Γωνία Καποδιστρίου. Ἄν θέλετε κάμετε καὶ χρῆσιν τοῦ ὀνόματός μου. Θὰ σὰς ἐυπηρετήσῃ πολὺ.

Ἐπιόλοιον Νέον. Ἐνας ἄνθρωπος τῆς ἰδικῆς σας μορφώσεως δὲν ἔπρεπε, ὑποθέτω, νὰ κάμνῃ αὐτοῦς τοὺς ὑπολογισμούς, γιατί οὐκ αἰ ἀλλοιμονὸν ἂ ἡ νεφερίτις ὀφείλετο στὴν παλαιὰν ἡμαρτίαν, θὰ εἶχατε τότε πάθει συμφορὰς ἀνεπανορθώτους. Ὡστε πάψετε νὰ σκέπτεσθε πράγματα πού μοναχὰ μίαν νευρασθένειαν μποροῦν νὰ σὰς δώσουν. Ὁ καιρὸς γιὰ σᾶς, τώρα πού σπουδάζετε, εἶναι τῶσον πολὺτιμος, ὥστε νὰ εἶναι περιττὴ καὶ ἐπιβλαβὴς κάθε ἄλλη ἀπασχόλησις. Πάντως, ἀφοῦ θέλετε νὰ πεισθῆτε καὶ νὰ βεβαιωθῆτε πλήρως περὶ τῆς υπάρξεως ἢ μὴ τοῦ παλαιοῦ ἀμαρτήματος, περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου τίς ὥρες πού βοίσκομαι ἐκεῖ. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβαρυνθῆτε μὲ τίποτ' ἀπολύτως. Ἀφοῦ δὲ σὰς ἐξετάσω προσωπικῶς, τότε τὰ ξαναλέμε.

Ἀποσπερίτην Χ. Ὅλες αὐτὲς οἱ καταστάσεις δὲν ἔχουν πάντοτε τὴν ἰδίαν αἰτίαν. Εἶναι, λοιπὸν, ἀνάγκη νὰ διευκρινισθῇ πρῶτα τὸ αἷτιον, ὥστε νὰ καταπολεμηθῇ, διαφορετικὰ ἡ θεραπεία θὰ πᾶν χαμένη, ὅπως πῆγε καὶ ἡ πρώτη. Μπορεῖτε νὰ μὲ ἐπισκευθῆτε, χωρὶς τὸν φόβον ὅτι θὰ ἐπιβαρυνθῆτε μὲ τὸ παραμικρόν, γιὰ νὰ δῶ καὶ γὼ περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται καὶ νὰ σὰς ὑποδείξω

τὴν κατάλληλον θεραπείαν. Ἐφ' ὅσον δὲ βρισκεσθε στὰς Ἀθήνας, δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο νὰ τὸ κάμετε αὐτό. Ἄν βρισκόσαστε μακριὰ, τότε ἀσφαλῶς θὰ σὰς συνιστοῦσα μιὰ θεραπείαν ἐκ τῶν ἐνόντων, ἐφ' ὅσον θὰ εἶχα ὑπ' ὄψιν μου ὅτι προσωπικὴ ἐπαφὴ εἶναι ἀδύνατος. Στὴν προκειμένην, ὅμως, περίπτωσιν, ἡ καλλιτέρα λύσις εἶναι αὐτὴ πού σὰς ὑποδεικνύω. Δὲν βλέπω ἄλλωστε νὰ ὑπάρχῃ καὶ λόγος πού νὰ σὰς ἀναγκάξῃ νὰ μείνετε ἀφανῆς. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι σήμερα τόσο συχνό, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι συγκαταλέγεται στὶς ἀρρώστειες τῆς μόδας.

Ἀνδρέαν Βλ. Ἡ ἡλικία σας βέβαια δὲν εἶναι ἡ κυρία αἰτία τῆς καταπτώσεως, ἀλλὰ ἡ τακτικὴ πού ὡς τώρα ἀκολουθήσατε, γιατί ἔπρεπε νάχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι κάποτε θὰ ἀρχίσῃ νὰ κουράζεται κανεὶς. Τώρα βέβαια εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα νὰ ἀναγκήσῃ κανεὶς τὸ χαμένο σπρίγος, ἀλλὰ νάχετε πάντα πρὸ ὀφθαλμοῦ ὅτι χρειάζεται μέτρον. Θὰ πάρετε τὰ κάτωθι φάρμακα σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν τους ἐπὶ δυὸ μῆνας συνεχῶς, μετὰ θὰ κάμετε παύσιν ἐπὶ 20 μέρες καὶ ἔπειτα θὰ τὰ συνεχίσετε πάλιν ἐπὶ δυὸ μῆνας. Στὸ ἀναμεταξύ, βέβαια, θὰ συνεχίσετε τὴν ἐργασίαν σας, ἀλλὰ ἀποφεύγοντας ὅσο τὸ δυνατόν τὴν ὑπερβολήν.

Φυτίνη (ἐξ κυτῖα).

Ἀνδροστίνης (δισκία) (τέσσερα κυτῖα).

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΕΙΔΗ

ΜΑΛΛΙΝΑ ΠΛΕΚΤΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ - ΓΡΑΒΑΤΕΣ - ROBES DE CHAMBRE

GANTIA - ΚΑΛΤΣΕΣ - ΣΟΣΟΝΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΔΩΡΑ ΕΟΡΤΩΝ

ΧΡΗΣΙΜΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Κρύσταλλα - Πορσελάναι - Κοσμήματα Services

ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Ἡ ὡραιότερα ἐκδεις Παιδικῶν ΠΡΟΤΟΤΥΠΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΩΝ

Τιμαὶ ΕΥΘΗΝΑΙ

Ν. Γ. ΣΟΦΟΣ Α. Ε.

ΓΩΝΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ

"Όλα τὰ εἶδη
´φασμάτων
Μάλλινα
Μεταξωτὰ

ΛΕΥΚΑ ΕΙΔΗ ΠΡΟΙΚΟΣ
ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ τῆς... ΜΝΗΣΤΗΡΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

καθ' ὅσον γρουσουζιά και ἄσκημο πράγμα. Τελοςπάντων. Ἐπάνω στὸν χρόνον τὸ πόδι του συνήλθε, καὶ ἤτανε νὰ κάνωμε τὸν γάμο. Ἀλλὰ ἐπιάστηκε σὲ μιὰ ταβέρνα μὲ μιὰ παληοπαρέα καὶ τοῦ πετᾶνε ποτῆρι καὶ τοῦ σκίζουσε τὸ μέτωπο καὶ τὸ μάτι. Καὶ ἄλλους τρεῖς μῆνους ἐπίδεσμοι, παμπάκια καὶ τὰ τοιαῦτα. Χάνει τὴ δουλειά του, κάθεται ἕνα χρόνο σουλατσάδρος, ὕστερα πιάνει δουλειά, μαζεύει ἕνα χρόνο χρήματα, ἔτοιμα πάλι ὅλα γιὰ τὸν γάμο. Ἐν τάζει καὶ παρατάξει καὶ τὸν διώχνουν ἀπὸ τὴ δουλειά. Μένει ἄλλους ἕξ μῆνους χωρὶς δουλειά, μπαίνει σ' ἕνα ἐργοστάσιο ἀπὸ λεμονάδες, τσακώνεται μ' ἕνα πελάτη ὁ κύριος ἀρρεβωνιαστικός μου, τοῦ φέρνει μιὰ γκαζόζα στὸ κεφάλι, ἐρτά μῆνους φυλακή! Ἦτσι ἐφάγαμε τὰ πέντε χρόνια καὶ ὁ ἀδελφός μου οὔτε νὰ τὸν δῇ στὰ μάτια του. Τὸν εἰδωξε ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐγὼ ὁ-

μως τὸν ἀγαπᾶω.

—Λοιπόν;

—Καὶ βλεπόμαστε κρυφὰ ἀπ' τὸν ἀδερφό μου, ἀρραντεθὸς καὶ τὰ τοιαῦτα. Μᾶς πέτυχε, πὺ λέτε, στὸν Ἰμρητό, Κιαισαριανή δηλαδὴ, καὶ μᾶς ἐπετέθη, ὁ ἀδερφός μου καὶ ὁ φίλος του ὁ κ. Τσατσάρας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία. Νὰ παραθέσω τὴν ἀπολογία τοῦ ἀδελφοῦ; Θὰ ἦταν ἄδικος ὁ κόπος. Ἀπλῶς περιωρίσθηκε νὰ παραθέσῃ πρὸς δικαιολογίαν τὶς περιπέ-

τειες τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς ἀνιψιάς τοῦ γάμου. Τὸ δικαστήριον κατεδίκασε τοὺς δύο κατηγορουμένους εἰς 20 ἡμερῶν φυλάκισιν ἐπὶ ἀδίκῃ ἐπιθέσει. Ὅσο γιὰ τὸν γαμπρό, ἐδήλωσε πρὸ τοῦ δικαστηρίου ὅτι τὴν προσεγγί Κυριακή θὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του...ἀπευκαίον μὴ συμβαῖνον.

Δ. ΨΑΘΑΣ

(Ἀπὸ τὸ κυκλοφορῶν βιβλίον τοῦ κ. Ψαθᾶ «Ἡ Θέμις ἔχει νεύρα»).

Τὸ καλύτερο Ραδιόφωνο τοῦ Κόσμου SPECIAL
Radio OPTA
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Γ.Σ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ: ΚΑΙΤΙΟΥ Β ΤΗΛΕΦ. 21.590 - ΚΑΛΛΙΘΕΑ: ΣΤΑΘ. ΗΛΕΚΤΡ. ΤΗΛΕΦ. 9.239

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 γ. Τηλ. 53292

ΕΙΣΘΕ 25 ΕΤΩΝ;

Εἰς πολλὰ άτομα, μόλις γίνουν 25 ἐτῶν, ἀρχίζουν νὰ πέφτουν τὰ μαλλιά των. Στὴν ἡλικία αὕτη ἐλαττώνεται συνήθως στὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς, ἡ χολεστερίνη, ἡ οὐσία δηλαδὴ ἐκείνη πού τρέφει τὰ μαλλιά. Ἡ ρίζες τότε ἐξασθενοῦν καὶ δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν τὶς τρίχες, γι'αὐτὸ καὶ πέφτουν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην καθημερινῶς. Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία τῆς τριχοπτώσεως, τὸ ἀνεκάλυψε δὲ πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἡ Ἐπιστήμη, ἡ ὁποία παρεσκεύασε καὶ τὸ ἀνάλογον φάρμακον, τὴν «Τριλυζίν». Ἡ Trilysin λοιπόν, πρὸ τῶν Γερμανικῶν, ἔχει παρσκευασθεῖ ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιστημονικῶν δεδομένων, γι'αὐτὸ καὶ εἶναι ἀπολύτως ἀποτελεσματική. Μὲ τὴν καθημερινὴν χρῆσιν τῆς «Τριλυζίν»

ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται ἡ τριχοπτώσις σταματᾷ τὰ μαλλιά ξαναφυτρύνουν

Ζητήσατε ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νικολαΐδην, Ἀλκαίου 1, Ἀθήνας, τηλ. 70-401, νὰ σᾶς στείλῃ δωρεάν τὴν εἰκονογραφημένην ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς

Τριλυζίν
ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ
ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Παρισίους
Παυλίνων Ραϊνγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΔΙΗΜΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάβον μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ἐνῶ ἕνα χρῶμα πούδρας μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε νεὰ καὶ νὰ στολίσῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ ἀπεριγγραπτὸν ὠραιότητα, μίᾳ ἄλλῃ μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ μοιάζετε σάν γηρά. Τὸ νὰ εἰσθε μελαχροινὴ δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μίᾳ πούδρα διὰ μελαχροινὲς ἢ ρασέλ σκούρα, ἐὰν πάλι εἰσθε ξανθεὶά τίποτε

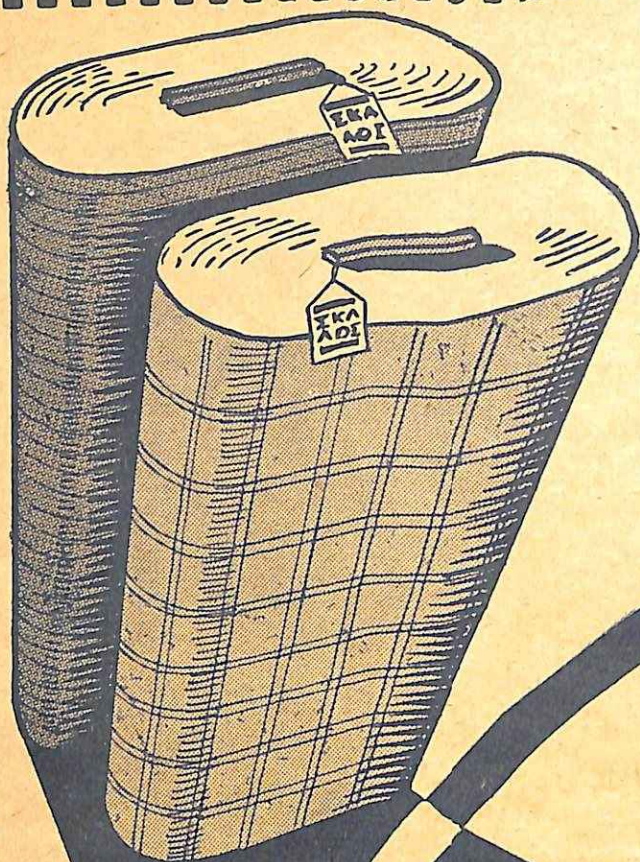
δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν πούδρας ρασέλ ανοικτῆς. Ὁ ἀσφαλτέστερος τρόπος νὰ ἐκλέξετε τὸ χρῶμα ὅπου σᾶς πηγαίνει καλλίτερα εἶναι νὰ δοκιμάσητε τὸ πρόσωπόν σας ἐξ διαφόρων χρωματισμῶν καὶ νὰ δῆτε πῶς σᾶς πηγαίνει καλλίτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσητε μίαν πούδραν πού κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ βρίσκεσθε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πουδράρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδρα νὰ κρατᾷ, ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε σὲ κάθε κουτί ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ mousse de crème. Εἰς τὴν πούδραν Τοκαλν ἡ mousse de crème

εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀναμειγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογία μὲ πούδρα ἐκτάκτως λεπτὴν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μίᾳ ἀπλῇ χρησιμοποίησιν θὰ σᾶς δώσῃ ἐπὶ ὁκτὼ ὁλοκλήρους ὥρας τὸ καλλίτερον καὶ γοητευτικώτερον χρῶμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλόν. Ἡ ἀπόχρωσις ἐλέγχεται τῇ βοηθείᾳ τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος πού ἀποκλείει οἰοδήποτε λάθος.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΡΜΟΒ 29